ΜΕ ΔΕΞΙΟ Ή ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΑΝΔΥΑ ΙΔΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 160

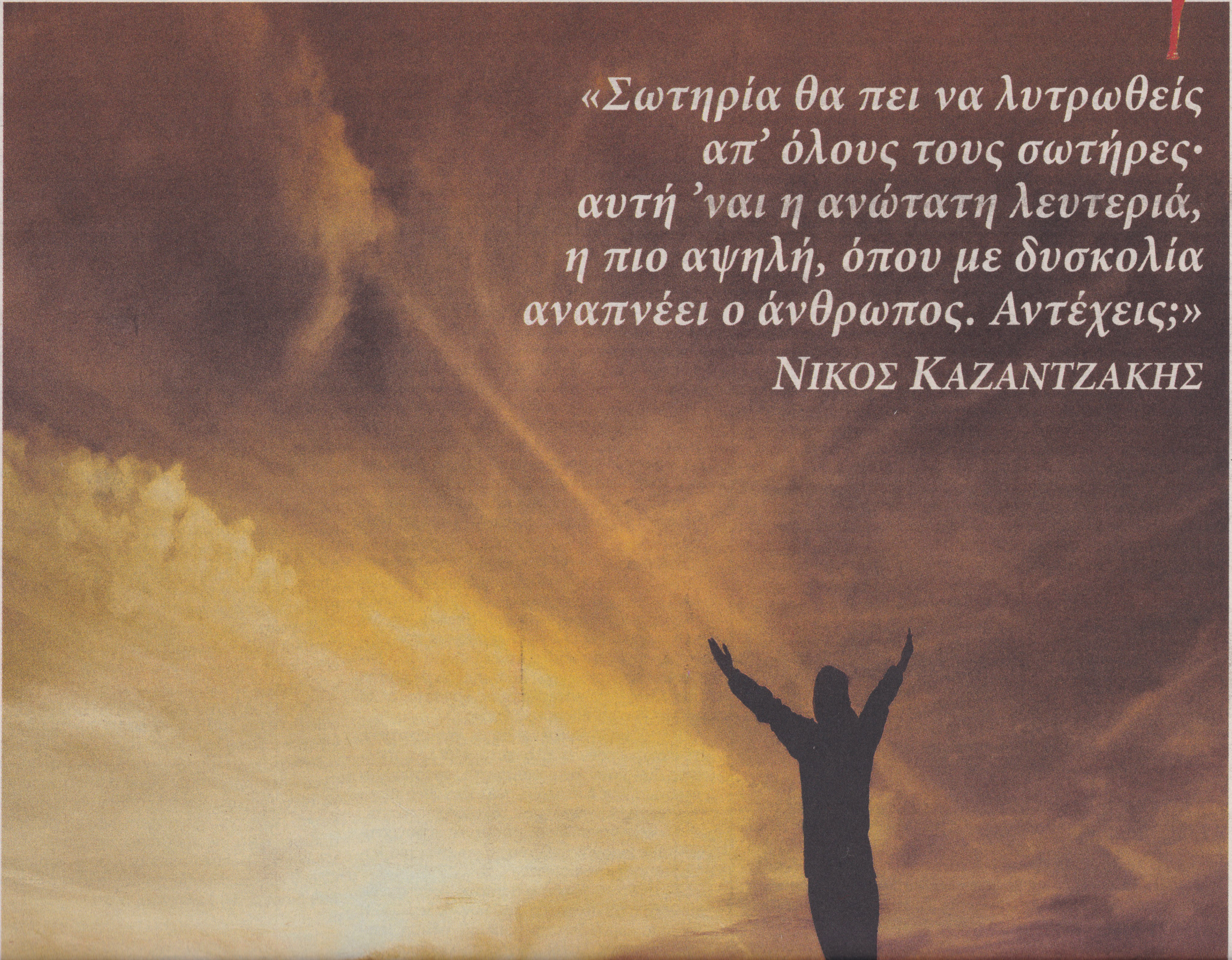
ΜΑΪΟΣ 2016

1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

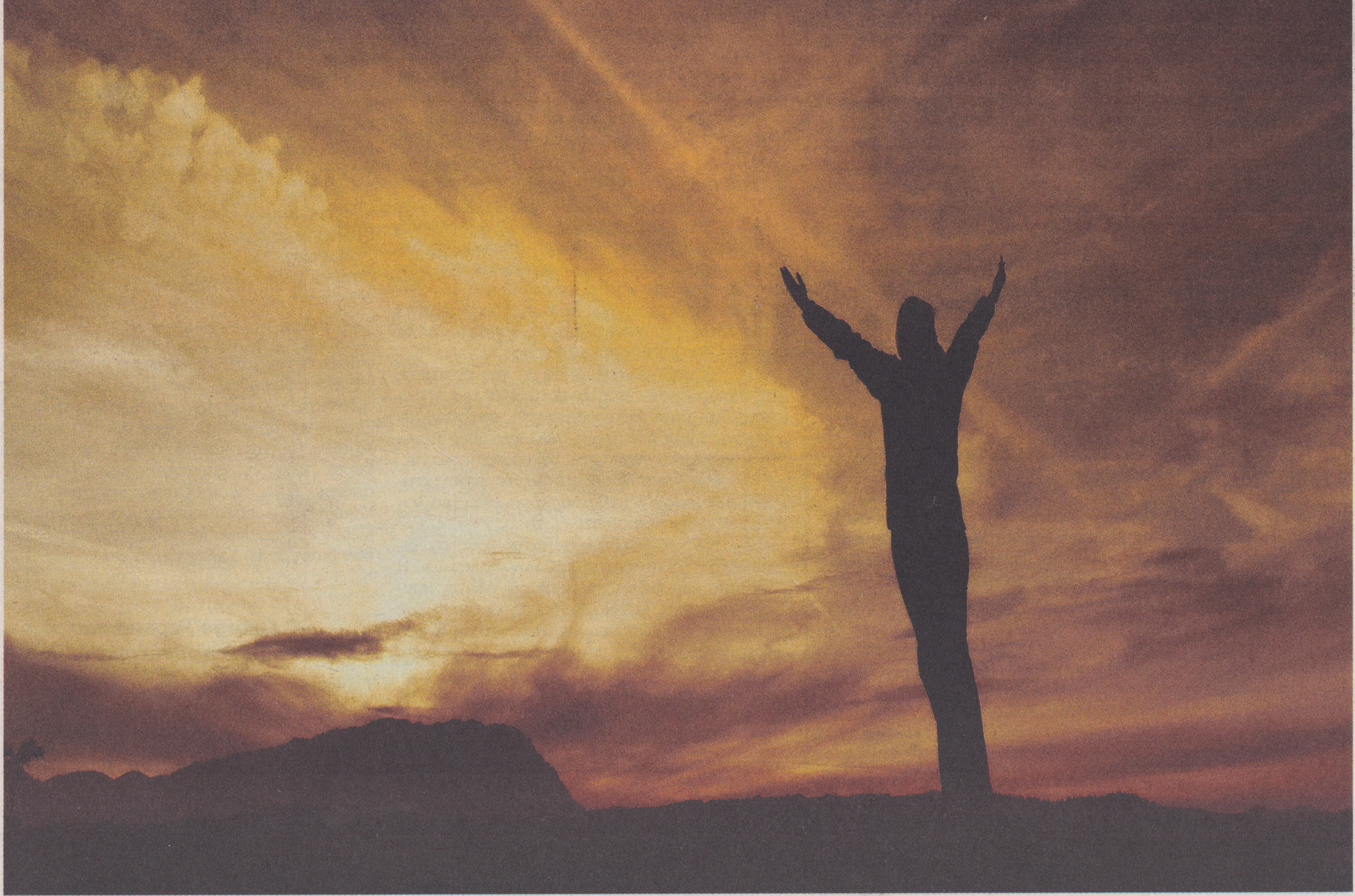

ΜΑΙΟΣ 2016
1,5 ΕΥΡΩ

αναπνέει ο άνθρωπος. Αντέχεις;»

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το καθεστώς Τσίπρα ανέλαβε την διαχείριση των υποθέσεων ενός πλήρως κατακτημένου κράτους και όχι απλά εξαρτημένου, σε μια κρίσιμη στιγμή όσον αφορά τους όρους της συνέχισης αυτής της κατάκτησης. Η σημασία της επέκτασης της σκλαβιάς στον ελλαδικό χώρο φανερώνεται ολοένα και περισσότερο, καθώς βρισκόμαστε ήδη έξι χρόνια μετά την επιβολή των νέων όρων κυριαρχίας και ενώ ο πόλεμος στην Συρία συνεχίζεται με τις γνωστές επιπτώσεις στο προσφυγικό ζήτημα και όχι μόνο.

Η χρονική ταύτιση τόσο της έναρξης όσο και της διάρκειας του «προβλήματος» και στις δύο φαινομενικά διαφορετικές περιπτώσεις, δηλαδή της λεγόμενης ελληνικής κρίσης και του πολέμου στην Συρία, είναι πράγματι εντυπωσιακή. Το καθεστώς Τσίπρα αποδεικνύεται απλά αντάξιο των συνθηκών, επαρκέστατο για την «δουλειά», που επιλέχθηκε να προχωρήσει. Στα λόγια αυτά δεν υπάρχει ίχνος υπερβολής. Αντίθετα, το πρόβλημα, ίσως, είναι ότι δεν μπορεί εύκολα να αποτυπωθεί το μέγεθος της εξυπηρέτησης, που για μιαν ακόμη φορά η Αριστερά, η κομμουνιστική και μη, προσφέρει στον λεγόμενο διεθνή παράγοντα.

Μήπως, άλλωστε, μπορεί να αμφισβητηθεί το είδος και η έκταση της ενσωμάτωσης της κοινωνικής δυσαρέσκειας με την άνοδο του καθεστώτος Τσίπρα; Μπορεί να αμφισβητηθεί η επάρκεια μιας δύσκολης προσπάθειας (με αφορμή το οικονομικό ζήτημα) προχωρήματος της πολιτικής ενοποίησης, που είχε δοκιμαστεί το 1989 με την κυβέρνηση ΝΔ-ΚΚΕ και ακολούθως με την Οικουμενική, προσπάθεια που προχώρησε και στην συνέχεια με άλλες μορφές; Μπορεί κάποιος να αρνηθεί τα παραπάνω εφ' όσον απλά σκεφθεί τις πολιτικές δυνάμεις, τα πρόσωπα και τις καταβολές τους, που συμμετέχουν, στηρίζουν και διεκπεραιώνουν το κυβερνητικό έργο; Πρόκειται, ναι ή όχι, για πλήθος υπουργών και βουλευτών προερχόμενων από το ΚΚΕ, βουλευτών, στελεχών και υπουργών προερχόμενων από το Πασοκ, αλλά και από την «σκληρή» δεξιά, όσον αφορά τους συμμετέχοντες εκ μέρους των ΑΝΕΛ; Ή μπορούμε να ξεχάσουμε την ευρεία κινηματική στήριξη, φανερή ή κρυφή, από κύκλους της «αντιεξουσίας», αλλά και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, φιλοένοπλης και μη, στην άνοδο στην εξουσία του Συριζα; Τέλος η παρουσία του Προκόπη Παυλόπουλου στην προεδρία της Δημοκρατίας, σε έναν φανερό

Η τέχνη του ταχυδακτυλουργού ή του μάγου στην καθομιλουμένη, βασίζεται, κυρίως, στην ικανότητά του να αποσπά την προσοχή των θεατών και να την κατευθύνει στο σημείο ή στα σημεία που εκείνος έχει επιλέξει.

Μέρος μιας πετυχημένης παράστασης αποτελούν το σκηνικό, τα φαντεζί κουστούμια, το είδος του φωτισμού, αλλά και η συγκινησιακή φόρτιση εξ αιτίας του επαπειλούμενου ενίοτε «κινδύνου».

Το μαγικόν, άλλωστε, είναι το παράδοξον, που έχει τα χαρακτηριστικά του **θαύματος**, ενός γεγονότος εξαιρετικού, με την έννοια τόσο του **απροσδόκητου**, όσο και του **φοβερού**, αφού προκαλεί και φόβο.

Η λέξη miraculum προέρχεται από το ρήμα mirari, που σημαίνει **θαυμάζω**, όμως η **μαγεία** δεν είναι ένα συνεχόμενο θαύμα, αλλά μάλλον η άσκηση ενός επαγγέλματος γεμάτο **τεχνάσματα**.

Μ' άλλα λόγια, ο μάγος ή ο ταχυδακτυλουργός θεωρείται τόσο πετυχημένος, όσο περισσότερο τα θύματα της εξαπάτησής του μένουν ικανοποιημένα θαυμάζοντας την ικανότητά του, το ταλέντο του να τα ξεγελά.

Mundus vult decipi, ergo decipiatur, είχε πει ο Γάιος Πετρώνιος, Ρωμαίος συγγραφέας που έζησε τον 1ο μ.χ αιώνα, δηλαδή, ο κόσμος θέλει να εξαπατηθεί, άσ' τον λοιπόν να εξαπατηθεί.

«Σημεία» και «τέρατα» κατά την Καινή Διαθήκη. Η Λατινική Βίβλος χρησιμοποιεί τον όρο signum για να μεταφράσει το ελληνικό ***σημείον***, τον όρο prodigium (θαύμα) για να

σκουπίδια αναφερόμαστε.

Τα θυμηθήκαμε τώρα που ψηφίζεται το σωτήριον για τους ασφαλισμένους νομοσχέδιο του «νέου» καθεστώτος Τσίπρα, που όμως τα έχει καλά με τον Ανεψιό Καραμανλή.

Ενημερωθήκαμε, επίσης, για ένα ακόμη πολιτικό θαύμα.

Πρώτο σημαντικό miracolo: *Η επανεμφάνιση Καραμανλή...*

Αίσθηση και πολλές συζητήσεις εξακολουθεί και προκαλεί η πολιτική παρέμβαση του Κώστα Καραμανλή, ο οποίος αποφάσισε επτά χρόνια μετά την αποχώρησή του από την προεδρία της Νέας Δημοκρατίας και την πρωθυπουργία να στείλει σαφές πολιτικό μήνυμα. Η κίνησή του να εκφωνήσει τον επικήδειο λόγο στην κηδεία του στενού του συνεργάτη Γιάννη Αγγέλου, είχε έντονο πολιτικό συμβολισμό και δεν έγινε τυχαία [...] Οι πιο μυημένοι επί των «καραμανλικών» παρασκηνίων αναφέρουν ότι μόνο τυχαία δεν ήταν η κίνηση του Καραμανλή και αναμένουν και άλλες στοχευμένες παρεμβάσεις στο μέλλον. Και όπως λένε, «ο Καραμανλής είναι εδώ και ο νοών νοείτω».

Δηλαδή ο Καραμανλής (σύμφωνα με το Βήμα της Κυριακής) και οι λοιποί από το σινάφι του, όχι μόνο εξαφανίζουν εν ριπή οφθαλμού δισεκατομμύρια, αλλά εξαφανίζονται και οι ίδιοι και επανεμφανίζονται μετά από επτά χρόνια.

Σημαδιακό miracolo.

Λίγο μακάβριο, βέβαια, αφού περίμενε ν' αποδημήσει εις τόπον χλοερόν ο στενός του φίλος και συνεργάτης για να επανεμφανιστεί. Τραγικόν μεν, ανησυχητικό δε, αφού αναμένονται και άλλες «στοχευμένες παρεμβάσεις» στο μέλλον. Δηλαδή, ξέρουν από τώρα ότι θα τινάξουν τα πέταλα και άλλοι στενοί του συνεργάτες και έτσι θα βρει την κατάλληλη στιγμή να επανεμφανιστεί;

Μαγικόν. Και προφητικόν. Μη σκιάζεστε.

κρίσιμη στιγμή όσον αφορά τους όρους της συνέχισης αυτής της κατάκτησης. Η σημασία της επέκτασης της σκλαβιάς στον ελλαδικό χώρο φανερώνεται ολοένα και περισσότερο, καθώς βρισκόμαστε ήδη έξι χρόνια μετά την επιβολή των νέων όρων κυριαρχίας και ενώ ο πόλεμος στην Συρία συνεχίζεται με τις γνωστές επιπτώσεις στο προσφυγικό ζήτημα και όχι μόνο.

Η χρονική ταύτιση τόσο της έναρξης όσο και της διάρκειας του «προβλήματος» και στις δύο φαινομενικά διαφορετικές περιπτώσεις, δηλαδή της λεγόμενης ελληνικής κρίσης και του πολέμου στην Συρία, είναι πράγματι εντυπωσιακή. Το καθεστώς Τσίπρα αποδεικνύεται απλά αντάξιο των συνθηκών, επαρκέστατο για την «δουλειά», που επιλέχθηκε να προχωρήσει. Στα λόγια αυτά δεν υπάρχει ίχνος υπερβολής. Αντίθετα, το πρόβλημα, ίσως, είναι ότι δεν μπορεί εύκολα να αποτυπωθεί το μέγεθος της εξυπηρέτησης, που για μιαν ακόμη φορά η Αριστερά, η κομμουνιστική και μη, προσφέρει στον λεγόμενο διεθνή παράγοντα.

Μήπως, άλλωστε, μπορεί να αμφισβητηθεί το είδος και η έκταση της ενσωμάτωσης της κοινωνικής δυσαρέσκειας με την άνοδο του καθεστώτος Τσίπρα; Μπορεί να αμφισβητηθεί η επάρκεια μιας δύσκολης προσπάθειας (με αφορμή το οικονομικό ζήτημα) προχωρήματος της πολιτικής ενοποίησης, που είχε δοκιμαστεί το 1989 με την κυβέρνηση ΝΔ-ΚΚΕ και ακολούθως με την Οικουμενική, προσπάθεια που προχώρησε και στην συνέχεια με άλλες μορφές; Μπορεί κάποιος να αρνηθεί τα παραπάνω εφ' όσον απλά σκεφθεί τις πολιτικές δυνάμεις, τα πρόσωπα και τις καταβολές τους, που συμμετέχουν, στηρίζουν και διεκπεραιώνουν το κυβερνητικό έργο; Πρόκειται, ναι ή όχι, για πλήθος υπουργών και βουλευτών προερχόμενων από το ΚΚΕ, βουλευτών, στελεχών και υπουργών προερχόμενων από το Πασοκ, αλλά και από την «σκληρή» δεξιά, όσον αφορά τους συμμετέχοντες εκ μέρους των ΑΝΕΛ; Ή μπορούμε να ξεχάσουμε την ευρεία κινηματική στήριξη, φανερή ή κρυφή, από κύκλους της «αντιεξουσίας», αλλά και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, φιλοένοπλης και μη, στην άνοδο στην εξουσία του Συριζα; Τέλος η παρουσία του Προκόπη Παυλόπουλου στην προεδρία της Δημοκρατίας, σε έναν φανερά πιο ενεργό ρόλο (προϊόν συμφωνίας και προϋπόθεση της κολεγιάς) από τους προκατόχους του, δηλώνει ή όχι την συμμετοχή των λεγόμενων Καραμανλικών σε περίοπτη, μάλιστα, θέση στο όλο πολιτικό σκηνικό; Όσο για την καρικατούρα που ονομάζεται ακόμη «πόλεμος στην διαπλοκή» έχουμε επανειλημμένα αναφερθεί και δεν έχουμε πραγματικά να προσθέσουμε τίποτα. Avanti popolo, η Αριστερά μοιράζει δωρεάν κουτόχορτο.

Η άνοδος του καθεστώτος Τσίπρα λοιπόν ήταν άκρως απαραίτητη. Η Δεξιά ή το λεγόμενο Κέντρο και η σοσιαλδημοκρατία σε όποιες παραλλαγές και αν εμφανίστηκαν δεν θα μπορούσαν να σηκώσουν το βάρος, πλέον, χωρίς την άμεση, ορατή, και πολυεπίπεδη βοήθεια από την Αριστερά. Οι «μάγοι» με τα αριστερά δώρα κατέφθασαν με τουπέ καρδιναλίου και θράσος χιλιάδων πιθήκων. Μίλησαν για ηθικό πλεονέκτημα, για την ανεξίτηλη βούλα του αδιάφθορου και αλέκιαστου που σημαδεύει το «καθαρό» τους πολιτικό κούτελο. Και ζήτησαν υπομονή και υπακοή από το ποίμνιο. Ή αλλιώς να αναγνωριστεί η «νέα» εξουσία τους στ' όνομα της εθελοδουλείας. Εμφανίστηκαν ως εκείνοι, που η Ιστορία τούς χρωστούσε την

Ηγου στην καθομιλουμένη, βασίζεται, κυρίως, στην ικανότητά του να αποσπά την προσοχή των θεατών και να την κατευθύνει στο σημείο ή στα σημεία που εκείνος έχει επιλέξει.

Μέρος μιας πετυχημένης παράστασης αποτελούν το σκηνικό, τα φαντεζί κουστούμια, το είδος του φωτισμού, αλλά και η συγκινησιακή φόρτιση εξ αιτίας του επαπειλούμενου ενίοτε «κινδύνου».

Το μαγικόν, άλλωστε, είναι το παράδοξον, που έχει τα χαρακτηριστικά του **θαύματος**, ενός γεγονότος εξαιρετικού, με την έννοια τόσο του **απροσδόκητου**, όσο και του **φοβερού**, αφού προκαλεί και φόβο.

Η λέξη miraculum προέρχεται από το ρήμα mirari, που σημαίνει **θαυμάζω**, όμως η **μαγεία** δεν είναι ένα συνεχόμενο θαύμα, αλλά μάλλον η άσκηση ενός επαγγέλματος γεμάτο **τεχνάσματα**.

Μ' άλλα λόγια, ο μάγος ή ο ταχυδακτυλουργός θεωρείται τόσο πετυχημένος, όσο περισσότερο τα θύματα της εξαπάτησής του μένουν ικανοποιημένα θαυμάζοντας την ικανότητά του, το ταλέντο του να τα ξεγελά.

Mundus vult decipi, ergo decipiatur, είχε πει ο Γάιος Πετρώνιος, Ρωμαίος συγγραφέας που έζησε τον 1ο μ.χ αιώνα, δηλαδή, ο κόσμος θέλει να εξαπατηθεί, άσ' τον λοιπόν να εξαπατηθεί.

«Σημεία» και «τέρατα» κατά την Καινή Διαθήκη. Η Λατινική Βίβλος χρησιμοποιεί τον όρο signum για να μεταφράσει το ελληνικό ***σημείον***, τον όρο prodigium (θαύμα) για να μεταφράσει το ελληνικό ***τέρας*** και τον όρο virtus για να αποδώσει τον ελληνικό όρο **δύναμις**, έννοια, όμως, που συμπεριλαμβάνει την δύναμη να κάνει κάποιος θαύματα, αλλά και το ίδιο το απορρέον θαύμα.

Και οι μαθητευόμενοι μάγοι της πολιτικής τί σχέση έχουν μ' όλα αυτά; Μάλλον τεράστια εφ' όσον αναμφισβήτητα προσπαθούν φιλότιμα, και δυστυχώς πολλές φορές πετυχημένα, να κινηθούν σαν ταχυδακτυλουργοί.

Το ψεύτικο συνδυάζεται με το «πραγματικό», όσο πραγματική μπορεί να είναι μια κατάσταση ημιφωτισμένη.

Το ημίφως βοηθάει πάντοτε τους σχεδιασμούς της πολιτικής και των πολιτικών. Η σκίαση εμποδίζει την καθαρή όραση, επιτρέπει στους λογής λογής αρουραίους της πολιτικής να κινούνται με μεγαλύτερη άνεση στους υπονόμους, που είναι και οι φυσικοί

Αίσθηση και πολλές συζητήσεις εξακολουθεί και προκαλεί η πολιτική παρέμβαση του Κώστα Καραμανλή, ο οποίος αποφάσισε επτά χρόνια μετά την αποχώρησή του από την προεδρία της Νέας Δημοκρατίας και την πρωθυπουργία να στείλει σαφές πολιτικό μήνυμα. Η κίνησή του να εκφωνήσει τον επικήδειο λόγο στην κηδεία του στενού του συνεργάτη Γιάννη Αγγέλου, είχε έντονο πολιτικό συμβολισμό και δεν έγινε τυχαία [...] Οι πιο μυημένοι επί των «καραμανλικών» παρασκηνίων αναφέρουν ότι μόνο τυχαία δεν ήταν η κίνηση του Καραμανλή και αναμένουν και άλλες στοχευμένες παρεμβάσεις στο μέλλον. Και όπως λένε, «ο Καραμανλής είναι εδώ και ο νοών νοείτω».

Δηλαδή ο Καραμανλής (σύμφωνα με το Βήμα της Κυριακής) και οι λοιποί από το σινάφι του, όχι μόνο εξαφανίζουν εν ριπή οφθαλμού δισεκατομμύρια, αλλά εξαφανίζονται και οι ίδιοι και επανεμφανίζονται μετά από επτά χρόνια.

Σημαδιακό miracolo.

Λίγο μακάβριο, βέβαια, αφού περίμενε ν' αποδημήσει εις τόπον χλοερόν ο στενός του φίλος και συνεργάτης για να επανεμφανιστεί. Τραγικόν μεν, ανησυχητικό δε, αφού αναμένονται και άλλες «στοχευμένες παρεμβάσεις» στο μέλλον. Δηλαδή, ξέρουν από τώρα ότι θα τινάξουν τα πέταλα και άλλοι στενοί του συνεργάτες και έτσι θα βρει την κατάλληλη στιγμή να επανεμφανιστεί;

Μαγικόν. Και προφητικόν. Μη σκιάζεστε, έτσι και αλλιώς «ο Καραμανλής είναι», πλέον, «εδώ και ο νοών νοείτω». Αλλά και πριν, πάλι εδώ ήταν...

Οι «μεγάλοι ηγέτες» τοποθετούνται προσεκτικά στην ναφθαλίνη για να συντηρηθούν, να μην ...φαγωθούν από τους σκώρους της πολιτικής και έτσι την κατάλληλη στιγμή να βγουν στο προσκήνιο, όπως ο λαγός από το καπέλο του ταχυδακτυλουργού. Οι πρόθυμοι ντελάληδες του «θαύματος», κρυμμένοι πίσω από μία ή και περισσότερες κουρτίνες, διαλαλούν το «φρέσκο» εμπόρευμα, αλλά διαφημίζουν και το «ανεκτίμητο πολιτικό κεφάλαιο» που διασώθηκε. Σωθήκαμε τώρα...

Δεύτερο σημαντικό miracolo:
O George Papandreou επανεμφανίστηκε

έκταση της ενσωμάτωσης της κοινωνικής δυσαρέσκειας με την άνοδο του καθεστώτος Τσίπρα; Μπορεί να αμφισβητηθεί η επάρκεια μιας δύσκολης προσπάθειας (με αφορμή το οικονομικό ζήτημα) προχωρήματος της πολιτικής ενοποίησης, που είχε δοκιμαστεί το 1989 με την κυβέρνηση ΝΔ-ΚΚΕ και ακολούθως με την Οικουμενική, προσπάθεια που προχώρησε και στην συνέχεια με άλλες μορφές; Μπορεί κάποιος να αρνηθεί τα παραπάνω εφ' όσον απλά σκεφθεί τις πολιτικές δυνάμεις, τα πρόσωπα και τις καταβολές τους, που συμμετέχουν, στηρίζουν και διεκπεραιώνουν το κυβερνητικό έργο; Πρόκειται, ναι ή όχι, για πλήθος υπουργών και βουλευτών προερχόμενων από το ΚΚΕ, βουλευτών, στελεχών και υπουργών προερχόμενων από το Πασοκ, αλλά και από την «σκληρή» δεξιά, όσον αφορά τους συμμετέχοντες εκ μέρους των ΑΝΕΛ; Ή μπορούμε να ξεχάσουμε την ευρεία κινηματική στήριξη, φανερή ή κρυφή, από κύκλους της «αντιεξουσίας», αλλά και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, φιλοένοπλης και μη, στην άνοδο στην εξουσία του Συριζα; Τέλος η παρουσία του Προκόπη Παυλόπουλου στην προεδρία της Δημοκρατίας, σε έναν φανερά πιο ενεργό ρόλο (προϊόν συμφωνίας και προϋπόθεση της κολεγιάς) από τους προκατόχους του, δηλώνει ή όχι την συμμετοχή των λεγόμενων Καραμανλικών σε περίοπτη, μάλιστα, θέση στο όλο πολιτικό σκηνικό; Όσο για την καρικατούρα που ονομάζεται ακόμη «πόλεμος στην διαπλοκή» έχουμε επανειλημμένα αναφερθεί και δεν έχουμε πραγματικά να προσθέσουμε τίποτα. Avanti popolo, η Αριστερά μοιράζει δωρεάν κουτόχορτο.

Η άνοδος του καθεστώτος Τσίπρα λοιπόν ήταν άκρως απαραίτητη. Η Δεξιά ή το λεγόμενο Κέντρο και η σοσιαλδημοκρατία σε όποιες παραλλαγές και αν εμφανίστηκαν δεν θα μπορούσαν να σηκώσουν το βάρος, πλέον, χωρίς την άμεση, ορατή, και πολυεπίπεδη βοήθεια από την Αριστερά. Οι «μάγοι» με τα αριστερά δώρα κατέφθασαν με τουπέ καρδιναλίου και θράσος χιλιάδων πιθήκων. Μίλησαν για ηθικό πλεονέκτημα, για την ανεξίτηλη βούλα του αδιάφθορου και αλέκιαστου που σημαδεύει το «καθαρό» τους πολιτικό κούτελο. Και ζήτησαν υπομονή και υπακοή από το ποίμνιο. Ή αλλιώς να αναγνωριστεί η «νέα» εξουσία τους στ' όνομα της εθελοδουλείας. Εμφανίστηκαν ως εκείνοι, που η Ιστορία τούς χρωστούσε την εξουσία, αφού η εξαργύρωση και των τελευταίων αντιστασιακών περγαμηνών, που μοστράρουν ότι κατέχουν, εδώ και δεκαετίες ως το ανεκτίμητο πολιτικό τους κεφάλαιο, δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Τέλος εποχής. Η Αριστερά εισέπραξε και τα τελευταία ανεξόφλητα, όπως θεωρούσε, γραμμάτια που της «χρωστούσε» το ντόπιο πολιτικό σύστημα και οι ξένοι πάτρωνες.

Μένει όμως και ένα τελευταίο «μάθημα». Αυτό της στυμμένης λεμονόκουπας. Και απ' ότι φαίνεται όσο αργεί τόσο πιο σκαμπρόζικο θα είναι...

Μάιος 2016

miran, που σημαίνει **θαυμάζω**, όμως η **μαγεία** δεν είναι ένα συνεχόμενο θαύμα, αλλά μάλλον η άσκηση ενός επαγγέλματος γεμάτο **τεχνάσματα**.

Μ' άλλα λόγια, ο μάγος ή ο ταχυδακτυλουργός θεωρείται τόσο πετυχημένος, όσο περισσότερο τα θύματα της εξαπάτησής του μένουν ικανοποιημένα θαυμάζοντας την ικανότητά του, το ταλέντο του να τα ξεγελά.

Mundus vult decipi, ergo decipiatur, είχε πει ο Γάιος Πετρώνιος, Ρωμαίος συγγραφέας που έζησε τον 1ο μ.χ αιώνα, δηλαδή, ο κόσμος θέλει να εξαπατηθεί, άσ' τον λοιπόν να εξαπατηθεί.

«Σημεία» και «τέρατα» κατά την Καινή Διαθήκη. Η Λατινική Βίβλος χρησιμοποιεί τον όρο signum για να μεταφράσει το ελληνικό ***σημείον***, τον όρο prodigium (θαύμα) για να μεταφράσει το ελληνικό ***τέρας*** και τον όρο virtus για να αποδώσει τον ελληνικό όρο **δύναμις**, έννοια, όμως, που συμπεριλαμβάνει την δύναμη να κάνει κάποιος θαύματα, αλλά και το ίδιο το απορρέον θαύμα.

Και οι μαθητευόμενοι μάγοι της πολιτικής τί σχέση έχουν μ' όλα αυτά; Μάλλον τεράστια εφ' όσον αναμφισβήτητα προσπαθούν φιλότιμα, και δυστυχώς πολλές φορές πετυχημένα, να κινηθούν σαν ταχυδακτυλουργοί.

Το ψεύτικο συνδυάζεται με το «πραγματικό», όσο πραγματική μπορεί να είναι μια κατάσταση ημιφωτισμένη.

Το ημίφως βοηθάει πάντοτε τους σχεδιασμούς της πολιτικής και των πολιτικών. Η σκίαση εμποδίζει την καθαρή όραση, επιτρέπει στους λογής λογής αρουραίους της πολιτικής να κινούνται με μεγαλύτερη άνεση στους υπονόμους, που είναι και οι φυσικοί τους χώροι.

Τα αποτελέσματα της παρουσίας και της δράσης των πεινασμένων τρωκτικών, όμως, δεν μένουν για πάντα στο σκοτάδι ή το ημίφως.

Είναι, όπως εκείνα τα δεκάδες δισεκατομμύρια, που υποχρέωνε εκείνος ο Κωστάκης ο Καραμανλής ο Ανεψιός να «τοποθετούν» τα ασφαλιστικά ταμεία στην «σίγουρη» επένδυση των κρατικών ομολόγων. Η εξαφάνισή τους «μαγική». Ναι, σ' εκείνα τα ομόλογα-

Δηλαδή ο Καραμανλής (σύμφωνα με το Βήμα της Κυριακής) και οι λοιποί από το σινάφι του, όχι μόνο εξαφανίζουν εν ριπή οφθαλμού δισεκατομμύρια, αλλά εξαφανίζονται και οι ίδιοι και επανεμφανίζονται μετά από επτά χρόνια.

Σημαδιακό miracolo.

Λίγο μακάβριο, βέβαια, αφού περίμενε ν' αποδημήσει εις τόπον χλοερόν ο στενός του φίλος και συνεργάτης για να επανεμφανιστεί. Τραγικόν μεν, ανησυχητικό δε, αφού αναμένονται και άλλες «στοχευμένες παρεμβάσεις» στο μέλλον. Δηλαδή, ξέρουν από τώρα ότι θα τινάξουν τα πέταλα και άλλοι στενοί του συνεργάτες και έτσι θα βρει την κατάλληλη στιγμή να επανεμφανιστεί;

Μαγικόν. Και προφητικόν. Μη σκιάζεστε, έτσι και αλλιώς «ο Καραμανλής είναι», πλέον, «εδώ και ο νοών νοείτω». Αλλά και πριν, πάλι εδώ ήταν...

Οι «μεγάλοι ηγέτες» τοποθετούνται προσεκτικά στην ναφθαλίνη για να συντηρηθούν, να μην ...φαγωθούν από τους σκώρους της πολιτικής και έτσι την κατάλληλη στιγμή να βγουν στο προσκήνιο, όπως ο λαγός από το καπέλο του ταχυδακτυλουργού. Οι πρόθυμοι ντελάληδες του «θαύματος», κρυμμένοι πίσω από μια ή και περισσότερες κουρτίνες, διαλαλούν το «φρέσκο» εμπόρευμα, αλλά διαφημίζουν και το «ανεκτίμητο πολιτικό κεφάλαιο» που διασώθηκε. Σωθήκαμε τώρα...

Δεύτερο σημαντικό miracolo: *Ο George Papandreou επανεμφανίστηκε*

Τρομερό και αυτό; Τον ανακάλυψαν και τον φιλοξένησαν ο Παπαχελάς και η Σία Κοσσιώνη στην εκπομπή τους στο Κανάλι του Αλαφούζου ένεκα της επετείου εκείνης της λαμπρής ημέρας, που έβγαλε λόγο στο Καστελόριζο και μας ήρθε το ΔΝΤ.

Μαγικόν; Και τι είπε; Ότι δεν φταίει σε τίποτα. Σημεία και τέρατα. Και τα έριξε όλα

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ Η «ΝΕΑ» ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ «ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ»...

Στους επαναστατικούς κύκλους είθισται διαχρονικά ο προσδιορισμός της συνέχειας να κατοχυρώνεται με την προβολή των χαρακτηριστικών της ρήξης με το παρελθόν.

Παρ' όλα αυτά η διάκριση «νέου» και «παλιού» εμπεριέχει είτε με φανερό τρόπο είτε με καλυμμένο την έννοια της διαδοχής, αλλά και της κατοχύρωσης του δικαιώματος στην κληρονομιά μιας «ιδέας», «καταστάσεων και πραγμάτων», εξουσιών, εδαφών κοκ.

Το «νέο» έρχεται να εγκαθιδρυθεί, έχοντας πραγματικές, αλλά και ψευδείς αναφορές σχετικά με την διάθεσή του για την απόλυτη καταστροφή του «παλαιού».

Οι επαναστάτες, οι ανατροπείς των «παλαιών» καθεστώτων εγκαθιδρύοντας, θεμελιώνοντας τον «νέο» κόσμο, επιδίδονται συστηματικά στην επίκληση της ευλογίας του «παλαιού», καλλιεργώντας μια φαινομενική αντίφαση.

Η διαδικασία αυτή αφορά τόσο τις περιόδους επαναστατικής αφύπνισης όσο και τις μεταγενέστερες που αφορούν την «νέα τάξη πραγμάτων».

Οι πάσης φύσεως επικλήσεις της ευλογίας του «παλαιού» δεν αποτελούν ένα παράδοξο, μια αντίφαση ή παρέκκλιση της επαναστατικής διαδικασίας, αλλά εγγενές συστατικό της.

Μ' άλλα λόγια, η σύνδεση «νέου» και «παλιού» δεν αναιρείται από την πολεμική, που αναπτύσσεται εξαιτίας της κατασκευής ή της ανάδειξη πραγματικών αντιθέσεων.

Ο Πλάτωνας υποστήριζε ότι οι ιδέες προσδιορίζουν αποφασιστικά, ότι «είναι εκείνες που ορίζουν την ουσία κάθε όντος προσδιορίζοντάς το αποφασιστικά, καθοριστικά και μονοσήμαντα» και καθώς είναι αθάνατες και αναλλοίωτες, δεν οφείλουν την ύπαρξή τους σε κάτι άλλο και είναι ικανές να συντηρούν οι ίδιες την ύπαρξή τους.

Ο **Jules Michelet**, ιστορικός της γαλλικής επανάστασης είχε ισχυριστεί:

«Ναι, κάθε θάνατος αφήνει πίσω του ένα μικρό καλό, την μνήμη και ζητάει την φροντίδα μας. Γι' αυτόν που δεν έχει φίλους, οι αρχές πρέπει να φροντίσουν. Γιατί ο νόμος, η δικαιοσύνη, ξέρουν ότι η τρυφερότητά μας θα ξεχαστεί και τα δάκρυα θα στεγνώσουν. Αυτή η αρχή είναι η Ιστορία. Και οι νεκροί είναι, για να χρησιμοποιήσουμε όρους του Ρωμαϊκού Δικαίου, miscrabiles personae, για τους οποίους οι αρχές πρέπει να ενδιαφερθούν. Ποτέ στην σταδιοδρομία μου δεν ξέχασα αυτό το καθήκον του ιστορικού. Έδωσα σε πολλούς λησμονημένους νεκρούς τη βοήθεια που εγώ ο ίδιος θα αποζητούσα. Τους ανέσυρα από τον τάφο για μια δεύτερη ζωή... Ζουν τώρα ανάμεσά μας και τους νιώθουμε γονείς μας, φίλους μας. Έτσι γίνεται μια οικογένεια, μια κοινή πόλη ζωντανών και νεκρών».

Ο **Μπενεντίκτ Άντερσον** στο βιβλίο του ***Φαντασιακές Κοινότητες, Στοχασμοί για τις απαρχές και τη διάδοση του Εθνικισμού***, παρατηρεί ότι ο Μισελέ με σαφήνεια ξεκαθαρίζει κατ'

Έτσι, συνεχίζει ο Άντερσον, «*από τότε και στο εξής, η σιωπή των νεκρών δεν αποτελούσε εμπόδιο στην ανάσυρση των βαθύτερων επιθυμιών τους*».

Μερικές δεκαετίες αργότερα το 1882 και μόλις οκτώ χρόνια από τον θάνατο του **Michelet, ο γάλλος φιλόλογος και ιστορικός, Ernest Renan** έγραφε:

«Η ουσία του έθνους βρίσκεται στο ότι οι άνθρωποι έχουν πολλά πράγματα κοινά και έχουν λησμονήσει εξίσου

Στους επαναστατικούς κύκλους είθισται διαχρονικά ο προσδιορισμός της συνέχειας να κατοχυρώνεται με την προβολή των χαρακτηριστικών της ρήξης με το παρελθόν.

Παρ' όλα αυτά η διάκριση «νέου» και «παλιού» εμπεριέχει είτε με φανερό τρόπο είτε με καλυμμένο την έννοια της διαδοχής, αλλά και της κατοχύρωσης του δικαιώματος στην κληρονομιά μιας «ιδέας», «καταστάσεων και πραγμάτων», εξουσιών, εδαφών κοκ.

Το «νέο» έρχεται να εγκαθιδρυθεί, έχοντας πραγματικές, αλλά και ψευδείς αναφορές σχετικά με την διάθεσή του για την απόλυτη καταστροφή του «παλαιού».

Οι επαναστάτες, οι ανατροπείς των «παλαιών» καθεστώτων εγκαθιδρύοντας, θεμελιώνοντας τον «νέο» κόσμο, επιδίδονται συστηματικά στην επίκληση της ευλογίας του «παλαιού», καλλιεργώντας μια φαινομενική αντίφαση.

Η διαδικασία αυτή αφορά τόσο τις περιόδους επαναστατικής αφύπνισης όσο και τις μεταγενέστερες που αφορούν την «νέα τάξη πραγμάτων».

Οι πάσης φύσεως επικλήσεις της ευλογίας του «παλαιού» δεν αποτελούν ένα παράδοξο, μια αντίφαση ή παρέκκλιση της επαναστατικής διαδικασίας, αλλά εγγενές συστατικό της. Μ' άλλα λόγια, η σύνδεση «νέου» και «παλιού» δεν αναιρείται από την πολεμική, που αναπτύσσεται εξαιτίας της κατασκευής ή της ανάδειξη πραγματικών αντιθέσεων.

Ο Πλάτωνας υποστήριζε ότι οι ιδέες προσδιορίζουν αποφασιστικά, ότι «είναι εκείνες που ορίζουν την ουσία κάθε όντος προσδιορίζοντάς το αποφασιστικά, καθοριστικά και μονοσήμαντα» και καθώς είναι αθάνατες και αναλλοίωτες, δεν οφείλουν την ύπαρξή τους σε κάτι άλλο και είναι ικανές να συντηρούν οι ίδιες την ύπαρξή τους.

Ο **Jules Michelet**, ιστορικός της γαλλικής επανάστασης είχε ισχυριστεί:

«Ναι, κάθε θάνατος αφήνει πίσω του ένα μικρό καλό, την μνήμη και ζητάει την φροντίδα μας. Γι' αυτόν που δεν έχει φίλους, οι αρχές πρέπει να φροντίσουν. Γιατί ο νόμος, η δικαιοσύνη, ξέρουν ότι η τρυφερότητά μας θα ξεχαστεί και τα δάκρυα θα στεγνώσουν. Αυτή η αρχή είναι η Ιστορία. Και οι νεκροί είναι, για να χρησιμοποιήσουμε όρους του Ρωμαϊκού Δικαίου, miscrabiles personae, για τους οποίους οι αρχές πρέπει να ενδιαφερθούν. Ποτέ στην σταδιοδρομία μου δεν ξέχασα αυτό το καθήκον του ιστορικού. Έδωσα σε πολλούς λησμονημένους νεκρούς τη βοήθεια που εγώ ο ίδιος θα αποζητούσα. Τους ανέσυρα από τον τάφο για μια δεύτερη ζωή... Ζουν τώρα ανάμεσά μας και τους νιώθουμε γονείς μας, φίλους μας. Έτσι γίνεται μια οικογένεια, μια κοινή πόλη ζωντανών και νεκρών».

Ο **Μπενεντίκτ Άντερσον** στο βιβλίο του ***Φαντασιακές Κοινότητες, Στοχασμοί για τις απαρχές και τη διάδοση του Εθνικισμού***, παρατηρεί ότι ο Μισελέ με σαφήνεια ξεκαθαρίζει κατ' αρχήν ότι αυτοί, που ανασύρει από τον τάφο δεν αποτελούν «*μια τυχαία συγκέντρωση ξεχασμένων, ανώνυμων νεκρών*», αλλά πρόκειται για εκείνους που με την θυσία τους, δημιούργησαν την ρήξη του 1789 και την ενσυνείδητη εμφάνιση του γαλλικού έθνους, ακόμα και όταν τα θύματα αυτά δεν εκλάμβαναν την θυσία τους ως τέτοια.

Ο **Jules Michelet** γράφει χαρακτηριστικά το 1842:

«Τους πρέπει ένας Οιδίποδας, για να τους εξηγήσει το αίνιγμα που δεν ξέρουν την λύση του, για να τους μάθει αυτό που ήθελαν να πουν με τα λόγια και τις πράξεις τους, και που οι

Έτσι, συνεχίζει ο Άντερσον, «*από τότε και στο εξής, η σιωπή των νεκρών δεν αποτελούσε εμπόδιο στην ανάσυρση των βαθύτερων επιθυμιών τους*».

Μερικές δεκαετίες αργότερα το 1882 και μόλις οκτώ χρόνια από τον θάνατο του **Michelet, ο γάλλος φιλόλογος και ιστορικός, Ernest Renan** έγραφε:

«Η ουσία του έθνους βρίσκεται στο ότι οι άνθρωποι έχουν πολλά πράγματα κοινά και έχουν λησμονήσει εξίσου πολλά [...] Κάθε Γάλλος πολίτης οφείλει να έχει ξεχάσει την νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου, τις σφαγές του Midi το δέκατο τρίτο αιώνα».

Ο **Renan** προτρέπει στην λήθη δίνοντας πρώτος το παράδειγμα. Δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στα «γεγονότα» της **νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου**, δεν διευκρινίζει ότι επρόκειτο για τον θηριώδη διωγμό και σφαγή των Ουγενότων στις 24 Αυγούστου του 1572 από τον **Κάρολο Θ΄ Βαλουά** και την Φλωρεντινή μητέρα του.

Το ίδιο κάνει και με την αναφορά στις σφαγές του Midi τον 13ο αιώνα, δηλαδή τις σφαγές των Αλβιγηνών σε

Οι επαναστάτες, οι ανατροπείς των «παλαιών» καθεστώτων εγκαθιδρύοντας, θεμελιώνοντας τον «νέο» κόσμο, επιδίδονται συστηματικά στην επίκληση της ευλογίας του «παλαιού», καλλιεργώντας μια φαινομενική αντίφαση.

Η διαδικασία αυτή αφορά τόσο τις περιόδους επαναστατικής αφύπνισης όσο και τις μεταγενέστερες που αφορούν την «νέα τάξη πραγμάτων».

Οι πάσης φύσεως επικλήσεις της ευλογίας του «παλαιού» δεν αποτελούν ένα παράδοξο, μια αντίφαση ή παρέκκλιση της επαναστατικής διαδικασίας, αλλά εγγενές συστατικό της.

...στεί:

«Ναι, κάθε θάνατος αφήνει πίσω του ένα μικρό καλό, την μνήμη και ζητάει την φροντίδα μας. Γι' αυτόν που δεν έχει φίλους, οι αρχές πρέπει να φροντίσουν. Γιατί ο νόμος, η δικαιοσύνη, ξέρουν ότι η τρυφερότητά μας θα ξεχαστεί και τα δάκρυα θα στεγνώσουν. Αυτή η αρχή είναι η Ιστορία. Και οι νεκροί είναι, για να χρησιμοποιήσουμε όρους του Ρωμαϊκού Δικαίου, miscrabiles personae, για τους οποίους οι αρχές πρέπει να ενδιαφερθούν. Ποτέ στην σταδιοδρομία μου δεν ξέχασα αυτό το καθήκον του ιστορικού.

Έδωσα σε πολλούς λησμονημένους νεκρούς τη βοήθεια που εγώ ο ίδιος θα αποζητούσα. Τους ανέσυρα από τον τάφο για μια δεύτερη ζωή... Ζουν τώρα ανάμεσά μας και τους νιώθουμε γονείς μας, φίλους μας. Έτσι γίνεται μια οικογένεια, μια κοινή πόλη ζωντανών και νεκρών».

Ο **Μπενεντίκτ Άντερσον** στο βιβλίο του ***Φαντασιακές Κοινότητες, Στοχασμοί για τις απαρχές και τη διάδοση του Εθνικισμού***, παρατηρεί ότι ο Μισελέ με σαφήνεια ξεκαθαρίζει κατ' αρχήν ότι αυτοί, που ανασύρει από τον τάφο δεν αποτελούν *«μια τυχαία συγκέντρωση ξεχασμένων, ανώνυμων νεκρών»*, αλλά πρόκειται για εκείνους που με την θυσία τους, δημιούργησαν την ρήξη του 1789 και την ενσυνείδητη εμφάνιση του γαλλικού έθνους, ακόμα και όταν τα θύματα αυτά δεν εκλάμβαναν την θυσία τους ως τέτοια.

Ο **Jules Michelet** γράφει χαρακτηριστικά το 1842:

«Τους πρέπει ένας Οιδίποδας, για να τους εξηγήσει το αίνιγμα που δεν ξέρουν την λύση του, για να τους μάθει αυτό που ήθελαν να πουν με τα λόγια και τις πράξεις τους, και που οι ίδιοι δεν είχαν καταλάβει».

Σύμφωνα με τον Άντερσον η διατύπωση αυτή δεν είχε προηγούμενο, αφού ο **Michelet**, όχι μόνο ισχυρίστηκε ότι μιλάει εξ ονόματος ενός μεγάλου αριθμού ανώνυμων νεκρών, αλλά «επέμεινε με θλιβερό κύρος, ότι θα μπορούσε να πει τι ακριβώς αυτοί «πραγματικά» εννοούσαν και τι «πραγματικά» ήθελαν, αφού οι ίδιοι «δεν καταλάβαιναν».

Έτσι, συνεχίζει ο Άντερσον, *«από τότε και στο εξής, η σιωπή των νεκρών δεν αποτελούσε εμπόδιο στην ανάσυρση των βαθύτερων επιθυμιών τους».*

Μερικές δεκαετίες αργότερα το 1882 και μόλις οκτώ χρόνια από τον θάνατο του **Michelet, ο γάλλος φιλόλογος και ιστορικός, Ernest Renan** έγραφε:

«Η ουσία του έθνους βρίσκεται στο ότι οι άνθρωποι έχουν πολλά πράγματα κοινά και έχουν λησμονήσει εξίσου πολλά [...] Κάθε Γάλλος πολίτης οφείλει να έχει ξεχάσει την νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου, τις σφαγές του Midi το δέκατο τρίτο αιώνα».

Ο **Renan** προτρέπει στην λήθη δίνοντας πρώτος το παράδειγμα. Δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στα «γεγονότα» της **νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου**, δεν διευκρινίζει ότι επρόκειτο για τον θηριώδη διωγμό και σφαγή των Ουγενότων στις 24 Αυγούστου του 1572 από τον **Κάρολο Θ΄ Βαλουά** και την Φλωρεντινή μητέρα του.

Το ίδιο κάνει και με την αναφορά στις σφαγές του Midi τον 13ο αιώνα, δηλαδή τις σφαγές των Αλβιγηνών σε όλη την περιοχή που εκτείνεται από τα Πυρηναία ως τις Νότιες Άλπεις, που υποκινήθηκαν από τον περιβόητο **Πάπα Ιννοκέντιο τον Γ΄** (1198-1216), που παρ' όλα αυτά δεν μπόρεσε να φθάσει στο «ύψος» που «ανήλθε» ο προκάτοχος του. Επρόκειτο για τον **Πάπα Ουρβαννό τον Β΄** (1088-1099), ο οποίος κατόρθωσε μόλις σε τρία χρόνια (1096-1099) ύστερα από διαταγές

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

στον Κώστα Καραμανλή τον Ανεψιό. Αυτός φταίει, επειδής ήξερε πολλά και δεν μιλούσε.

Και όχι μόνον αυτό, αλλά ο George περηφανεύτηκε, άκουσον άκουσον, ότι αντιστάθηκε και στην Μέρκελ. Πως αντιστάθηκε; Ε, καλά τώρα δεν της έριξε και καμία κλωτσιά στον πισινό. Έχει τρόπους και αναθροφή, είναι ευγενής, τέλος πάντων.

Της είπε, «αφού είναι έτσι, πάρτε τα κλειδιά της χώρας κ. Μέρκελ και κάντε καλά»!!!

Η Μέρκελ τον κοίταζε για ώρα σαν χαζή, με το στόμα ανοικτό να χάσκει και με κίνδυνο να εισέλθει καμία μύγα με άγνωστες συνέπειες... Αυτό το «κάντε καλά» την μπέρδεψε λίγο και διερωτήθηκε προς στιγμήν αν είναι πράγματι τόσο ηλίθιος ή το παίζει για να την αποσυντονίσει, αλλά κοιτάζοντάς τον μιαν ακόμη φορά ηρέμησε.

«Κάντε καλά κυρά Μέρκελ», είπε το λοιπόν ο Γιωργάκης Παπανδρέου και επειδή δεν είχε, όπως παραπονέθηκε στον Παπαχελάς, συμμάχους πήγε γρήγορα για να βρει. Δηλαδή της έδωσε τα κλειδιά της χώρας, της είπε «κάντε καλά» και πήγε να βρει συμμάχους. Αξεπέραστος.

Του αφιερώνουμε το γνωστό άσμα και του ευχόμαστε τα καλύτερα.

«Το θολωμένο μου μυαλό μ' έχει προδώσει προ πολλού, του λέω αλλού και τρέχει αλλού, με κάνει να παραμιλώ το θολωμένο μου μυαλό».

Τρίτο σημαντικό miracolo: *Βγαίνουμε από την «κρίση»...*

Η Hanna Arendt, γερμανοαμερικανίδα ιστορικός, είχε υποστηρίξει ότι *«Το πρόβλημα με τα ψέματα και την εξαπάτηση είναι ότι η αποτελεσματικότητά τους βασίζεται εξ ολοκλήρου σε μια σαφή αντίληψη της αλήθειας την οποία ο ψεύτης και απατεώνας επιθυμεί να κρύψει»*.

Μ' άλλα λόγια, το βασικό πρόβλημα με την εξαπάτηση δεν είναι μια στιγμιαία βλάβη στην οποία υπόκειται ο εξαπατημένος, αλλά μια συνολικότερη και βαθύτερη που αφορά την γενικότερη αντίληψη της αλήθειας.

*«Θα συνιστούσα, κύριοι της αντιπολίτευσης, να μη βάλετε τα λεφτά σας όλα στην πιθανότητα αποτυχίας της κυβέρνησης, διότι η αξιολόγηση θα κλείσει. Σήμερα κατά γενική ομολογία **η χώρα βρίσκεται ένα βήμα πριν από το κατώφλι της εξόδου από την κρίση**»*, είπε ο ...

είναι εκείνοι, που χρησιμοποιούν καθημερινά το ψέμμα για να παραπλανήσουν τους άλλους, για να τους εξαπατήσουν, για να καλύψουν το όποιο μειονέκτημα ή λάθος τους.

Συχνά οι αδίστακτοι ψεύτες, αφού πια είναι εθισμένοι στο ψέμα γίνονται παθολογικοί ψεύτες και φτάνουν στο σημείο να μην ξεχωρίζουν ούτε οι ίδιοι τί είναι αλήθεια και τί ψέμμα. Οι αδίστακτοι ψεύτες είναι ικανοί να πατούν επί πτωμάτων για να αποκτήσουν εκείνο που θέλουν, αφού δεν αναγνωρίζουν όρια.

Ο αδίστακτος ψεύτης, όταν πιάνεται να ψεύδεται, δεν υποχωρεί, αλλά λέει ακόμη μεγαλύτερα ψέματα... Ή μήπως όχι;;;

Τέταρτο σημαντικό miracolo: *Το έπος της εσωκομματικής αντιπολίτευσης του Συριζα συνεχίζεται...*

Εμπνευσμένο από τον Θούριο

περιθώρια δίνουν στους εκβιαστές και στους πραξικοπηματίες «δανειστές»;

Το μυστήριο, όμως, φαίνεται να προσδίδει μεγαλύτερη αίγλη στην αυτοθυσία. Δεν την είδαμε ακόμη; Σιγά σιγά. Αγάλι αγάλι γίνεται η αγουρίδα μέλι. Έπειτα θα πέσουν στην μάχη και οι «53» ή ορισμένοι θα κρυφθούν για να μην τελειώσει δια παντός αυτή η μαγιά της «αντίστασης»; Και αυτό άγνωστο!

Πέμπτο και τελευταίο -σημαντικό- miracolo: *Ο πόλεμος του καθεστώτος Τσίπρα ενάντια στην διαπλοκή συνεχίζεται...*

Στους κύκλους της Κόζα Νόστρα ορισμένοι μαφιόζοι, όπως ο Προβεντσάνο, είχαν συνδεθεί με το ρητό «mangia e fai mangiare», δηλαδή «να τρως αλλά να αφήνεις και τους άλλους να τρώνε». Οι συγκεκριμένοι μαφιόζοι εμφανίζονταν «συμβιβαστικοί» σε σύγκριση πάντα με κάποιος άλλους, παρουσιάζονταν «σοφότεροι», αφού συνιστούσαν να αποφεύγεται, όσον ήταν πάντα, βέβαια, κάτι τέτοιο δυνατόν, για να μην τραβούν την προσοχή.

Σύνεση, λοιπόν, και πάλι σύνεση. Σ' αυτές τις «δουλειές» είναι ο χρυσός κανόνας...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

* Όταν στέλνετε **ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει

Έχει τρόπους και ανατροφή, είναι ευγενής, τέλος πάντων.

Της είπε, «αφού είναι έτσι, πάρτε τα κλειδιά της χώρας κ. Μέρκελ και κάντε καλά»!!!

Η Μέρκελ τον κοίταζε για ώρα σαν χαζή, με το στόμα ανοικτό να χάσκει και με κίνδυνο να εισέλθει καμία μύγα με άγνωστες συνέπειες... Αυτό το «κάντε καλά» την μπέρδεψε λίγο και διερωτήθηκε προς στιγμήν αν είναι πράγματι τόσο ηλίθιος ή το παίζει για να την αποσυντονίσει, αλλά κοιτάζοντάς τον μιαν ακόμη φορά ηρέμησε.

«Κάντε καλά κυρά Μέρκελ», είπε το λοιπόν ο Γιωργάκης Παπανδρέου και επειδή δεν είχε, όπως παραπονέθηκε στον Παπαχελάς, συμμάχους πήγε γρήγορα για να βρει. Δηλαδή της έδωσε τα κλειδιά της χώρας, της είπε «κάντε καλά» και πήγε να βρει συμμάχους. Αξεπέραστος.

Του αφιερώνουμε το γνωστό άσμα και του ευχόμαστε τα καλύτερα.

«Το θολωμένο μου μυαλό μ' έχει προδώσει προ πολλού, του λέω αλλού και τρέχει αλλού, με κάνει να παραμιλώ το θολωμένο μου μυαλό».

Τρίτο σημαντικό miracolo: *Βγαίνουμε από την «κρίση»...*

Η Hanna Arendt, γερμανοαμερικανίδα ιστορικός, είχε υποστηρίξει ότι *«Το πρόβλημα με τα ψέματα και την εξαπάτηση είναι ότι η αποτελεσματικότητά τους βασίζεται εξ ολοκλήρου σε μια σαφή αντίληψη της αλήθειας την οποία ο ψεύτης και απατεώνας επιθυμεί να κρύψει».*

Μ' άλλα λόγια, το βασικό πρόβλημα με την εξαπάτηση δεν είναι μια στιγμιαία βλάβη στην οποία υπόκειται ο εξαπατημένος, αλλά μια συνολικότερη και βαθύτερη που αφορά την γενικότερη αντίληψη της αλήθειας.

*«Θα συνιστούσα, κύριοι της αντιπολίτευσης, να μη βάλετε τα λεφτά σας όλα στην πιθανότητα αποτυχίας της κυβέρνησης, διότι η αξιολόγηση θα κλείσει. Σήμερα κατά γενική ομολογία **η χώρα βρίσκεται ένα βήμα πριν από το κατώφλι της εξόδου από την κρίση**»*, είπε ο μεγάλος αρχηγός Τσίπρας, μεταξύ άλλων, στην προ ημερησίας συζήτηση για το θέμα της ασφάλειας των πολιτών, που πραγματοποιήθηκε έπειτα από αίτημα της Νέας Δημοκρατίας.

Επειδή έχουμε προβληματιστεί ιδιαίτερα με την ποσότητα ψεύδους που παράγει ο Τσίπρας εν ολίγοις με τον εθισμό του στα ψέματα, ανατρέξαμε στην γνώμη των ειδικών, παρ' ότι κρατούμε αρκετές αμφιβολίες για το αν καλύπτεται η περίπτωσή του από την υπάρχουσα βιβλιογραφία.

Σύμφωνα με ορισμένους ψυχολόγους, αδίστακτοι ψεύτες είναι εκείνοι, που χρησιμοποιούν καθημερινά το ψέμμα για να παραπλανήσουν τους άλλους, για να τους εξαπατήσουν, για να καλύψουν το όποιο μειονέκτημα ή λάθος τους.

Συχνά οι αδίστακτοι ψεύτες, αφού πια είναι εθισμένοι στο ψέμα γίνονται παθολογικοί ψεύτες και φτάνουν στο σημείο να μην ξεχωρίζουν ούτε οι ίδιοι τί είναι αλήθεια και τί ψέμμα. Οι αδίστακτοι ψεύτες είναι ικανοί να πατούν επί πτωμάτων για να αποκτήσουν εκείνο που θέλουν, αφού δεν αναγνωρίζουν όρια.

Ο αδίστακτος ψεύτης, όταν πιάνεται να ψεύδεται, δεν υποχωρεί, αλλά λέει ακόμη μεγαλύτερα ψέματα... Ή μήπως όχι;;;

Τέταρτο σημαντικό miracolo: *Το έπος της εσωκομματικής αντιπολίτευσης του Συριζα συνεχίζεται...*

Εμπνευσμένο από τον Θούριο του Ρήγα μοιάζει να είναι το μανιφέστο της αντίστασης της Κίνησης των «53» του Συ.ριζ.α.:

«Είναι σαφές, λοιπόν, ότι αν συνεχιστούν οι εκβιασμοί και τα πραξικοπήματα από τους "δανειστές", προτιμάμε να πέσουμε αντιστεκόμενοι ηρωικά από εσωτερική ή εξωτερική τρόικα και όχι ταπεινωτικά από την ίδια την κοινωνία».

Θαυμαστόν. Ηρωικόν και πένθιμον. Μόνο λίγο αδιευκρίνιστο. Αν συνεχιστούν οι εκβιασμοί για λίγο ή για πολύ θα πέσουν στην μάχη τα «53» περήφανα παλικάρια της φακής; Άγνωστον. Δηλαδή, τι χρονικά

Πέμπτο και τελευταίο -σημαντικό- miracolo: *Ο πόλεμος του καθεστώτος Τσίπρα ενάντια στην διαπλοκή συνεχίζεται...*

Στους κύκλους της Κόζα Νόστρα ορισμένοι μαφιόζοι, όπως ο Προβεντσάνο, είχαν συνδεθεί με το ρητό «mangia e fai mangiare», δηλαδή «να τρως αλλά να αφήνεις και τους άλλους να τρώνε». Οι συγκεκριμένοι μαφιόζοι εμφανίζονταν «συμβιβαστικοί» σε σύγκριση πάντα με κάποιους άλλους, παρουσιάζονταν «σοφότεροι», αφού συνιστούσαν να αποφεύγεται, όσον ήταν πάντα, βέβαια, κάτι τέτοιο δυνατόν, για να μην τραβούν την προσοχή.

Σύνεση, λοιπόν, και πάλι σύνεση. Σ' αυτές τις «δουλειές» είναι ο χρυσός κανόνας...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 160
ΜΑΪΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν

κε στον Παπαχελάς, συμμάχους πήγε γρήγορα για να βρει. Δηλαδή της έδωσε τα κλειδιά της χώρας, της είπε «κάντε καλά» και πήγε να βρει συμμάχους. Αξεπέραστος.

Του αφιερώνουμε το γνωστό άσμα και του ευχόμαστε τα καλύτερα.

«Το θολωμένο μου μυαλό μ' έχει προδώσει προ πολλού, του λέω αλλού και τρέχει αλλού, με κάνει να παραμιλώ το θολωμένο μου μυαλό».

μια σαφή αντίληψη της αλήθειας την οποία ο ψεύτης και απατεώνας επιθυμεί να κρύψει».

Μ' άλλα λόγια, το βασικό πρόβλημα με την εξαπάτηση δεν είναι μια στιγμιαία βλάβη στην οποία υπόκειται ο εξαπατημένος, αλλά μια συνολικότερη και βαθύτερη που αφορά την γενικότερη αντίληψη της αλήθειας.

*«Θα συνιστούσα, κύριοι της αντιπολίτευσης, να μη βάλετε τα λεφτά σας όλα στην πιθανότητα αποτυχίας της κυβέρνησης, διότι η αξιολόγηση θα κλείσει. Σήμερα κατά γενική ομολογία **η χώρα βρίσκεται ένα βήμα πριν από το κατώφλι της εξόδου από την κρίση**»*, είπε ο μεγάλος αρχηγός Τσίπρας, μεταξύ άλλων, στην προ ημερησίας συζήτηση για το θέμα της ασφάλειας των πολιτών, που πραγματοποιήθηκε έπειτα από αίτημα της Νέας Δημοκρατίας.

Επειδή έχουμε προβληματιστεί ιδιαίτερα με την ποσότητα ψεύδους που παράγει ο Τσίπρας εν ολίγοις με τον εθισμό του στα ψέμματα, ανατρέξαμε στην γνώμη των ειδικών, παρ' ότι κρατούμε αρκετές αμφιβολίες για το αν καλύπτεται η περίπτωσή του από την υπάρχουσα βιβλιογραφία.

Σύμφωνα με ορισμένους ψυχολόγους, αδίστακτοι ψεύτες στο σημείο να μην ξεχωρίζουν ούτε οι ίδιοι τί είναι αλήθεια και τί ψέμμα. Οι αδίστακτοι ψεύτες είναι ικανοί να πατούν επί πτωμάτων για να αποκτήσουν εκείνο που θέλουν, αφού δεν αναγνωρίζουν όρια.

Ο αδίστακτος ψεύτης, όταν πιάνεται να ψεύδεται, δεν υποχωρεί, αλλά λέει ακόμη μεγαλύτερα ψέματα... Ή μήπως όχι;;;

Τέταρτο σημαντικό miracolo: *Το έπος της εσωκομματικής αντιπολίτευσης του Συριζα συνεχίζεται...*

Εμπνευσμένο από τον Θούριο του Ρήγα μοιάζει να είναι το μανιφέστο της αντίστασης της Κίνησης των «53» του Συ.ριζ.α.:

«Είναι σαφές, λοιπόν, ότι αν συνεχιστούν οι εκβιασμοί και τα πραξικοπήματα από τους "δανειστές", προτιμάμε να πέσουμε αντιστεκόμενοι ηρωικά από εσωτερική ή εξωτερική τρόικα και όχι ταπεινωτικά από την ίδια την κοινωνία».

Θαυμαστόν. Ηρωικόν και πένθιμον. Μόνο λίγο αδιευκρίνιστο. Αν συνεχιστούν οι εκβιασμοί για λίγο ή για πολύ θα πέσουν στην μάχη τα «53» περήφανα παλικάρια της φακής; Άγνωστον. Δηλαδή, τι χρονικά άλλους, παρουσιάζονταν «σοφότεροι», αφού συνιστούσαν να αποφεύγεται, όσον ήταν πάντα, βέβαια, κάτι τέτοιο δυνατόν, για να μην τραβούν την προσοχή.

Σύνεση, λοιπόν, και πάλι σύνεση. Σ' αυτές τις «δουλειές» είναι ο χρυσός κανόνας...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 160
ΜΑΪΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Ο χώρος της **ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**
βρίσκεται στην οδό Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
και ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ.
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 79 92 07

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 799 207

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κλπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανένός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

συνέχεια από τη σελ. 3

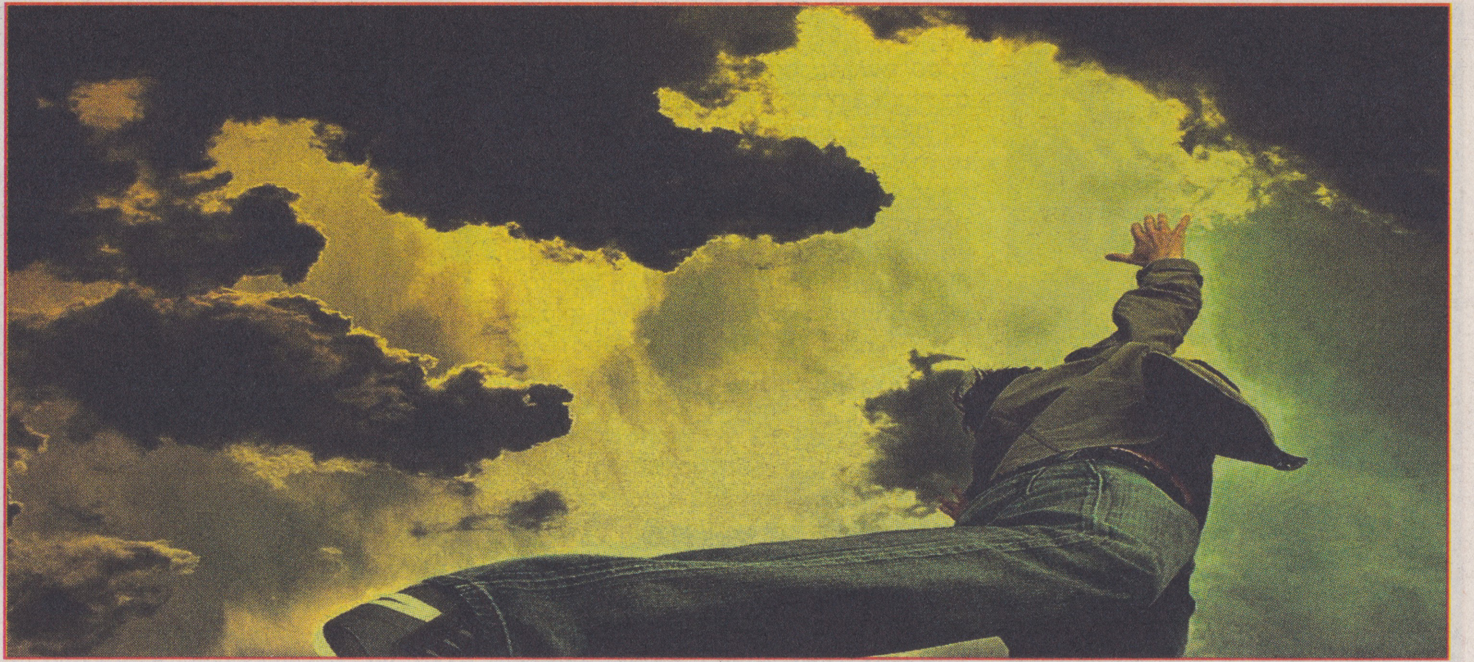
του να σφαγιαστούν 10 εκατομμύρια άνθρωποι, άντρες, γυναίκες και κυρίως παιδιά, στην «ευσεβή» του προσπάθεια να αυξήσει την καθολική επιρροή και να βάλει «χέρι» στο Βελιγράδι, στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης, αλλά και στην Τουρκία, τη Συρία, την Αντιόχεια και την Παλαιστίνη, «απελευθερώνοντας» τους Αγίους Τόπους (Α' Σταυροφορία).

Η μνήμη πέθανε, ζήτω η «μνήμη» της νέας επαναστατικής εξουσίας, της «νέας τάξης». Οφείλουμε να ξεχάσουμε, όμως αυτό σημαίνει ότι οφείλουμε να υποταχθούμε και πάλι.

Μήπως τότε για τους αναρχικούς ο αγώνας της μνήμης ενάντια στην λήθη εμπεριέχει την συντήρηση ή την υποταγή στο μίσος, οι αλλαγές που ευαγγελιζόμαστε αφορούν την τιμωρία των καταπιεστών, δηλαδή την δυνατότητά μας να τους κάνουμε να υποφέρουν; Οι συνθήκες του αγώνα ή της επανάστασης δικαιολογούν αυτήν τη στάση ή μήπως όχι;

Το 1884 ο **Élisée Reclus** γράφει (*Η Αναρχία από έναν αναρχικό*):

«Παρ' όλα αυτά, αν οι μεγάλες εξελίξεις της ανθρωπότητας, ακολουθούνται πάντα από θλιβερές εστίες προσωπικού μίσους, δεν είναι αυτά τα πάθη που επικαλούνται οι διάφοροι καλοθελητές, όταν θέλουν να ξεσηκώσουν τις κινητήριες αρετές του ενθουσιασμού, της αφοσίωσης και της γενναιοδωρίας. **Εάν οι αλλαγές δεν είχαν άλλο αποτέλεσμα παρά να τιμωρήσουν τους καταπιεστές, να τους κάνουν να υποφέρουν και αυτοί με τη σειρά τους, την ανταπόδοση δηλαδή του κακού με το κακό, τότε η αλλαγή θα είναι μόνο φαινομενική.** Τί

θρωπότητα και επιθυμούν την ευτυχία όλων, **αν ο σκλάβος γινόταν αφέντης, ο αφέντης υποβιβαζόταν σε υποτελή, το μαστίγιο άλλαζε χέρια, και τα χρήματα περνούσαν από τη μία τσέπη στην άλλη; Δεν θέλουμε να καταστρέψουμε τους πλούσιους και τους ισχυρούς, αλλά τους *θεσμούς* που ευνόησαν τη γέννηση και την ανάπτυξη αυτών των κακόβουλων ανθρώπων**. Επιβάλλεται να αλλάξουμε το μέσο, και για αυτό το μεγάλο έργο πρέπει να διατηρήσουμε όλες μας τις δυνάμεις, οι οποίες θα ήταν ανοησία να πάνε χαμένες σε προσωπικές διεκδικήσεις. "Η εκδίκηση είναι η χαρά των θεών", είπαν οι αρχαίοι· αλλά δεν είναι η χαρά του θνητού που σέβεται των εαυτό του. Γιατί αυτός γνωρίζει ότι το να γίνει εκδικητής θα σημαίνει ότι βρέθηκε στο επίπεδο των πρώην καταπιεστών του. **Εάν είναι να υψωθούμε πάνω από τους αντιπάλους μας, θα νούν για την ήττα τους. Το επαναστατικό ρητό "Για την ελευθερία μας και για τη δική σας" δεν πρέπει να καταντήσει κενό περιεχομένου»** (βλ. *Περιοδικό Ευτοπία*, 21ο Τεύχος, μτφ: Τ. Τζαναβάρα).

Ο **Élisée Reclus** δεν προτρέπει να ξεχάσουμε, αλλά να ελευθερωθούμε ουσιαστικά, χαρίζει στους επαναστάτες την «νέα» εξουσία που διεκδικούν, την εξουσία να βρεθούν στην θέση των καταπιεστών τους. Το «λάθος», που εντοπίζει, όχι μόνο δεν οδηγεί έστω στην πρόσκαιρη απαλλαγή ή ανακούφιση από τα δεινά, που υπόκεινται οι εξουσιαζόμενοι, αλλά τα εντείνει, αφού ενδυναμώνει την καταπίεση, πολλαπλασιάζει τα πλοκάμια της, την προβάλλει τελικά ως άτρωτη, ανίκητη οδηγώντας στον βάλτο για αρκετό καιρό κάθε ανιδιοτελή προσπάθεια.

«Αλλά το ιδανικό μας δεν είναι μια χίμαιρα. Αυτό το γνωρίζει καλά η κοινωνικού μετασχηματισμού. Τα γεγονότα πρώτα ρίχνουν τη σκιά τους. Υπάρχει άραγε κάποιος -μεταξύ των σκεπτόμενων ανθρώπων- που δεν είναι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο σοσιαλιστής, που να μην έχει με άλλα λόγια το δικό του μικρό σχέδιο για τις αλλαγές στις οικονομικές σχέσεις; Ακόμη και ο ρήτορας που αρνείται θορυβωδώς ότι υπάρχει κοινωνικό ζήτημα, επιβεβαιώνει για το αντίθετο με χίλιους τρόπους. **Άραγε δεν είναι επίσης σοσιαλιστές και εκείνοι που θέλουν να μας οδηγήσουν πίσω στο Μεσαίωνα; Νομίζουν ότι έχουν βρει σε κάποιο παρελθόν, ενισχυμένο με μοντέρνες ιδέες, τις συνθήκες της κοινωνικής δικαιοσύνης, που θα εγκαθιδρύσουν για πάντα την αδελφότητα μεταξύ των ανθρώπων. Όλοι περιμένουν τη γέννηση μιας νέας τάξης πραγμάτων· όλοι αναρωτιούνται, κάποιοι με αμφιβολία, άλλοι με ελπίδα, τι θα φέρει το**

συνέχεια από τη σελ. 3

του να σφαγιαστούν 10 εκατομμύρια άνθρωποι, άντρες, γυναίκες και κυρίως παιδιά, στην «ευσεβή» του προσπάθεια να αυξήσει την καθολική επιρροή και να βάλει «χέρι» στο Βελιγράδι, στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης, αλλά και στην Τουρκία, τη Συρία, την Αντιόχεια και την Παλαιστίνη, «απελευθερώνοντας» τους Αγίους Τόπους (Α' Σταυροφορία).

Η μνήμη πέθανε, ζήτω η «μνήμη» της νέας επαναστατικής εξουσίας, της «νέας τάξης». Οφείλουμε να ξεχάσουμε, όμως αυτό σημαίνει ότι οφείλουμε να υποταχθούμε και πάλι.

Μήπως τότε για τους αναρχικούς ο αγώνας της μνήμης ενάντια στην λήθη εμπεριέχει την συντήρηση ή την υποταγή στο μίσος, οι αλλαγές που ευαγγελιζόμαστε αφορούν την τιμωρία των καταπιεστών, δηλαδή την δυνατότητά μας να τους κάνουμε να υποφέρουν; Οι συνθήκες του αγώνα ή της επανάστασης δικαιολογούν αυτήν τη στάση ή μήπως όχι;

Το 1884 ο **Élisée Reclus** γράφει (*Η Αναρχία από έναν αναρχικό*):

«Παρ' όλα αυτά, αν οι μεγάλες εξελίξεις της ανθρωπότητας, ακολουθούνται πάντα από θλιβερές εστίες προσωπικού μίσους, δεν είναι αυτά τα πάθη που επικαλούνται οι διάφοροι καλοθελητές, όταν θέλουν να ξεσηκώσουν τις κινητήριες αρετές του ενθουσιασμού, της αφοσίωσης και της γενναιοδωρίας. **Εάν οι αλλαγές δεν είχαν άλλο αποτέλεσμα παρά να τιμωρήσουν τους καταπιεστές, να τους κάνουν να υποφέρουν και αυτοί με τη σειρά τους, την ανταπόδοση δηλαδή του κακού με το κακό, τότε η αλλαγή θα είναι μόνο φαινομενική.** Τι βοήθεια άραγε θα προσέφερε σε αυτούς που αγαπούν πραγματικά την ανθρωπότητα και επιθυμούν την ευτυχία όλων, **αν ο σκλάβος γινόταν αφέντης, ο αφέντης υποβιβαζόταν σε υποτελή, το μαστίγιο άλλαζε χέρια, και τα χρήματα περνούσαν από τη μία τσέπη στην άλλη; Δεν θέλουμε να καταστρέψουμε τους πλούσιους και τους ισχυρούς, αλλά τους *θεσμούς* που ευνόησαν τη γέννηση και την ανάπτυξη αυτών των κακόβουλων ανθρώπων.** Επιβάλλεται να αλλάξουμε το μέσο, και για αυτό το μεγάλο έργο πρέπει να διατηρήσουμε όλες μας τις δυνάμεις, οι οποίες θα ήταν ανοησία να πάνε χαμένες σε προσωπικές διεκδικήσεις. "Η εκδίκηση είναι η χαρά των θεών", είπαν οι αρχαίοι· αλλά δεν είναι η χαρά του θνητού που σέβεται των εαυτό του. Γιατί αυτός γνωρίζει ότι το να γίνει εκδικητής θα σημαίνει ότι βρέθηκε στο επίπεδο των πρώην καταπιεστών του. **Εάν είναι να υψωθούμε πάνω από τους αντιπάλους μας, θα πρέπει αφού τους κατατροπώσουμε, να φτάσουν στο σημείο να ευγνωμονούν για την ήττα τους. Το επαναστατικό ρητό "Για την ελευθερία μας και για τη δική σας" δεν πρέπει να καταντήσει κενό περιεχομένου»** (βλ. *Περιοδικό Ευτοπία*, 21ο Τεύχος, μτφ: Τ. Τζαναβάρα).

Ο **Élisée Reclus** δεν προτρέπει να ξεχάσουμε, αλλά να ελευθερωθούμε ουσιαστικά, χαρίζει στους επαναστάτες την «νέα» εξουσία που διεκδικούν, την εξουσία να βρεθούν στην θέση των καταπιεστών τους. Το «λάθος», που εντοπίζει, όχι μόνο δεν οδηγεί έστω στην πρόσκαιρη απαλλαγή ή ανακούφιση από τα δεινά, που υπόκεινται οι εξουσιαζόμενοι, αλλά τα εντείνει, αφού ενδυναμώνει την καταπίεση, πολλαπλασιάζει τα πλοκάμια της, την προβάλλει τελικά ως άτρωτη, ανίκητη οδηγώντας στον βάλτο για αρκετό καιρό κάθε ανιδιοτελή προσπάθεια.

«Αλλά το ιδανικό μας δεν είναι μια χίμαιρα. Αυτό το γνωρίζει καλά η κοινή γνώμη γιατί κανένα ζήτημα δεν την απασχολεί περισσότερο από αυτό του κοινωνικού μετασχηματισμού. Τα γεγονότα πρώτα ρίχνουν τη σκιά τους. Υπάρχει άραγε κάποιος -μεταξύ των σκεπτόμενων ανθρώπων- που δεν είναι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο σοσιαλιστής, που να μην έχει με άλλα λόγια το δικό του μικρό σχέδιο για τις αλλαγές στις οικονομικές σχέσεις; Ακόμη και ο ρήτορας που αρνείται θορυβωδώς ότι υπάρχει κοινωνικό ζήτημα, επιβεβαιώνει για το αντίθετο με χίλιους τρόπους. **Άραγε δεν είναι επίσης σοσιαλιστές και εκείνοι που θέλουν να μας οδηγήσουν πίσω στο Μεσαίωνα; Νομίζουν ότι έχουν βρει σε κάποιο παρελθόν, ενισχυμένο με μοντέρνες ιδέες, τις συνθήκες της κοινωνικής δικαιοσύνης, που θα εγκαθιδρύσουν για πάντα την αδελφότητα μεταξύ των ανθρώπων. Όλοι περιμένουν τη γέννηση μιας νέας τάξης πραγμάτων· όλοι αναρωτιούνται, κάποιοι με αμφιβολία, άλλοι με ελπίδα, τι θα φέρει το αύριο στο προσκήνιο. Δεν θα έρθει με άδεια χέρια.** Ο αιώνας που γνώρισε

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

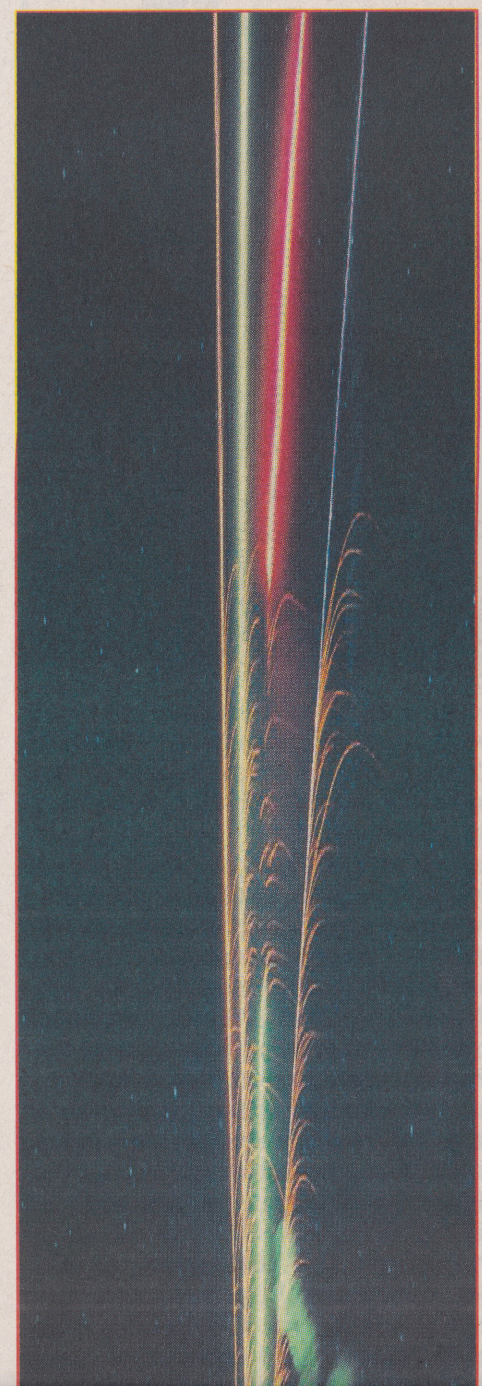
ΝΑΡΧΙΚΗ

Το 1884 ο **Élisée Reclus** γράφει (*Η Αναρχία από έναν αναρχικό*):

«Παρ' όλα αυτά, αν οι μεγάλες εξελίξεις της ανθρωπότητας, ακολουθούνται πάντα από θλιβερές εστίες προσωπικού μίσους, δεν είναι αυτά τα πάθη που επικαλούνται οι διάφοροι καλοθελητές, όταν θέλουν να ξεσηκώσουν τις κινητήριες αρετές του ενθουσιασμού, της αφοσίωσης και της γενναιοδωρίας. **Εάν οι αλλαγές δεν είχαν άλλο αποτέλεσμα παρά να τιμωρήσουν τους καταπιεστές, να τους κάνουν να υποφέρουν και αυτοί με τη σειρά τους, την ανταπόδοση δηλαδή του κακού με το κακό, τότε η αλλαγή θα είναι μόνο φαινομενική.** Τι βοήθεια άραγε θα προσέφερε σε αυτούς που αγαπούν πραγματικά την αν**τη στην άλλη; Δεν θέλουμε να καταστρέψουμε τους πλούσιους και τους ισχυρούς, αλλά τους *θεσμούς* που ευνόησαν τη γέννηση και την ανάπτυξη αυτών των κακόβουλων ανθρώπων.** Επιβάλλεται να αλλάξουμε το μέσο, και για αυτό το μεγάλο έργο πρέπει να διατηρήσουμε όλες μας τις δυνάμεις, οι οποίες θα ήταν ανοησία να πάνε χαμένες σε προσωπικές διεκδικήσεις. "Η εκδίκηση είναι η χαρά των θεών", είπαν οι αρχαίοι· αλλά δεν είναι η χαρά του θνητού που σέβεται των εαυτό του. Γιατί αυτός γνωρίζει ότι το να γίνει εκδικητής θα σημαίνει ότι βρέθηκε στο επίπεδο των πρώην καταπιεστών του. **Εάν είναι να υψωθούμε πάνω από τους αντιπάλους μας, θα πρέπει αφού τους κατατροπώσουμε, να φτάσουν στο σημείο να ευγνωμο**Τζαναβάρα).

Ο **Élisée Reclus** δεν προτρέπει να ξεχάσουμε, αλλά να ελευθερωθούμε ουσιαστικά, χαρίζει στους επαναστάτες την «νέα» εξουσία που διεκδικούν, την εξουσία να βρεθούν στην θέση των καταπιεστών τους. Το «λάθος», που εντοπίζει, όχι μόνο δεν οδηγεί έστω στην πρόσκαιρη απαλλαγή ή ανακούφιση από τα δεινά, που υπόκεινται οι εξουσιαζόμενοι, αλλά τα εντείνει, αφού ενδυναμώνει την καταπίεση, πολλαπλασιάζει τα πλοκάμια της, την προβάλλει τελικά ως άτρωτη, ανίκητη οδηγώντας στον βάλτο για αρκετό καιρό κάθε ανιδιοτελή προσπάθεια.

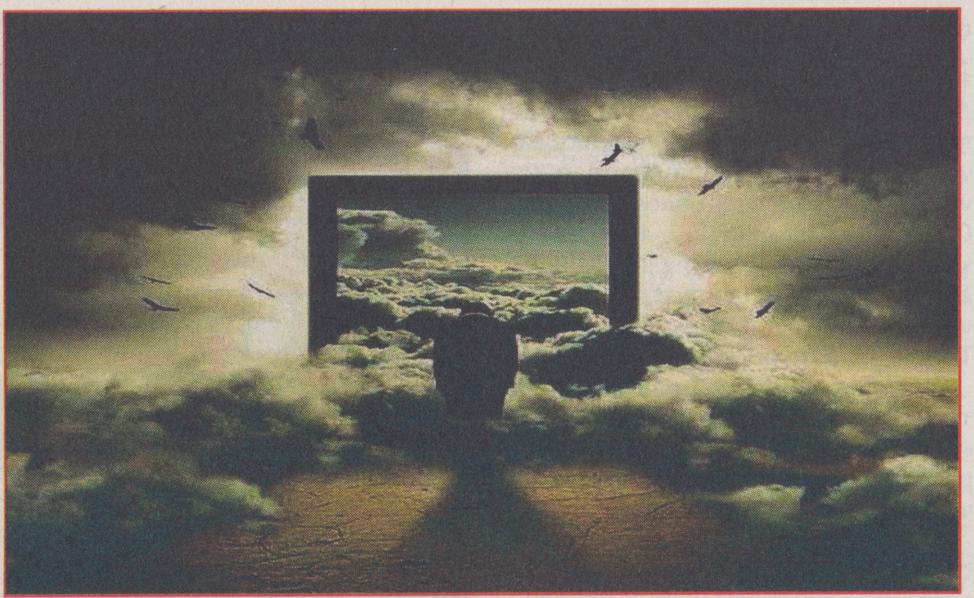
«Αλλά το ιδανικό μας δεν είναι μια χίμαιρα. Αυτό το γνωρίζει καλά η κοινή γνώμη γιατί κανένα ζήτημα δεν την απασχολεί περισσότερο από αυτό του λιστής, που να μην έχει με άλλα λόγια το δικό του μικρό σχέδιο για τις αλλαγές στις οικονομικές σχέσεις; Ακόμη και ο ρήτορας που αρνείται θορυβωδώς ότι υπάρχει κοινωνικό ζήτημα, επιβεβαιώνει για το αντίθετο με χίλιους τρόπους. **Άραγε δεν είναι επίσης σοσιαλιστές και εκείνοι που θέλουν να μας οδηγήσουν πίσω στο Μεσαίωνα; Νομίζουν ότι έχουν βρει σε κάποιο παρελθόν, ενισχυμένο με μοντέρνες ιδέες, τις συνθήκες της κοινωνικής δικαιοσύνης, που θα εγκαθιδρύσουν για πάντα την αδελφότητα μεταξύ των ανθρώπων. Όλοι περιμένουν τη γέννηση μιας νέας τάξης πραγμάτων· όλοι αναρωτιούνται, κάποιοι με αμφιβολία, άλλοι με ελπίδα, τι θα φέρει το αύριο στο προσκήνιο. Δεν θα έρθει με άδεια χέρια.** Ο αιώνας που γνώρισε

συνέχεια από την σελ. 5

τόσο πολλές σπουδαίες ανακαλύψεις στον κόσμο της επιστήμης δεν μπορεί να σβήσει χωρίς να μας δώσει ακόμη μεγαλύτερες κατακτήσεις. Βιομηχανικές συσκευές, που με ένα και μόνο ηλεκτρικό σήμα κάνουν την ίδια σκέψη να δονείται μέσα σε πέντε ηπείρους, έχουν μετατοπίσει κατά πολύ την κοινωνική ηθική μας, η οποία είναι ακόμη, κατά ένα μεγάλο μέρος, το αποτέλεσμα συγκρουόμενων εχθρικών συμφερόντων. **Ο άξονας μετατοπίζεται· ο κόσμος πρέπει να ραγίσει για να μπορέσει να αποκατασταθεί η ισορροπία του. Στο πνεύμα η επανάσταση είναι έτοιμη· την έχουμε ήδη σκεφτεί, την έχουμε ήδη θελήσει. Μένει μόνο να τη συνειδητοποιήσουμε, χωρίς αυτό να είναι το πιο δύσκολο κομμάτι του έργου.** Οι κυβερνήσεις της Ευρώπης σύντομα θα έχουν φτάσει στα όρια επέκτασης της δύναμής τους και θα βρεθούν πρόσωπο με πρόσωπο με την αύξηση των πληθυσμών τους. Η υπερ-πλούσια δραστηριότητα που σπαταλιέται σε απομακρυσμένους πολέμους θα πρέπει να βρει απασχόληση στα δικά τους εδάφη, εκτός αν στην τρέλα τους, οι ποιμένες του λαού προσπαθήσουν να εξαντλήσουν τις προσπάθειές τους θέτοντας τους Ευρωπαίους ενάντια σε Ευρωπαίους, όπως έχουν κάνει στο παρελθόν. Είναι αλήθεια ότι με τον τρόπο αυτό μπορεί να καθυστερήσει η επίλυση του κοινωνικού προβλήματος, αλλά αυτό θα υψωθεί και πάλι μετά από κάθε αναβολή, πιο τρομερό από πριν».

Ο **Élisée Reclus** είναι διορατικός, γιατί δεν εμπνέεται από μίσος, γιατί οι αναρχικές του ιδέες απέχουν από εκείνες των φανατικών όσο η μέρα από την νύχτα. Δεν έχει αυταπάτες

Να ενωνόμαστε ελεύθερα, λοιπόν, αλλά να το εννοούμε, -ειδάλλως η πρωταρχική πηγή των αναρχικών ιδεών μοιάζει έτοιμη να στεγνώσει-, να είμαστε έτοιμοι να βοηθήσουμε χωρίς ανταλλάγματα, γνωρίζοντας ότι πολιτική δίχως ανταλλάγματα δεν νοείται. Να ξέρουμε, αλλά και να θέλουμε να ξεχωρίσουμε τις επαναστατικές ανάγκες από τις δικές μας, εκείνες των αναρχικών, που δεν προσδοκούν να στήσουν τα δικά τους (λαϊκά) δικαστήρια, την δική τους (πολιτοφυλακή) αστυνομία, να εξουσιάζουν τα δικά τους εδάφη.

Να φωτίζουμε συνεχώς κάθε πτυχή του αγώνα μας, αλλά και των καταπιεσμένων ευρύτερα, όχι για να γίνουμε κάτοχοι της ιστορίας, όχι για να εξουσιάσουμε τους αφελείς ή τους ανίδεους, αλλά επειδή αγαπάμε την αλήθεια, επειδή επιδιώκουμε να γίνουμε σοφότεροι, επειδή δεν διανοούμαστε ούτε στο ελάχιστον ότι κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ <u>ΚΑΙ</u> ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή

κατά ένα μεγάλο μέρος, το αποτέλεσμα συγκρουόμενων εχθρικών συμφερόντων. **Ο άξονας μετατοπίζεται· ο κόσμος πρέπει να ραγίσει για να μπορέσει να αποκατασταθεί η ισορροπία του. Στο πνεύμα η επανάσταση είναι έτοιμη· την έχουμε ήδη σκεφτεί, την έχουμε ήδη θελήσει. Μένει μόνο να τη συνειδητοποιήσουμε, χωρίς αυτό να είναι το πιο δύσκολο κομμάτι του έργου.** Οι κυβερνήσεις της Ευρώπης σύντομα θα έχουν φτάσει στα όρια επέκτασης της δύναμής τους και θα βρεθούν πρόσωπο με πρόσωπο με την αύξηση των πληθυσμών τους. Η υπερ-πλούσια δραστηριότητα που σπαταλιέται σε απομακρυσμένους πολέμους θα πρέπει να βρει απασχόληση στα δικά τους εδάφη, εκτός αν στην τρέλα τους, οι ποιμένες του λαού προσπαθήσουν να εξαντλήσουν τις προσπάθειές τους θέτοντας τους Ευρωπαίους ενάντια σε Ευρωπαίους, όπως έχουν κάνει στο παρελθόν. Είναι αλήθεια ότι με τον τρόπο αυτό μπορεί να καθυστερήσει η επίλυση του κοινωνικού προβλήματος, αλλά αυτό θα υψωθεί και πάλι μετά από κάθε αναβολή, πιο τρομερό από πριν».

Ο **Élisée Reclus** είναι διορατικός, γιατί δεν εμπνέεται από μίσος, γιατί οι αναρχικές του ιδέες απέχουν από εκείνες των φανατικών όσο η μέρα από την νύχτα. Δεν έχει αυταπάτες για την πρόοδο και τις συνέπειες του πολιτισμού, χωρίς να αμφιταλαντεύεται, όμως, ούτε στιγμή για την αναρχία και τα ιδανικό της, χωρίς να παραγνωρίζει τις δυσκολίες.

«Όσο για τους αναρχικούς, εμείς ποτέ δεν πρόκειται να διαχωρίσουμε τους εαυτούς μας από τον κόσμο για να χτίσουμε ένα εκκλησάκι κρυμμένο σε κάποια μεγάλη έρημο. Εδώ είναι το πεδίο της μάχης, και παραμένουμε στις θέσεις μας έτοιμοι να δώσουμε τη βοήθειά μας, όπου μπορεί να χρειάζεται περισσότερο. Δεν μας αρέσουν οι πρόωρες ελπίδες, αλλά γνωρίζουμε ότι οι προσπάθειές μας δεν θα χαθούν. Πολλοί από τους αφελείς οι οποίοι μας αναθεματίζουν τώρα (είτε από αγάπη για τη ρουτίνα, είτε λόγω της απλότητας που διακρίνει την ψυχή τους) στο

Να ενωνόμαστε ελεύθερα, λοιπόν, αλλά να το εννοούμε, -ειδάλλως η πρωταρχική πηγή των αναρχικών ιδεών μοιάζει έτοιμη να στεγνώσει-, να είμαστε έτοιμοι να βοηθήσουμε χωρίς ανταλλάγματα, γνωρίζοντας ότι πολιτική δίχως ανταλλάγματα δεν νοείται. Να ξέρουμε, αλλά και να θέλουμε να ξεχωρίσουμε τις επαναστατικές ανάγκες από τις δικές μας, εκείνες των αναρχικών, που δεν προσδοκούν να στήσουν τα δικά τους (λαϊκά) δικαστήρια, την δική τους (πολιτοφυλακή) αστυνομία, να εξουσιάζουν τα δικά τους εδάφη.

Να φωτίζουμε συνεχώς κάθε πτυχή του αγώνα μας, αλλά και των καταπιεσμένων ευρύτερα, όχι για να γίνουμε κάτοχοι της ιστορίας, όχι για να εξουσιάσουμε τους αφελείς ή τους ανίδεους, αλλά επειδή αγαπάμε την αλήθεια, επειδή επιδιώκουμε να γίνουμε σοφότεροι, επειδή δεν διανοούμαστε ούτε στο ελάχιστον ότι κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια.

Συσπείρωση Αναρχικών

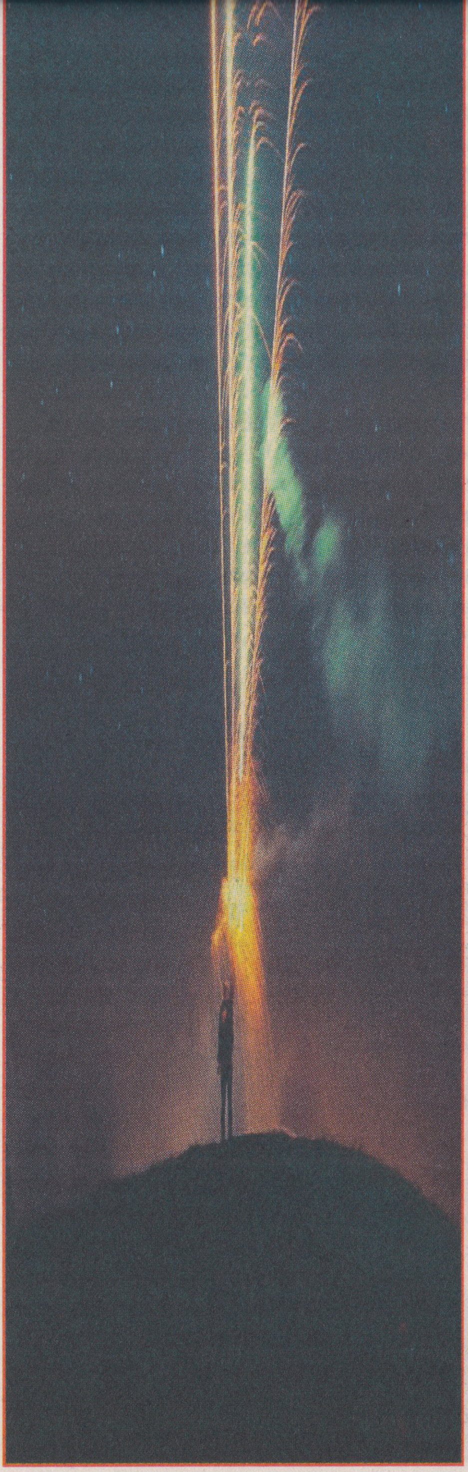
Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ

σπαταλιέται σε απομακρυσμένους πολέμους θα πρέπει να βρει απασχόληση στα δικά τους εδάφη, εκτός αν στην τρέλα τους, οι ποιμένες του λαού προσπαθήσουν να εξαντλήσουν τις προσπάθειές τους θέτοντας τους Ευρωπαίους ενάντια σε Ευρωπαίους, όπως έχουν κάνει στο παρελθόν. Είναι αλήθεια ότι με τον τρόπο αυτό μπορεί να καθυστερήσει η επίλυση του κοινωνικού προβλήματος, αλλά αυτό θα υψωθεί και πάλι μετά από κάθε αναβολή, πιο τρομερό από πριν».

Ο **Élisée Reclus** είναι διορατικός, γιατί δεν εμπνέεται από μίσος, γιατί οι αναρχικές του ιδέες απέχουν από εκείνες των φανατικών όσο η μέρα από την νύχτα. Δεν έχει αυταπάτες για την πρόοδο και τις συνέπειες του πολιτισμού, χωρίς να αμφιταλαντεύεται, όμως, ούτε στιγμή για την αναρχία και τα ιδανικό της, χωρίς να παραγνωρίζει τις δυσκολίες.

«Όσο για τους αναρχικούς, εμείς ποτέ δεν πρόκειται να διαχωρίσουμε τους εαυτούς μας από τον κόσμο για να χτίσουμε ένα εκκλησάκι κρυμμένο σε κάποια μεγάλη έρημο. Εδώ είναι το πεδίο της μάχης, και παραμένουμε στις θέσεις μας έτοιμοι να δώσουμε τη βοήθειά μας, όπου μπορεί να χρειάζεται περισσότερο. Δεν μας αρέσουν οι πρόωρες ελπίδες, αλλά γνωρίζουμε ότι οι προσπάθειές μας δεν θα χαθούν. Πολλοί από τους αφελείς οι οποίοι μας αναθεματίζουν τώρα (είτε από αγάπη για τη ρουτίνα, είτε λόγω της απλότητας που διακρίνει την ψυχή τους), στο τέλος θα συμμετάσχουν στον αγώνα μας. ***Για κάθε άτομο που οι περιστάσεις τού επιτρέπουν να ενωθεί μαζί μας ελεύθερα, υπάρχουν εκατοντάδες που οι σκληρές ανάγκες της ζωής δεν τους επιτρέπουν να υποστηρίξουν ανοιχτά τις απόψεις μας, αλλά ακούν από μακριά και κρατάνε τα λόγια μας στην καρδιά τους*».

Να ξέρουμε, αλλά και να θέλουμε να ξεχωρίσουμε τις επαναστατικές ανάγκες από τις δικές μας, εκείνες των αναρχικών, που δεν προσδοκούν να στήσουν τα δικά τους (λαϊκά) δικαστήρια, την δική τους (πολιτοφυλακή) ους, αλλά επειδή αγαπάμε την αλήθεια, επειδή επιδιώκουμε να γίνουμε σοφότεροι, επειδή δεν διανοούμαστε ούτε στο ελάχιστον ότι κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια.

Συσπείρωση Αναρχικών

Καθαρές και βρώμικες ΠΟΛΕΙΣ

[...] Μισώ αυτήν την χώρα. Μου έφαγε τα σπλάχνα. Μου τα 'φαγε. Την μισώ. Ναι, την μισώ, την μισώ. Δεν μπορεί μια γυναίκα να ζήσει με τέτοια σπλάχνα μέσα της. Όσο το σκέφτομαι, μου 'ρχεται να ξεράσω τον ίδιο τον εαυτό μου. Νιώθω σαν ξέρασμα. Μπορεί και να 'μαι. Μια γυναίκα... δεν είναι σα μια χώρα που αξιοποιεί τα ερείπιά της, τους τάφους της... που τα ξεπουλάει όλα για εθνικό συνάλλαγμα... ζώντας απ' αυτά. Εγώ δε θέλω να 'μαι χώρα. Δεν είμαι χώρα. Δεν θέλω να 'μαι αυτή η χώρα. Αυτή η χώρα είναι νεκρόφιλη, γεροντόφιλη, κοπρολάγνα, σοδομίστρια, πουτάνα, μαστροπός και φόνισσα. Εγώ θέλω να είμαι η ζωή, θέλω να ζήσω, θα 'θελα να ζήσω, θα 'θελα να μπορούσα να ζήσω, θα'μουν ευτυχισμένη τώρα αν ήθελα να ζήσω... όμως αυτή η χώρα δε μ' αφήνει να το θέλω, δε μ' αφήνει να είμαι η ζωή, να δίνω τη ζωή. [...]

Δημήτρης Δημητριάδης, *Πεθαίνω σα χώρα*

ασμένα σε κλειστούς εργαστηριακούς χώρους αναπαριστούν τις εποχές και τις επιθυμίες.

Όμως, είναι ωραία η βρωμιά του κόσμου, είναι ωραίο να μυρίζουμε· δεν είναι τυχαίο ότι η μυρωδιά είναι η πρώτη μας αίσθηση που συνδέεται με τη μνήμη. Για αυτό τόσα αρώματα· για να ξεχάσουμε. Τον ιδρώτα, το αίμα, τα κόπρανα, τα ούρα, που δείχνουν ότι είμαστε άνθρωποι. Για να ξεχάσουμε τη μυρωδιά της θαλπωρής που βγάζει το ζεστό σώμα στην αγκαλιά, το δέρμα που ησυχάζει, το στόμα που έχει φάει καλά ή όχι. Διαρκής

Δεν έχετε βαρεθεί, τέλος πάντων, να λέτε ή να ακούτε για τις καθαρές τακτοποιημένες πόλεις; Όπου όλα πηγαίνουν καλά; Αυτές που πρέπει να υπερασπιστούμε ή να μιμηθούμε εμείς, οι άχρηστοι, οι τεμπέληδες, που δεν κοιτάμε τη δουλειά μας και δε μας νοιάζει να δουλέψουμε σαν μυρμήγκια, για μια πρώτη, δεύτερη, μια τελευταία κατοικία; Εμείς που δεν βασανιζόμαστε από τον εφιάλτη του ΕΝΦΙΑ, επειδή δεν έχουμε σπίτι. Εμείς οι άχρηστοι, που δεν έχουμε ούτε πατίνι, ούτε δικαιούμαστε να σκεφτόμαστε και να θέλουμε να ζήσουμε για μας.

Όχι, για εμάς δεν υπάρχει χώρος. Είναι πιασμένος από καλοσιδερωμένα και μεταξένια οπίσθια, που ποτέ δεν αναρωτήθηκαν ποια είναι η αλήθεια τους. Κι αν την συνέλαβε κάποιες στιγμές το τρικυμισμένο τους μυαλό, κατέφυγε γρήγορα σε ψευδαισθήσεις.

Κι ούτε την αταξία μας δεν μας αφήνουν να χαρούμε. Γιατί την χρειάζονται για διακοπές και διασκέδαση. Τους την κρατάμε σε φιλικές τιμές

της, τους τάφους της... που τα ξεπουλάει όλα για εθνικό συνάλλαγμα... ζώντας απ' αυτά. Εγώ δε θέλω να 'μαι χώρα. Δεν είμαι χώρα. Δεν θέλω να 'μαι αυτή η χώρα. Αυτή η χώρα είναι νεκρόφιλη, γεροντόφιλη, κοπρολάγνα, σοδομίστρια, πουτάνα, μαστροπός και φόνισσα. Εγώ θέλω να είμαι η ζωή, θέλω να ζήσω, θα 'θελα να ζήσω, θα 'θελα να μπορούσα να ζήσω, θα'μουν ευτυχισμένη τώρα αν ήθελα να ζήσω... όμως αυτή η χώρα δε μ' αφήνει να το θέλω, δε μ' αφήνει να είμαι η ζωή, να δίνω τη ζωή. [...]*

Δημήτρης Δημητριάδης, *Πεθαίνω σα χώρα*

χαίο ότι η μυρωδιά είναι η πρώτη μας αίσθηση που συνδέεται με τη μνήμη. Για αυτό τόσα αρώματα· για να ξεχάσουμε. Τον ιδρώτα, το αίμα, τα κόπρανα, τα ούρα, που δείχνουν ότι είμαστε άνθρωποι. Για να ξεχάσουμε τη μυρωδιά της θαλπωρής που βγάζει το ζεστό σώμα στην αγκαλιά, το δέρμα που ησυχάζει, το στόμα που έχει φάει καλά ή όχι. Διαρκής

...και βρώμικες ΠΟΛΕΙΣ

Δεν έχετε βαρεθεί, τέλος πάντων, να λέτε ή να ακούτε για τις καθαρές τακτοποιημένες πόλεις; Όπου όλα πηγαίνουν καλά; Αυτές που πρέπει να υπερασπιστούμε ή να μιμηθούμε εμείς, οι άχρηστοι, οι τεμπέληδες, που δεν κοιτάμε τη δουλειά μας και δε μας νοιάζει να δουλέψουμε σαν μυρμήγκια, για μια πρώτη, δεύτερη, μια τελευταία κατοικία; Εμείς που δεν βασανιζόμαστε από τον εφιάλτη του ΕΝΦΙΑ, επειδή δεν έχουμε σπίτι. Εμείς οι άχρηστοι, που δεν έχουμε ούτε πατίνι, ούτε δικαιούμαστε να σκεφτόμαστε και να θέλουμε να ζήσουμε για μας.

Όχι, για εμάς δεν υπάρχει χώρος. Είναι πιασμένος από καλοσιδερωμένα και μεταξένια οπίσθια, που ποτέ δεν αναρωτήθηκαν ποια είναι η αλήθεια τους. Κι αν την συνέλαβε κάποιες στιγμές το τρικυμισμένο τους μυαλό, κατέφυγε γρήγορα σε ψευδαισθήσεις.

Κι ούτε την αταξία μας δεν μας αφήνουν να χαρούμε. Γιατί την χρειάζονται για διακοπές και διασκέδαση. Τους την κρατάμε σε φιλικές τιμές και προστατευμένο περιβάλλον αταξίας. Για να περάσουν καλά, αλλά, προπάντων, ασφαλή κι ακίνδυνα.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Μετακινήσεις, μεταναστεύσεις, διατυμπανισμένοι κοσμοπολιτισμοί, ανάμικτοι με αναγκαστικές κι «αναγκαστικές» μετακινήσεις πληθυσμών. Πρόσφυγες, που διώκονται από πολέμους και οικολογικές καταστροφές, αλλά και μετανάστες που αναζητούν μια καλύτερη ζωή. Που την αναζητούν; Στις καθαρές πόλεις, που δε φτύνουν στα πεζοδρόμια, επειδή φτύνουν στις ψυχές των ανθρώπων. Άλλων ανθρώπων μακρινών, με άλλο χρώμα, που φορτώνονται τις βρωμιές τους και άλλων κοντινών, πάλι από αλλού φερμένων,

λήθη. Οπότε, η βρωμιά έχει μια σημασία. Σκέψου τα φρεσκοπλυμένα ρούχα τι ωραία εντύπωση σου κάνουν μετά από μια μέρα γεμάτη ιδρώτα! Πόση σου κάνουν, αν περάσεις μερικές μέρες χωρίς να ιδρώσεις καθόλου. Οι καθαρές πόλεις δεν έχουν μυρωδιές. Έχουν εκείνη την ουδετερότητα, την καθώς πρέπει αίσθηση της πλαστικής και ασφαλτοστρωμένης πραγματικότητας.

Ο,τιδήποτε τέμνει την (όποια) γνώση σε μικρά, μικρότερα, μικρότατα κομματάκια, είτε είναι υψηλών «επιδόσεων» επιστημονική γνώση είτε όχι, είναι το επιθυμητό. Όσο γίνεται, το λοιπόν,

στοι, οι τεμπέληδες, που δεν κοιτάμε τη δουλειά μας και δε μας νοιάζει να δουλέψουμε σαν μυρμήγκια, για μια πρώτη, δεύτερη, μια τελευταία κατοικία; Εμείς που δεν βασανιζόμαστε από τον εφιάλτη του ΕΝΦΙΑ, επειδή δεν έχουμε σπίτι. Εμείς οι άχρηστοι, που δεν έχουμε ούτε πατίνι, ούτε δικαιούμαστε να σκεφτόμαστε και να θέλουμε να ζήσουμε για μας.

Όχι, για εμάς δεν υπάρχει χώρος. Είναι πιασμένος από καλοσιδερωμένα και μεταξένια οπίσθια, που ποτέ δεν αναρωτήθηκαν ποια είναι η αλήθεια τους. Κι αν την συνέλαβε κάποιες στιγμές το τρικυμισμένο τους μυαλό, κατέφυγε γρήγορα σε ψευδαισθήσεις.

Κι ούτε την αταξία μας δεν μας αφήνουν να χαρούμε. Γιατί την χρειάζονται για διακοπές και διασκέδαση. Τους την κρατάμε σε φιλικές τιμές και προστατευμένο περιβάλλον αταξίας. Για να περάσουν καλά, αλλά, προπάντων, ασφαλή κι ακίνδυνα.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Μετακινήσεις, μεταναστεύσεις, διατυμπανισμένοι κοσμοπολιτισμοί, ανάμικτοι με αναγκαστικές κι «αναγκαστικές» μετακινήσεις πληθυσμών. Πρόσφυγες, που διώκονται από πολέμους και οικολογικές καταστροφές, αλλά και μετανάστες που αναζητούν μια καλύτερη ζωή. Που την αναζητούν; Στις καθαρές πόλεις, που δε φτύνουν στα πεζοδρόμια, επειδή φτύνουν στις ψυχές των ανθρώπων. Άλλων ανθρώπων μακρινών, με άλλο χρώμα, που φορτώνονται τις βρωμιές τους και άλλων κοντινών, πάλι από αλλού φερμένων, για να τις απομακρύνουν με τρόπο από την κοινή θέα.

Έντερα πολυτελείας χωνεύουν υπέρ-τροφές, βιολογικής κυρίαρχης λογικής, που υπόσχονται υγεία και μακροζωία, αφήνοντας στα άλλα έντερα, τα φτωχά, πάλι τα σκουπίδια. Οι καθαροί κόσμοι κι οι καθαρές πόλεις κάθονται πάνω στις πόλεις με τις βρώμικες, πρησμένες κοιλιές, που δεν οφείλουν την ύπαρξη τους πουθενά, αλλά την χρωστάνε παντού. Και που είναι η βρωμιά; Τι απέγινε; Τι σημαίνει, τέλος πάντων; Ποιοι είναι οι βρώμικοι; Οι άθικτοι, που κανείς δεν αγγίζει; Η μυρωδιά εξορίζεται από τα βασίλεια του πλαστικού και του ατσαλιού. Μόνο αρώματα, κατασκευλήθη. Οπότε, η βρωμιά έχει μια σημασία. Σκέψου τα φρεσκοπλυμένα ρούχα τι ωραία εντύπωση σου κάνουν μετά από μια μέρα γεμάτη ιδρώτα! Πόση σου κάνουν, αν περάσεις μερικές μέρες χωρίς να ιδρώσεις καθόλου. Οι καθαρές πόλεις δεν έχουν μυρωδιές. Έχουν εκείνη την ουδετερότητα, την καθώς πρέπει αίσθηση της πλαστικής και ασφαλτοστρωμένης πραγματικότητας.

Ο,τιδήποτε τέμνει την (όποια) γνώση σε μικρά, μικρότερα, μικρότατα κομματάκια, είτε είναι υψηλών «επιδόσεων» επιστημονική γνώση είτε όχι, είναι το επιθυμητό. Όσο γίνεται, το λοιπόν, οι άνθρωποι μαντρώνονται στις πόλεις, που θα γίνονται όλο και πιο φαραωνικές, κανείς δεν θα μπορεί ούτε θα του επιτρέπεται να παράγει τροφή, δεν θα υπάρχει αптό χρήμα, δεν θα υπάρχει οικογένεια, φιλία, ανθρώπινες σχέσεις, πατρίδα, θα παρακαλάει ο καθένας να τον παρακολουθούν με πρόσχημα την «ασφάλεια». Όλα, για συντομία, για να μην ξεχνάμε, περνάνε σε κώδικες: codex alimentarious, codex habitus, codex vivendus... Ένα τεράστιο κλουβί, φτιαγμένο από μεταλλικά νημάτια ιστών αράχνης, που αφήνει απ' έξω την ουσία, συμπυκνώνοντας τη φιλοσοφία και την αρχιτεκτονική της πόλεως και την εξέλιξή της, ως το μεγαλύτερο κλουβί που επινοήθηκε ποτέ.

Εκδυτικισμός:
Μια παλιά συνταγή σε νέα συσκευασία

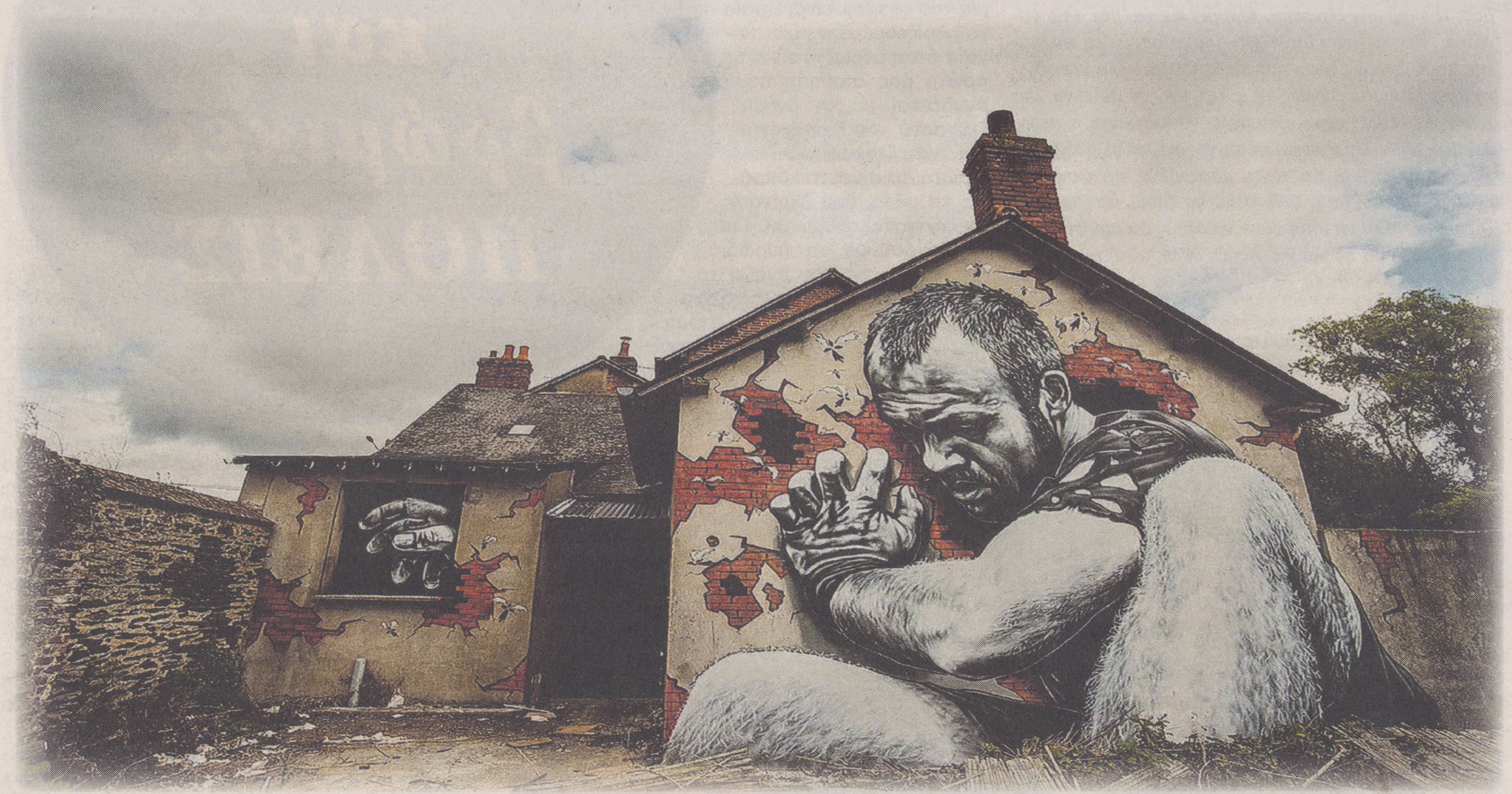

Τον Ιούλιο του 1942, επτά μήνες αφ' ότου οι Ιάπωνες βομβάρδισαν τον αμερικανικό στόλο στο Πέρλ Χάρμπορ, μερικοί διακεκριμένοι ιάπωνες ακαδημαϊκοί συναντήθηκαν στο Κυότο στα πλαίσια ενός συνεδρίου, με τίτλο: «Πώς να υπερβούμε το μοντέρ-

παράδειγμα μαζικής αστυφιλίας την Κίνα. Το χειρότερο όλων, όμως, θεωρούμε ότι βρίσκεται στο γεγονός ότι μια τεράστια δεξαμενή γνώσης και εφαρμογής της κινέζικης και ανατολικής ιατρικής και θεραπευτικής, εκφυλίζεται μέσω του κοινωνικού μετασχηματισμού που βρίσκεται σε

την κατάσταση. Έχοντας εμφανιστεί για δεκαετίες ως οι μοναδικοί φορείς κοινωνικής ελπίδας, εξαπάτησαν επανειλημμένα πλήθος ανθρώπων οδηγώντας τους, συνηθέστερα, στην παραίτηση ή στην πολιτική συντηρητικοποίηση τους. Η αντίθετη πορεία προς την ριζοσπαστικοποί-

Μια παλιά συνταγή σε νέα συσκευασία

Τον Ιούλιο του 1942, επτά μήνες αφ' ότου οι Ιάπωνες βομβάρδισαν τον αμερικανικό στόλο στο Πέρλ Χάρμπορ, μερικοί διακεκριμένοι ιάπωνες ακαδημαϊκοί συναντήθηκαν στο Κυότο στα πλαίσια ενός συνεδρίου, με τίτλο: «Πώς να υπερβούμε το μοντέρνο;». Ένας από τους συνέδρους, ο Χαγιάσι Φουσάο, πρώην μαρξιστής που εξελίχθηκε σε εθνικιστή, έγραψε ότι η επίθεση ενάντια στη Δύση τον είχε ενθουσιάσει. Κάποιος υποστήριξε ότι ο εκδυτικισμός έμοιαζε με επιδημία που είχε προσβάλει την ιαπωνική ψυχή. Πολλά ειπώθηκαν σχετικά με την βλαβερή εξειδίκευση της γνώσης, που είχε θρυμματίσει την ολότητα του ανατολικού πνευματικού πολιτισμού. Πολλά από αυτά δίδονταν μέσα από μια καθαρά εθνικιστική σκοπιά της ιαπωνικής αυτοκρατορικής τάξης, αλλά δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι

παράδειγμα μαζικής αστυφιλίας την Κίνα. Το χειρότερο όλων, όμως, θεωρούμε ότι βρίσκεται στο γεγονός ότι μια τεράστια δεξαμενή γνώσης και εφαρμογής της κινέζικης και ανατολικής ιατρικής και θεραπευτικής, εκφυλίζεται μέσω του κοινωνικού μετασχηματισμού που βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη.

Στην περίπτωση της Ιαπωνίας διαπιστώνεται, λοιπόν, ότι για την αποφυγή της «αποίκισής» της «δυτικοποιήθηκε» αλλοιώνοντας τα χαρακτηριστικά της. Αλλά και αυτή δεν είναι μια μορφή αποίκισης; Με την έννοια ότι απέφυγε τον άμεσο πολιτικό και στρατιωτικό έλεγχο της επικράτειάς της αλλά μεταμορφώθηκε ριζικά στους τομείς κουλτούρας, νοοτροπίας και πολιτισμού. Διατηρήθηκε σταθερή μόνο η κρατική και πολιτικοοικονομική οντότητα με διαφοροποιημένα και αλλοιωμένα τα πολιτικά και «εθνι-

την κατάσταση. Έχοντας εμφανιστεί για δεκαετίες ως οι μοναδικοί φορείς κοινωνικής ελπίδας, εξαπάτησαν επανειλημμένα πλήθος ανθρώπων οδηγώντας τους, συνηθέστερα, στην παραίτηση ή στην πολιτική συντηρητικοποίησή τους. Η αντίθετη πορεία προς την ριζοσπαστικοποίησή τους έχει αποδειχθεί ότι συμβαίνει σπανιότερα. Κάτι τέτοιο, προσδοκούσαν και προέβλεπαν διεθνώς αρκετοί το '89, χωρίς, όμως, να υπάρξει επιβεβαίωση. Αλλά, ας επανέλθουμε στη περίπτωση της αντίδρασης στον «εκδυτικισμό».

Το συνέδριο του Κυότο του 1942, ουσιαστικά δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια επίδειξη χλευασμού στον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό μοντερνισμό, στο νεοπαγή μητροπολιτικό πολιτισμό που τον θεωρούσαν κίβδηλο και υλιστικό, ξένο στην ιαπωνική παράδοση. Τα ίδια, πάνω-κάτω,

Τον Ιούλιο του 1942, επτά μήνες αφ' ότου οι Ιάπωνες βομβάρδισαν τον αμερικανικό στόλο στο Πέρλ Χάρμπορ, μερικοί διακεκριμένοι ιάπωνες ακαδημαϊκοί συναντήθηκαν στο Κυότο στα πλαίσια ενός συνεδρίου, με τίτλο: «Πώς να υπερβούμε το μοντέρνο;». Ένας από τους συνέδρους, ο Χαγιάσι Φουσάο, πρώην μαρξιστής που εξελίχθηκε σε εθνικιστή, έγραψε ότι η επίθεση ενάντια στη Δύση τον είχε ενθουσιάσει. Κάποιος υποστήριξε ότι ο εκδυτικισμός έμοιαζε με επιδημία που είχε προσβάλει την ιαπωνική ψυχή. Πολλά ειπώθηκαν σχετικά με την βλαβερή εξειδίκευση της γνώσης, που είχε θρυμματίσει την ολότητα του ανατολικού πνευματικού πολιτισμού. Πολλά από αυτά δίδονταν μέσα από μια καθαρά εθνικιστική σκοπιά της ιαπωνικής αυτοκρατορικής τάξης, αλλά δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι για τους ασιάτες εκείνη την εποχή, η «Δύση» ταυτιζόταν με την «αποικιοκρατία».

Η Ιαπωνία δεν έγινε ποτέ αποικία και αυτό οφείλεται σύμφωνα με τους Ian Buruma και Avishai Margalit (βλ. *Δυτικισμός*, εκδ. Κριτική), στη ριζική δυτικότροπη μεταμόρφωση της ιαπωνικής χώρας από το 1850-1910, έχοντας ως πρότυπο και μιμούμενη τις ισχυρές δυτικές δυνάμεις. Και μπορούμε να πούμε ότι τις μιμήθηκε αρκετά καλά, αφού και η ίδια θα ασκήσει αποικιοκρατική πολιτική στην Ασία με την εισβολή στη Μαντζουρία το 1931 και την εκεί εγκατάσταση κυβέρνησης-μαριονέτα, καθώς και με την απόπειρα κατάκτησης της Κίνας με τον πόλεμο να ξεκινά το 1937 και να διαρκεί έως το πέρας της Β' παγκόσμιας ανθρωποσφαγής. Ταυτόχρονα, η ιαπωνική βιομηχανική επανάσταση ακολουθεί κατά πόδας εκείνη της γερμανικής, με εξ ίσου τεράστιες δημογραφικές επιπτώσεις, αφού οι χωρικοί εγκαταλείπουν μαζικά τα χωράφια τους για τα εργοστάσια, κάτι που ασφαλώς συμβαίνει σε κάθε χώρα που ανέπτυξε την βιομηχανία της, με τελευταίο ιστορικό παράδειγμα μαζικής αστυφιλίας την Κίνα. Το χειρότερο όλων, όμως, θεωρούμε ότι βρίσκεται στο γεγονός ότι μια τεράστια δεξαμενή γνώσης και εφαρμογής της κινέζικης και ανατολικής ιατρικής και θεραπευτικής, εκφυλίζεται μέσω του κοινωνικού μετασχηματισμού που βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη.

Στην περίπτωση της Ιαπωνίας διαπιστώνεται, λοιπόν, ότι για την αποφυγή της «αποίκισής» της «δυτικοποιήθηκε» αλλοιώνοντας τα χαρακτηριστικά της. Αλλά και αυτή δεν είναι μια μορφή αποίκισης; Με την έννοια ότι απέφυγε τον άμεσο πολιτικό και στρατιωτικό έλεγχο της επικράτειάς της αλλά μεταμορφώθηκε ριζικά στους τομείς κουλτούρας, νοοτροπίας και πολιτισμού. Διατηρήθηκε σταθερή μόνο η κρατική και πολιτικοοικονομική οντότητα με διαφοροποιημένα και αλλοιωμένα τα πολιτικά και «εθνικά» χαρακτηριστικά της. Και είναι εκείνοι οι μετασχηματισμοί, που ουσιαστικά λαμβάνουν χώρα είτε ως μέρη ενός σχεδίου και λήψης αποφάσεων είτε ως έμμεση συνέπεια μιας διαδικασίας που βρίσκεται εν εξελίξει. Και δρουν με τέτοιο τρόπο στη κοινωνία που ουσιαστικά αποσυντίθενται βασικά δομικά χαρακτηριστικά της, τα οποία έρχεται σε πολλές περιπτώσεις ο εθνικισμός να προβάλλει και να υπερασπιστεί, κερδίζοντας έδαφος από ανθρώπους που νιώθουν την ανάγκη της αυτοσυντήρησης και διατήρησης μιας πάγιας και σταθερής κατάστασης. Όταν οι άνθρωποι δεν οραματίζονται ή έχουν χάσει την πίστη και την ελπίδα τους για τη δημιουργία, έστω, ενός κόσμου ισότιμου και δίκαιου, τότε είναι λογικό επακόλουθο η ελάχιστη επιδίωξη της μη αλλοίωσης των φερόμενων ως πάγιων δομικών κοινωνικών και συλλογικών χαρακτηριστικών. Σε αυτό το γήπεδο αναμφισβήτητα το πλεονέκτημα το έχουν οι κάθε λογής εθνικιστές, που, όμως, δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε ότι πολλές είναι και οι ευθύνες των κάθε μορφής εξουσιαστών (αριστερών, κομμουνιστών, κ.λπ.) για αυτή την κατάσταση. Έχοντας εμφανιστεί για δεκαετίες ως οι μοναδικοί φορείς κοινωνικής ελπίδας, εξαπάτησαν επανειλημμένα πλήθος ανθρώπων οδηγώντας τους, συνηθέστερα, στην παραίτηση ή στην πολιτική συντηρητικοποίηση τους. Η αντίθετη πορεία προς την ριζοσπαστικοποίησή τους έχει αποδειχθεί ότι συμβαίνει σπανιότερα. Κάτι τέτοιο, προσδοκούσαν και προέβλεπαν διεθνώς αρκετοί το '89, χωρίς, όμως, να υπάρξει επιβεβαίωση. Αλλά, ας επανέλθουμε στη περίπτωση της αντίδρασης στον «εκδυτικισμό».

Το συνέδριο του Κυότο του 1942, ουσιαστικά δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια επίδειξη χλευασμού στον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό μοντερνισμό, στο νεοπαγή μητροπολιτικό πολιτισμό που τον θεωρούσαν κίβδηλο και υλιστικό, ξένο στην ιαπωνική παράδοση. Τα ίδια, πάνω-κάτω, συμβαίνουν και στο Βερολίνο της προ-ναζιστικής περιόδου, δεκαετίες 1920-1930, όπου σύμφωνα με δημοσιεύματα της εποχής, τα πολυκαταστήματα διέφθειραν τις γερμανίδες με τα καλλυντικά, τα τσιγάρα και τον γενικότερο καταναλωτισμό, απομακρύνοντάς τες από τη λαϊκή παράδοση και τη φύση, ενώ οι πρώτες κριτικές φωνές έκαναν την εμφάνισή τους από τα τέλη του 19ου αιώνα. Η κριτική αυτή δεν γινόταν αποκλειστικά από τη ναζιστική πλευρά, αλλά απ' ότι αποδείχθηκε αυτή ευνοήθηκε. Η κριτική δεν ασκούνταν, μονάχα στο εμπόριο και στο καπιταλισμό (και πίσω από αυτά στο σχήμα του «πονηρού εβραίου») αλλά και στο δίπολο πόλη-ύπαιθρος, όπου ο καπιταλισμός –και όχι μόνο– αναπτύσσεται ραγδαία μέσω του άστεως και η ύπαιθρος έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Είναι μια κατάσταση που διαμορφώνεται έντονα και στιγματίζεται από τους γερμανούς ρομαντικούς του 18ου και 19ου αι. που αντιστέκονται στις αυτοκρατορικές βλέψεις της Γαλλίας στο πολιτιστικό πεδίο. Κατ' αυτούς, η Γαλλία εκπροσωπούσε την επιθετική, γιγαντούμενη πόλη, ενώ η Γερμανία ήταν

η ύπαιθρος των αγροτών και ποιητών. Σε αυτό το σημείο να θυμίσουμε την σταθερή άποψη των Μάρξ-Ένγκελς, αλλά και του Τρότσκυ, αργότερα, ότι η ύπαιθρος αποτελούνταν από απολίτιστους και καθυστερημένους πληθυσμούς. Άλλωστε, όλα τα μοντέλα «σοσιαλισμού» που έλαβαν χώρα στην Ευρώπη είχαν ως βασικό μοντέλο ένα ρυπαρό και βιομηχανικό κράτος. Συνεπώς, τα δύο κυρίαρχα πολιτικοοικονομικά μοντέλα του 20ου αι. δεν διέφεραν ως προς τη βασική δομή λειτουργίας και ανάπτυξής τους, που ήταν η βιομηχανία. Άρα, η αντικαταπιταλιστική ρητορεία είναι μονομερής όταν χρησιμοποιείται για να κριτικάρει την βιομηχανική ανάπτυξη και το κακό που αυτή επέφερε στον άνθρωπο. Όλα τα συστήματα εξουσίας και ειδικότερα τα πιο σύγχρονα, στα οποία αναφερόμαστε –και στην κάθε τους μορφή– δεν είχαν/έχουν στον πυρήνα τους τον άνθρωπο αλλά την ύλη.

Παρ' όλα αυτά, πολλές φορές, η αντιδυτική αντιμοντερνιστική και αντικαπιταλιστική κριτική είτε εκπορεύεται είτε καταλήγει σε εθνικιστική και φασιστική/ναζιστική πρακτική. Τέτοια φαινόμενα παρατηρήθηκαν, πέρα από την Ιαπωνία και Γερμανία που ήδη αναφέραμε και σε άλλες χώρες με εντελώς διαφορετική κοινωνική και θρησκευτική διάρθρωση, όπως στην Ινδία, όπου, τη δεκαετία του 1920, ινδουιστές συγκρότησαν την οργάνωση και κατ' επανάληψη, ότι η βάσιμη αντιδυτική κριτική εύκολα μπορεί είτε να εκφυλιστεί είτε να οδηγήσει σε εθνικιστικά και φασιστικά μονοπάτια. Και αυτό ουσιαστικά συμβαίνει διότι η κριτική δεν πραγματοποιείται σε μια καθαρά ανεξούσια προοπτική, αλλά σε μια προοπτική αντικατάστασης ή επανακατάληψης της εθνικής και εξουσιαστικής κυριαρχίας. Ουσιαστικά, επιθυμείται η επαναφορά μιας προηγούμενης κατάστασης που είχε σαφώς διαφοροποιημένα δυτικά χαρακτηριστικά αλλά μέσα σε ένα πλαίσιο εθνικής, θρησκευτικής και πολιτιστικής ταυτότητας υπό την αιγίδα κάποιας εξουσιαστικής μορφής. Και η ειρωνεία του πράγματος είναι ότι ως ευρωπαϊκό δάνειο ο φασισμός/ναζισμός χρησιμοποιείται για αντιδυτική-αντιευρωπαϊκή δράση. Αλλά δεν είναι τα μόνα δάνεια που δίνονται και λαμβάνονται μεταξύ Δύσης και Ανατολής και σε αυτά θα αναφερθούμε στην παρούσα φάση.

Με το πέρας της Α' παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, η ανακατανομή των αποικιών πήρε τη μορφή ***εντολών (mandates)***, σύμφωνα με το άρθρο 22 της Κοινωνίας των Εθνών, το οποίο ανέθετε σε συγκεκριμένα κράτη την διεθνή ευθύνη διακυβέρνησης των περιοχών αυτών. Δημιουργήθηκαν τρεις κατηγορίες εντολών: ***Τύπου Α για τις περιοχές Συρίας, Λιβάνου που θα δίδονταν στη Γαλλία*** και Ιράκ, Παλαιστίνη και Ιορδανία στη Μ. Βρετανία. *Τύπου Β* για

ταξύ τους οι Μ. Βρετανία, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία και Ιαπωνία. Οι συγκεκριμένες εξελίξεις και η διαχείριση των αποικιών από τους ισχυρούς ενίσχυσαν την **εθνική συνείδηση** και ενθάρρυναν νέες μορφές **πλεονάζοντος πληθυσμού από τις τότε παγκόσμια ισχυρές ευρωπαϊκές δυνάμεις συνέβαλε στην εκτόνωση των κοινωνικών πιέσεων, αποσοβώντας πιθανή κοινωνική εξέγερση στις επικράτιές της. Ενώ,**

κινημάτων ανεξαρτησίας, ως **απότοκες έννοιες του Διαφωτισμού**. Ως γνωστόν, οι ρίζες των νέων ιστορικών περιόδων αρχίζουν να διαμορφώνονται σε προγενέστερες εποχές, ενώ διάφορα χαρακτηριστικά της προγενέστερης φάσης επιβιώνουν και συμμετέχουν στη διαμόρφωση της επό-

χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Αλγερίας, ως αποικία της Γαλλίας, όπου, από το 1848, απέκτησε πολυάριθμο λευκό πληθυσμό, όταν εξορίστηκαν εκεί οι εξεγερμένοι του Παρισιού, και ύστερα, το 1870, όταν πρόσφυγες από την Αλσατία μετεγκαταστάθηκαν εκεί μετά την ήττα

ρυπαρό και βιομηχανικό κράτος. Συνεπώς, τα δύο κυρίαρχα πολιτικοοικονομικά μοντέλα του 20ου αι. δεν διέφεραν ως προς τη βασική δομή λειτουργίας και ανάπτυξής τους, που ήταν η βιομηχανία. Άρα, η αντικαπιταλιστική ρητορεία είναι μονομερής όταν χρησιμοποιείται για να κριτικάρει την βιομηχανική ανάπτυξη και το κακό που αυτή επέφερε στον άνθρωπο. Όλα τα συστήματα εξουσίας και ειδικότερα τα πιο σύγχρονα, στα οποία αναφερόμαστε –και στην κάθε τους μορφή– δεν είχαν/έχουν στον πυρήνα τους τον άνθρωπο αλλά την ύλη.

Παρ' όλα αυτά, πολλές φορές, η αντιδυτική αντιμοντερνιστική και αντικαπιταλιστική κριτική είτε εκπορεύεται είτε καταλήγει σε εθνικιστική και φασιστική/ναζιστική πρακτική. Τέτοια φαινόμενα παρατηρήθηκαν, πέρα από την Ιαπωνία και Γερμανία που ήδη αναφέραμε και σε άλλες χώρες με εντελώς διαφορετική κοινωνική και θρησκευτική διάρθρωση, όπως στην Ινδία, όπου, τη δεκαετία του 1920, ινδουιστές συγκρότησαν την οργάνωση

εξουσιαστικής κυριαρχίας. Ουσιαστικά, επιθυμείται η επαναφορά μιας προηγούμενης κατάστασης που είχε σαφώς διαφοροποιημένα δυτικά χαρακτηριστικά αλλά μέσα σε ένα πλαίσιο εθνικής, θρησκευτικής και πολιτιστικής ταυτότητας υπό την αιγίδα κάποιας εξουσιαστικής μορφής. Και η ειρωνεία του πράγματος είναι ότι ως ευρωπαϊκό δάνειο ο φασισμός/ναζισμός χρησιμοποιείται για αντιδυτική-αντιευρωπαϊκή δράση. Αλλά δεν είναι τα μόνα δάνεια που δίνονται και λαμβάνονται μεταξύ Δύσης και Ανατολής και σε αυτά θα αναφερθούμε στην παρούσα φάση.

Με το πέρας της Α' παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, η ανακατανομή των αποικιών πήρε τη μορφή ***εντολών (mandates)***, σύμφωνα με το άρθρο 22 της Κοινωνίας των Εθνών, το οποίο ανέθετε σε συγκεκριμένα κράτη την διεθνή ευθύνη διακυβέρνησης των περιοχών αυτών. Δημιουργήθηκαν τρεις κατηγορίες εντολών: ***Τύπου Α* για τις περιοχές Συρίας, Λιβάνου που θα δίδονταν στη Γαλλία** και Ιράκ, Παλαιστίνη και Ιορδανία στη Μ. Βρετανία. *Τύπου Β* για

κινημάτων ανεξαρτησίας, ως απότοκες έννοιες του Διαφωτισμού. Ως γνωστόν, οι ρίζες των νέων ιστορικών περιόδων αρχίζουν να διαμορφώνονται σε προγενέστερες εποχές, ενώ διάφορα χαρακτηριστικά της προγενέστερης φάσης επιβιώνουν και συμμετέχουν στη διαμόρφωση της επόμενης. Έτσι, λοιπόν, **στον αραβικό κόσμο η συγκεκριμένη τάση ενισχύθηκε από την αντίθεση ανάμεσα στις *εντολές* και τις υποσχέσεις ανεξαρτησίας, που είχαν δοθεί κατά τη διάρκεια του πολέμου, σε αντάλλαγμα για την υποστήριξη στο μέτωπο κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. «Έγινε γρήγορα σαφές ότι οι Σύμμαχοι, την ίδια στιγμή που έδιναν αυτές τις υποσχέσεις, μοίραζαν μεταξύ τους την Οθωμανική Αυτοκρατορία»** (Harry Magdoff, Αποικιοκρατία, εκδ. Μελάνι).

Με το πέρας αυτής της περιόδου ολοκληρώνεται μια διαδικασία πολυπληθούς μετακίνησης πληθυσμών, με διάφορες αι-

χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Αλγερίας, ως αποικία της Γαλλίας, όπου, από το 1848, απέκτησε πολυάριθμο λευκό πληθυσμό, όταν εξορίστηκαν εκεί οι εξεγερμένοι του Παρισιού, και ύστερα, το 1870, όταν πρόσφυγες από την Αλσατία μετεγκαταστάθηκαν εκεί μετά την ήττα της γαλλίας στο γαλλοπρωσικό πόλεμο.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ότι, διαχρονικά, τα εργαλεία του κράτους, σε κάθε του μορφή, παρουσιάζουν ομοιότητες παρ' ότι μπορεί να αλλάζουν χρήστη, ενώ η ουσία παραμένει ίδια. Την ίδια περίοδο που η Ευρώπη «διαφήμιζε» τον Διαφωτισμό της, το μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη ήταν υπό το ζυγό της. Και όταν σταδιακά τον 20ο αι. η ισχύς έγειρε προς τις ΗΠΑ, ήταν η σειρά της να δημιουργήσει άλλη μορφή «αποικιών» μέσω ελεγχόμενων κυβερνήσεων, είτε δημοκρατικά εκλεγμένων, είτε πραξικοπηματικά επιβαλλόμενων. Και τότε ήταν η σειρά της να προβάλει έναν άλλου

ναζιστική πρακτική. Τέτοια φαινόμενα παρατηρήθηκαν, πέρα από την Ιαπωνία και Γερμανία που ήδη αναφέραμε και σε άλλες χώρες με εντελώς διαφορετική κοινωνική και θρησκευτική διάρθρωση, όπως στην Ινδία, όπου, τη δεκαετία του 1920, ινδουιστές συγκρότησαν την οργάνωση RSS και διασκεύασαν ορισμένες ευρωπαϊκές φασιστικές αντιλήψεις σε σύγχρονη ερμηνεία των δικών τους θρησκευτικών πρακτικών. Στις μέρες μας, δεκαετία του 2010, είναι η σειρά του ISIS για να φασιστικοποιήσει τις θρησκευτικές πρακτικές του ισλαμισμού.

Και δυστυχώς, παρατηρείται διαρκώς

Εθνών, το οποίο ανέθετε σε συγκεκριμένα κράτη την διεθνή ευθύνη διακυβέρνησης των περιοχών αυτών. Δημιουργήθηκαν τρεις κατηγορίες εντολών: ***Τύπου Α* για τις περιοχές Συρίας, Λιβάνου που θα δίδονταν στη Γαλλία** και Ιράκ, Παλαιστίνη και Ιορδανία στη Μ. Βρετανία. *Τύπου Β* για τις περιοχές της Αφρικής, που οι Μεγάλες Δυνάμεις (Γαλλία-Μ. Βρετανία) μοιράστηκαν τις επικράτειες τού Καμερούν και Τογκολάνδης (σημερινό Τόγκο και τμήμα της Γκάνας), ενώ η Ρουάντα δόθηκε στο Βέλγιο και η Ταγκανίκα στη Μ. Βρετανία. *Τύπου Γ* για τις περιοχές της ΝΔ Αφρικής και τα νησιά του Ειρηνικού που μοιράστηκαν με-

κινημάτων ανεξαρτησίας, **ως απότοκες έννοιες του Διαφωτισμού**. Ως γνωστόν, οι ρίζες των νέων ιστορικών περιόδων αρχίζουν να διαμορφώνονται σε προγενέστερες εποχές, ενώ διάφορα χαρακτηριστικά της προγενέστερης φάσης επιβιώνουν και συμμετέχουν στη διαμόρφωση της επόμενης. Έτσι, λοιπόν, **στον αραβικό κόσμο η συγκεκριμένη τάση ενισχύθηκε από την αντίθεση ανάμεσα στις *εντολές* και τις υποσχέσεις ανεξαρτησίας, που είχαν δοθεί κατά τη διάρκεια του πολέμου, σε αντάλλαγμα για την υποστήριξη στο μέτωπο κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. «Έγινε γρήγορα σαφές ότι οι Σύμμαχοι, την ίδια στιγμή που έδιναν αυτές τις υποσχέσεις, μοίραζαν μεταξύ τους την Οθωμανική Αυτοκρατορία»** (Harry Magdoff, Αποικιοκρατία, εκδ. Μελάνι).

Με το πέρας αυτής της περιόδου ολοκληρώνεται μια διαδικασία πολυπληθούς μετακίνησης πληθυσμών, με διάφορες αιτίες και κίνητρα. Οικονομικές δυσχέρειες, φυγή από τυραννικά καθεστώτα, πόλεμοι, οικονομική κινητικότητα διαμορφώνουν το πάζλ του 19ου αι. Ειδικότερα, η εμφάνιση της γερμανικής μετανάστευσης αποδίδεται στη λεγόμενη ως αγροτική επανάσταση που κατέστρεψε χιλιάδες μικροκαλλιεργητές. Στην κατεχόμενη από τους Βρετανούς Ιρλανδία, η επιδημία της πατάτας και η εκδίωξη των ενοικιαστών γης από τους γαιοκτήμονες οδήγησε μεγάλο αριθμό Ιρλανδών στη μετανάστευση. Σύμφωνα με τους ιστορικούς, **η διοχέτευση αυτή του χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Αλγερίας, ως αποικία της Γαλλίας, όπου, από το 1848, απέκτησε πολυάριθμο λευκό πληθυσμό, όταν εξορίστηκαν εκεί οι εξεγερμένοι του Παρισιού, και ύστερα, το 1870, όταν πρόσφυγες από την Αλσατία μετεγκαταστάθηκαν εκεί μετά την ήττα της γαλλίας στο γαλλοπρωσικό πόλεμο.**

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ότι, διαχρονικά, τα εργαλεία του κράτους, σε κάθε του μορφή, παρουσιάζουν ομοιότητες παρ' ότι μπορεί να αλλάζουν χρήστη, ενώ η ουσία παραμένει ίδια. Την ίδια περίοδο που η Ευρώπη «διαφήμιζε» τον Διαφωτισμό της, το μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη ήταν υπό το ζυγό της. Και όταν σταδιακά τον 20ο αι. η ισχύς έγειρε προς τις ΗΠΑ, ήταν η σειρά της να δημιουργήσει άλλη μορφή «αποικιών» μέσω ελεγχόμενων κυβερνήσεων, είτε δημοκρατικά εκλεγμένων, είτε πραξικοπηματικά επιβαλλόμενων. Και τότε ήταν η σειρά της να προβάλει έναν άλλου τύπου Διαφωτισμό, τον φιλελευθερισμό και τη Δημοκρατία. Ένα είναι βέβαιο, πως οι μεγάλες μετακινήσεις πληθυσμών, οι «αποικίσεις», η ανύψωση της εθνικής συνείδησης, αποτελούν τα συστατικά μιας ιστορικά πετυχημένης συνταγής για την διαιώνιση της κυριαρχίας και της εξουσίας. Στο χέρι μας είναι να αποδείξουμε ότι μπορούμε να τους χαλάσουμε το «μαγείρεμα».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Κυπαρισσιακός κόλπος ή αλλιώς, τσιμέντο να γίνει.

Η θλιμμένη ιστορία μιας περιοχής

Τέσσερα χρόνια πριν γράφαμε: *«Ο τουρισμός είναι ένα εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο. Ο μηχανισμός αυτός μπορεί να επέμβει στην συνείδηση των ανθρώπων και να την πολτοποιήσει, να την μπερδέψει και στο τέλος ο άνθρωπος να καταλήξει να είναι υποχείριο. [...] ολόκληρες περιοχές περνάνε στα χέρια ενός εφοπλιστή και οι άνθρωποι αφού ξεπουλήσουν γη, καταλήγουν να γίνονται άμεσα εξαρτώμενοι από το έργο του εφοπλιστή και μετατρέπονται, στην καλύτερη περίπτωση, σε γκαρσόνια και security στην ξεπουλημένη τους γη. [...] Αυτό που συντελείται στην δυτική Μεσσηνία είναι εικόνα από το μέλλον για όλο τον ελλαδικό χώρο, όπου το κράτος μέσω του τουρισμού θα κλέβει όλο και περισσότερο γη με το πρόσχημα της δουλειάς, αλλά με κύριο σκοπό το οικονομικό κέρδος, την εκμετάλλευση και τελικά τον πλήρη έλεγχο των υπηκόων του».*

Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης (Π.Ο.Τ.Α.) Το νέο εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 114, Μάρτιος 2012.

Ανοίγεις τα μάτια και βρίσκεσαι ξαπλωμένος στην ζεστή νυχτερινή αμμουδιά, ανάμεσα σε αγριόκρινα και θρούμπι, ακριβώς κάτω από τον βραχίονα του Ωρίωνα. Λίγα δεκάδες μέτρα πιο κάτω η θάλασσα του Κυπαρισσιακού κόλπου, με την τεράστια αμμουδερή παραλία των 100 περίπου χιλιομέτρων, με τον αχό των κυμάτων να σε υπνωτίζει. Η μυρωδιά του ιωδίου της θάλασσας μπλέκεται με το θρούμπι και το πεύκο. Αισθάνεσαι μηδέν και ένα ταυτόχρονα, χωρίς να έχεις την ανάγκη να σκεφτείς ή να πεις κάτι, ένα χαμόγελο ή ένα δάκρυ αρκεί και έρχονται μόνα τους, αβίαστα. Δίπλα σου δυο πεύκα που βρίσκονται αγκαλιασμένα και γυρτά, σχηματίζοντας ανάμεσα τους μια μικρή σπηλιά, όπου μέσα τους δύο άνθρωποι βρήκαν θαλπωρή και χώρο

προς τα νερά του Κυπαρισσιακού. Σηκώνεσαι από την άμμο και αντικρίζεις τους απέραντους αμμόλοφους, αιώνιους φύλακες της παραλίας αλλά και της ζωής της. Άλλοι φτάνουν τα δέκα μέτρα ύψος και άλλοι, πιο χαμηλοί, στο ένα μέτρο μα όλοι εξίσου σημαντικοί. Οι θίνες προστατεύουν την φυτική ενδοχώρα της περιοχής, σταθεροποιούν την ακτογραμμή, διατηρούν σημαντικά φυτικά είδη, ενώ εκεί βρίσκουν καταφύγιο και τροφή πολλά ζώα της παραλίας.

Η αφορμή για το είδος

και Φρειδερίκη σε κάποιον σταβλάρχη τους ονόματι Γεώργιο Κανελλάκη! **Έτσι, το δάσος και το παραλιακό μέτωπο μετατράπηκε σε ιδιοκτησία, γιατί έτσι έκανε κέφι στους Γκλύξμπουργκ.** Το δάσος στην συνέχεια άρχισε σιγά σιγά να αποψιλώνεται νύχτα. **Οι κάτοικοι θυμούνται τους εργάτες που έφταναν στην περιοχή και έκοβαν πολλά πεύκα, που στην συνέχεια πολλά από αυτά τα έθαβαν στην άμμο, δημιουργώντας έτσι ένα απέραντο κτήμα.** Μάλιστα, ο ιδιοκτήτης δεν έμεινε εκεί αλλά θεώρησε σωστό τα 180 παραχωρημένα στρέμματα να τα κάνει 306, γιατί απλά μπορούσε! Στα μέσα του '50, ο

σος και δεν τους βλέπει ως ξένο σώμα, αλλά ως κομμάτι του χαρακτήρα του χωριού. Δείγμα της παραπάνω εξοικείωσης είναι το δίκτυο ύδρευσης που έχει τοποθετηθεί από την κοινότητα στο δάσος, εξυπηρετώντας τις ανάγκες των κατασκηνωτών για νερό. Δυστυχώς, όμως, με τα νέα δεδομένα στην περιοχή, η ελεύθερη κατασκήνωση έχει καταστεί δύσκολη υπόθεση, αφού οι διάφοροι υπάλληλοι της εταιρίας «Νέος Κότινος Ακίνητα Α.Ε.» διώχνουν τους κατασκηνωτές λέγοντας τους ότι η περιοχή είναι ιδιωτική, ενώ σε άλλες περιπτώσεις, για πρώτη φορά μετά από 40 χρόνια, επεμβαίνει και η αστυνομία μοιράζοντας πρόστιμα. Επίσης, με πρόταση του υπουργείου Περιβάλλοντος δίνεται το πράσινο φως για την κατασκευή οργανωμένου κάμπινγκ, κάτι που αυτόματα θα βάλει σε περιπέτειες την μακρά ιστορία της ελεύθερης κατασκήνωσης στην περιοχή.

Η καταδίκη μπούσουλας για τους επενδυτές

Λόγω των παραπάνω δραστηριοτήτων της εν λόγω κατασκευαστικής εταιρίας στην περιοχή, το ελληνικό κράτος βρίσκεται κατηγορούμενο σε ευρωδικαστήριο για πλημμελή προστασία της περιοχής του Κυπαρισσιακού κόλπου. **Βέβαια, δίκη μεταξύ ενόχων δεν γίνεται. Η δίκη έχει χαρακτήρα διευθέτησης για το είδος των επενδύσεων που θα υπάρξουν στην περιοχή. Ουσιαστικά πρόκειται για χέρι βοηθείας προς το ελληνικό κράτος, ώστε αργότερα να νίπτει τας χείρας του και να δείχνει τας «ευρωπαϊκάς αυλάς» ως υπαίτιες.** Η εισαγγελέας, λοιπόν, πριν από μήνες εισηγήθηκε καταδίκη και εκτίμησε ότι το ελληνικό κράτος παρέβη την οδηγία 92/43/ΕΟΚ για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων, καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, επειδή α) χορήγησε άδειες κατασκευής κατοικιών, β) ενέκρινε την κατασκευή δρόμου που περνάει μέσα

Κυπαρισσιακός κόλπος ή αλλιώς, τσιμέντο να γίνει.

Η θλιμμένη ιστορία μιας περιοχής

μπερδέψει και στο τέλος ο άνθρωπος να καταλήξει να είναι υποχείριο. [...] ολόκληρες περιοχές περνάνε στα χέρια ενός εφοπλιστή και οι άνθρωποι αφού ξεπουλήσουν γη, καταλήγουν να γίνονται άμεσα εξαρτώμενοι από το έργο του εφοπλιστή και μετατρέπονται, στην καλύτερη περίπτωση, σε γκαρσόνια και security στην ξεπουλημένη τους γη. [...] Αυτό που συντελείται στην δυτική Μεσσηνία είναι εικόνα από το μέλλον για όλο τον ελλαδικό χώρο, όπου το κράτος μέσω του τουρισμού θα κλέβει όλο και περισσότερο γη με το πρόσχημα της δουλειάς, αλλά με κύριο σκοπό το οικονομικό κέρδος, την εκμετάλλευση και τελικά τον πλήρη έλεγχο των υπηκόων του».

Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης (Π.Ο.Τ.Α.) Το νέο εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 114, Μάρτιος 2012.

Ανοίγεις τα μάτια και βρίσκεσαι ξαπλωμένος στην ζεστή νυχτερινή αμμουδιά, ανάμεσα σε αγριόκρινα και θρούμπι, ακριβώς κάτω από τον βραχίονα του Ωρίωνα. Λίγα δεκάδες μέτρα πιο κάτω η θάλασσα του Κυπαρισσιακού κόλπου, με την τεράστια αμμουδερή παραλία των 100 περίπου χιλιομέτρων, με τον αχό των κυμάτων να σε υπνωτίζει. Η μυρωδιά του ιωδίου της θάλασσας μπλέκεται με το θρούμπι και το πεύκο. Αισθάνεσαι μηδέν και ένα ταυτόχρονα, χωρίς να έχεις την ανάγκη να σκεφτείς ή να πεις κάτι, ένα χαμόγελο ή ένα δάκρυ αρκεί και έρχονται μόνα τους, αβίαστα. Δίπλα σου δυο πεύκα που βρίσκονται αγκαλιασμένα και γυρτά, σχηματίζοντας ανάμεσα τους μια μικρή σπηλιά, όπου μέσα τους δύο άνθρωποι βρήκαν θαλπωρή και χώρο για να στεγάσουν τα όνειρα τους. Μάρτυρας της ένωσης τους ο αέρας, που χρόνο με το χρόνο έπεισε αυτά τα δύο δέντρα ότι πρέπει να αγκαλιαστούν για να συνεχίσουν να υπάρχουν.

Πεύκα παντού, από το βουνό μέχρι την παραλία. Βρίσκεσαι στο παράκτιο πευκόδασος της Ελαίας, που είναι ένα από τα ελάχιστα εναπομείναντα στον ευρωπαϊκό χώρο. Σε αυτό το μοναδικό δάσος ζούνε πλήθος ζώων, από αλεπούδες και φίδια μέχρι ποντίκια, βατράχια και χελώνες. Εκτός από το εκα-

χαμηλοί, στο ένα μέτρο μα όλοι εξίσου σημαντικοί. Οι θίνες προστατεύουν την φυτική ενδοχώρα της περιοχής, σταθεροποιούν την ακτογραμμή, διατηρούν σημαντικά φυτικά είδη, ενώ εκεί βρίσκουν καταφύγιο και τροφή πολλά ζώα της παραλίας.

Η αφορμή για το είδος του τσιμέντου που θα πέσει

Ξημερώνει και μαζί με το φως έρχεται η γνώση. Μαθαίνεις ότι η περιοχή σχεδιάζεται να αλλάξει από ανθρώπους που δεν ξέρουν την οσμή της, παρά μόνο την οσμή του χρήματος. Πριν από λίγα χρόνια ο εφοπλιστής Πέτρος Παππάς, μαζί με έναν άλλον επιχειρηματία ονόματι Κανελλάκη, ο οποίος φέρεται να κατέχει σχεδόν όλη την περιοχή, ιδρύσαν την εταιρεία «Νέος Κότινος Ακίνητα Α.Ε.» και από τότε **σχεδιάζουν να χτίσουν στο παραλιακό μέτωπο 47 πολυτελείς κατοικί-**

άρχισε σιγά σιγά να αποψιλώνεται νύχτα. **Οι κάτοικοι θυμούνται τους εργάτες που έφταναν στην περιοχή και έκοβαν πολλά πεύκα, που στην συνέχεια πολλά από αυτά τα έθαβαν στην άμμο, δημιουργώντας έτσι ένα απέραντο κτήμα.** Μάλιστα, ο ιδιοκτήτης δεν έμεινε εκεί αλλά θεώρησε σωστό τα 180 παραχωρημένα στρέμματα να τα κάνει 306, γιατί απλά μπορούσε! Στα μέσα του '50, ο Κανελλάκης με τις πλάτες των Γκλύξμπουργκ κερδίζει δίκη για την κυριότητα της περιοχής και το παραμύθι τελειώνει. Έτσι, φτάσαμε στο τώρα όπου ο επιχειρηματίας Κανελλάκης ιδρύει εταιρεία μαζί με τον εφοπλιστή Παππά και θέλει να τσιμεντώσει την παραλία και το δάσος. Επί πλέον, η εταιρεία εδώ και χρόνια έχει βάλει ταμπέλες που ενημερώνουν ότι ο χώρος είναι ιδιωτικός και όργωσε με τρακτέρ την άμμο, φυτεύοντας βίκο και καταστρέφοντας ό,τι μικρό δέντρο είχε φυτρώσει, καθώς και πολλές φωλιές ζώων.

τις ανάγκες των κατασκηνωτών για νερό. Δυστυχώς, όμως, με τα νέα δεδομένα στην περιοχή, η ελεύθερη κατασκήνωση έχει καταστεί δύσκολη υπόθεση, αφού οι διάφοροι υπάλληλοι της εταιρίας «Νέος Κότινος Ακίνητα Α.Ε.» διώχνουν τους κατασκηνωτές λέγοντας τους ότι η περιοχή είναι ιδιωτική, ενώ σε άλλες περιπτώσεις, για πρώτη φορά μετά από 40 χρόνια, επεμβαίνει και η αστυνομία μοιράζοντας πρόστιμα. Επίσης, με πρόταση του υπουργείου Περιβάλλοντος δίνεται το πράσινο φως για την κατασκευή οργανωμένου κάμπινγκ, κάτι που αυτόματα θα βάλει σε περιπέτειες την μακρά ιστορία της ελεύθερης κατασκήνωσης στην περιοχή.

Η καταδίκη μπούσουλας για τους επενδυτές

Λόγω των παραπάνω δραστηριοτήτων της εν λόγω κατασκευαστικής εταιρίας στην περιοχή, το ελληνικό κράτος βρίσκεται κατηγορούμενο σε ευρωδικαστήριο για πλημμελή προστασία της περιοχής του Κυπαρισσιακού κόλπου. **Βέβαια, δίκη μεταξύ ενόχων δεν γίνεται. Η δίκη έχει χαρακτήρα διευθέτησης για το είδος των επενδύσεων που θα υπάρξουν στην περιοχή. Ουσιαστικά πρόκειται για χέρι βοηθείας προς το ελληνικό κράτος, ώστε αργότερα να νίπτει τας χείρας του και να δείχνει τας «ευρωπαϊκάς αυλάς» ως υπαίτιες.** Η εισαγγελέας, λοιπόν, πριν από μήνες εισηγήθηκε καταδίκη και εκτίμησε ότι το ελληνικό κράτος παρέβη την οδηγία 92/43/ΕΟΚ για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων, καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, επειδή α) χορήγησε άδειες κατασκευής κατοικιών, β) ενέκρινε την κατασκευή δρόμου που περνάει μέσα από το δάσος, γ) επέτρεψε κατασκευαστικές εργασίες, κοντά στις παραλίες ωοτοκίας, δ) απέτυχε να εμποδίσει επαρκώς το ελεύθερο κάμπινγκ, ε) απέτυχε να περιορίσει επαρκώς τη λειτουργία παραλιακών μπαρ, στ) απέτυχε να περιορίσει την ενοικίαση εξοπλισμού παραλίας (οι ομπρέλες καταστρέφουν τα θαμμένα αβγά) και την τοποθέτηση ξύλινων διαδρόμων στις παραλίες ωοτοκίας, ζ) απέτυχε να περιορίσει επαρκώς την φωτορύπανση -τα νεογέννητα χελωνάκια έλκονται από το φως και κατευθύνονται προς τα

Ανοίγεις τα μάτια και βρίσκεσαι ξαπλωμένος στην ζεστή νυχτερινή αμμουδιά, ανάμεσα σε αγριόκρινα και θρούμπι, ακριβώς κάτω από τον βραχίονα του Ωρίωνα. Λίγα δεκάδες μέτρα πιο κάτω η θάλασσα του Κυπαρισσιακού κόλπου, με την τεράστια αμμουδερή παραλία των 100 περίπου χιλιομέτρων, με τον αχό των κυμάτων να σε υπνωτίζει. Η μυρωδιά του ιωδίου της θάλασσας μπλέκεται με το θρούμπι και το πεύκο. Αισθάνεσαι μηδέν και ένα ταυτόχρονα, χωρίς να έχεις την ανάγκη να σκεφτείς ή να πεις κάτι, ένα χαμόγελο ή ένα δάκρυ αρκεί και έρχονται μόνα τους, αβίαστα. Δίπλα σου δυο πεύκα που βρίσκονται αγκαλιασμένα και γυρτά, σχηματίζοντας ανάμεσα τους μια μικρή σπηλιά, όπου μέσα τους δύο άνθρωποι βρήκαν θαλπωρή και χώρο για να στεγάσουν τα όνειρα τους. Μάρτυρας της ένωσης τους ο αέρας, που χρόνο με το χρόνο έπεισε αυτά τα δύο δέντρα ότι πρέπει να αγκαλιαστούν για να συνεχίσουν να υπάρχουν.

Πεύκα παντού, από το βουνό μέχρι την παραλία. Βρίσκεσαι στο παράκτιο πευκόδασος της Ελαίας, που είναι ένα από τα ελάχιστα εναπομείναντα στον ευρωπαϊκό χώρο. Σε αυτό το μοναδικό δάσος ζούνε πλήθος ζώων, από αλεπούδες και φίδια μέχρι ποντίκια, βατράχια και χελώνες. Εκτός από το εκατοντάδων χρόνων πευκόδασος στην περιοχή φύονται κουκουναριές, μυρτιές, λυγαριές, πικροδάφνες, κυπαρισσοειδή και αλμυρίκια. Στην παραλία αυτή εκβάλει και το μοναδικό θηλυκό ποτάμι η Νέδα, η οποία ήταν μία από τις μυθικές νύμφες που μεγάλωσαν τον Δία, ο οποίος γεννήθηκε στις πηγές του ποταμού. Η ζεστή νυχτερινή άμμος κρατάει ασφαλή χιλιάδες αυγά της θαλάσσιας χελώνας καρέτα-καρέτα. Το συγκεκριμένο είδος προτιμάει αυτή την παραλία ανάμεσα σε τόσες άλλες, κατατάσσοντας την περιοχή ως την δεύτερη πιο σημαντική περιοχή ωοτοκίας της καρέτα- καρέτα στην Μεσόγειο. Κάθε χρόνο η παραλία γεμίζει φωλιές και κάθε τέλος του καλοκαιριού, η άμμος γεννάει χιλιάδες μικροσκοπικά χελωνάκια, που τρέχουν

ενδοχώρα της περιοχής, σταθεροποιούν την ακτογραμμή, διατηρούν σημαντικά φυτικά είδη, ενώ εκεί βρίσκουν καταφύγιο και τροφή πολλά ζώα της παραλίας.

Η αφορμή για το είδος του τσιμέντου που θα πέσει

Ξημερώνει και μαζί με το φως έρχεται η γνώση. Μαθαίνεις ότι η περιοχή σχεδιάζεται να αλλάξει από ανθρώπους που δεν ξέρουν την οσμή της, παρά μόνο την οσμή του χρήματος. Πριν από λίγα χρόνια ο εφοπλιστής Πέτρος Παππάς, μαζί με έναν άλλον επιχειρηματία ονόματι Κανελλάκη, ο οποίος φέρεται να κατέχει σχεδόν όλη την περιοχή, ίδρυσαν την εταιρεία «Νέος Κότινος Ακίνητα Α.Ε.» και από τότε **σχεδιάζουν να χτίσουν στο παραλιακό μέτωπο 47 πολυτελείς κατοικίες.** Οι συγκεκριμένες βίλες θα εκτείνονται σε μια περιοχή περίπου 3 χιλιομέτρων με φάτσα στην θάλασσα. Για τον σκοπό αυτό ανοιχτήκαν πέντε δρόμοι, κόβοντας πολλά πεύκα, και καταστρέφοντας τις αμμοθίνες, με την παρουσία δασάρχη και τις ευλογίες της δημοτικής αρχής Τριφυλίας.

Το εν λόγω παραλιακό μέτωπο, αν και αμμώδες, με διάσπαρτη δασική βλάστηση και αμμοθίνες, ανήκει στην συσταθείσα εταιρεία «Νέος Κότινος Ακίνητα Α.Ε.». Στην ιστορία για το πώς ένα δάσος και μια παραλία έφτασαν να ανήκουν σε κάποιους και αυτοί να θέλουν να τα τσιμεντώσουν, πρωταγωνιστούν βασιλιάδες, πρίγκιπες και σταυλάρχες. Η άμμος και το μέρος του δάσους παραχωρήθηκε από τους Γκλύξμπουργκ Παύλο **έφταναν στην περιοχή και έκοβαν πολλά πεύκα, που στην συνέχεια πολλά από αυτά τα έθαβαν στην άμμο, δημιουργώντας έτσι ένα απέραντο κτήμα.** Μάλιστα, ο ιδιοκτήτης δεν έμεινε εκεί αλλά θεώρησε σωστό τα 180 παραχωρημένα στρέμματα να τα κάνει 306, γιατί απλά μπορούσε! Στα μέσα του '50, ο Κανελλάκης με τις πλάτες των Γκλύξμπουργκ κερδίζει δίκη για την κυριότητα της περιοχής και το παραμύθι τελειώνει. Έτσι, φτάσαμε στο τώρα όπου ο επιχειρηματίας Κανελλάκης ιδρύει εταιρεία μαζί με τον εφοπλιστή Παππά και θέλει να τσιμεντώσει την παραλία και το δάσος. Επί πλέον, η εταιρεία εδώ και χρόνια έχει βάλει ταμπέλες που ενημερώνουν ότι ο χώρος είναι ιδιωτικός και όργωσε με τρακτέρ την άμμο, φυτεύοντας βίκο και καταστρέφοντας ό,τι μικρό δέντρο είχε φυτρώσει, καθώς και πολλές φωλιές ζώων. Συγχρόνως κατασκεύασε και πέντε κάθετους δρόμους προς την παραλία ισοπεδώνοντας τις αμμοθίνες. Έκτοτε κάποιες περιβαλλοντικές οργανώσεις προέβησαν σε καταγγελίες και οι εργασίες σταμάτησαν.

Να σημειωθεί, επίσης, ότι στο πευκόδασος της Ελαίας κάθε καλοκαίρι κατασκηνώνουν ομάδες προσκόπων και ελεύθερων κατασκηνωτών, οι περισσότεροι με συνείδηση και σεβασμό στο δάσος, που γνωρίζονται προσωπικά με πολλούς από τους κατοίκους του χωριού. Πολλοί επισκέπτες έρχονται για 30 συνεχόμενα χρόνια και διαμένουν στο δάσος χωρίς να προκαλούν κανένα πρόβλημα. Η κοινότητα της Ελαίας όλα αυτά τα χρόνια έχει εξοικειωθεί με όλο αυτό τον κόσμο που κατασκηνώνει στο δά-

ριοχή, το ελληνικό κράτος βρίσκεται κατηγορούμενο σε ευρωδικαστήριο για πλημμελή προστασία της περιοχής του Κυπαρισσιακού κόλπου. **Βέβαια, δίκη μεταξύ ενόχων δεν γίνεται. Η δίκη έχει χαρακτήρα διευθέτησης για το είδος των επενδύσεων που θα υπάρξουν στην περιοχή. Ουσιαστικά πρόκειται για χέρι βοηθείας προς το ελληνικό κράτος, ώστε αργότερα να νίπτει τας χείρας του και να δείχνει τας «ευρωπαϊκάς αυλάς» ως υπαίτιες.** Η εισαγγελέας, λοιπόν, πριν από μήνες εισηγήθηκε καταδίκη και εκτίμησε ότι το ελληνικό κράτος παρέβη την οδηγία 92/43/ΕΟΚ για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων, καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, επειδή α) χορήγησε άδειες κατασκευής κατοικιών, β) ενέκρινε την κατασκευή δρόμου που περνάει μέσα από το δάσος, γ) επέτρεψε κατασκευαστικές εργασίες, κοντά στις παραλίες ωοτοκίας, δ) απέτυχε να εμποδίσει επαρκώς το ελεύθερο κάμπινγκ, ε) απέτυχε να περιορίσει επαρκώς τη λειτουργία παραλιακών μπαρ, στ) απέτυχε να περιορίσει την ενοικίαση εξοπλισμού παραλίας (οι ομπρέλες καταστρέφουν τα θαμμένα αβγά) και την τοποθέτηση ξύλινων διαδρόμων στις παραλίες ωοτοκίας, ζ) απέτυχε να περιορίσει επαρκώς την φωτορύπανση -τα νεογέννητα χελωνάκια έλκονται από το φως και κατευθύνονται προς τα φώτα των μπαρ αντί προς τη θάλασσα, η) δεν κατάφερε να περιορίσει την αλιευτική δραστηριότητα μπροστά στις παραλίες ωοτοκίας και τέλος θ) παρέλειψε, να θεσπίσει πλήρες νομοθετικό πλαίσιο για την προστασία της θαλάσσιας χελώνας Καρέτα καρέτα στον τόπο διατηρήσεως «Θίνες Κυπαρισσίας». Για τους παραπάνω λόγους το υπουργείο Περιβάλλοντος συνέταξε μια πρόταση προεδρικού διατάγματος για την προστασία της ευρύτερης περιοχής του Κυπαρισσιακού κόλπου. Η πρόταση του υπουργείου Περιβάλλοντος είναι η περιοχή του Κυπαρισσιακού κόλπου να ανακηρυχθεί «Περιοχή Προστασίας της Φύσης», απόφαση που σε γενικές γραμμές επιτρέπει την δόμηση, με κάποια κριτήρια, όπως η κυριότητα των 20

(που πιθανόν μετά από δηλώσεις του αναπληρωτή υπουργού Περιβάλλοντος Γιάννη Τσιρώνη να γίνουν 10) στρεμμάτων, την φύτευση φωτοφρακτών με ενδημικά είδη φυτών για όσα σπίτια έχουν φάτσα στην παραλία, την κατασκευή ξενοδοχείων τεσσάρων και πέντε αστέρων και την κατασκευή οργανωμένου κάμπινγκ στην περιοχή της Ελαίας. Ο μπούσουλας για το τι είδος τσιμέντου θα πέσει είναι πλέον έτοιμος και με την βούλα «οικολόγου» υπουργού.

Ο Τσιρώνης και οι «σοβαροί επενδυτές»

Ο Τσιρώνης φαίνεται ότι έχει αναλάβει την υπόθεση του Κυπαρισσιακού και, όπως όλα δείχνουν, θα την βγάλει πέρα μια χαρά. Όπως είναι γνωστό, προέρχεται από το κόμμα των «Οικολόγων Πράσινων», όπου εάν περάσει τελικά η πρόταση του για το προεδρικό διάταγμα, θα έχουμε μια τεράστια επιβεβαίωση ότι το οικολογικό κόμμα δεν είναι και τόσο οικολογικό. Ο Τσιρώνης ουσιαστικά υπηρετεί άκρατα τις κατασκευαστικές ορέξεις διαφόρων λαμογιών με έναν

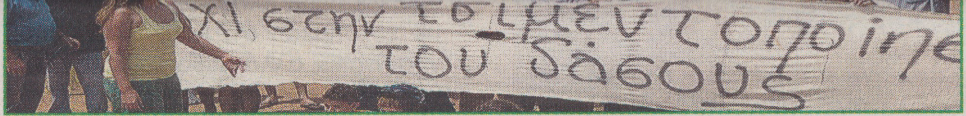
σπεράσουμε το γεγονός, ότι χρησιμοποιεί άγνωστες λέξεις για αυτόν, όπως η αναρχία, χρησιμοποιώντας τη βέβαια με ψευδή σημασία. Τι έκανε τελικά ο Τσιρώνης; **Έστρωσε τον δρόμο για όσους ορέγονται την σχεδόν παρθένα περιοχή του Κυπαρισσιακού κόλπου.** Ο Παππάς και ο Κανελλάκης είναι από τους ανθρώπους που έχουν ένα θεό πάνω από το κεφάλι τους, το χρήμα, όλα τα υπόλοιπα είναι απλώς εμπόδια. Θεωρούμε ότι οι συγκεκριμένοι δεν έχουν παλαιά υποδήματα ώστε να γράψουν εκεί ολόκληρη την περιοχή, αλλά σίγουρα έχουν οι παρατρεχάμενοι γλείφτες τους, δημαρχαίοι, πολιτικοί και λοιπές θλιβερές φιγούρες που επιθυμούν και αυτοί να γλείψουν λίγο από το τσιμέντο που ετοιμάζεται να πέσει. Προς στήριξη των «σοβαρών επενδυτών», οι δημαρχαίοι της περιοχής (Πύργου, Αρχαίας Ολυμπίας, Ανδρίτσαινας-Κρεσταίνων, Τριφυλίας και Ζαχάρως), ο περιφερειάρχης Πελοποννήσου Πέτρος Τατούλης καθώς και οι κυνηγοί της περιοχής έφτιαξαν δίκτυο ώστε να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους. Άλλοι για μεγαλεπήβολα σχέδια τύπου rooms to let, άλλοι για εξασφάλιση εκλογικής πελατείας και άλλοι που ζητάνε στην πρόταση για το προεδρικό διάταγμα απλά δείχνουν συναίνεση στην επερχόμενη τσιμεντοποίηση.

Ο οικολόγος υπουργός, εδώ και περίπου ένα χρόνο φλερτάρει με όλους αυτούς τους «σοβαρούς επενδυτές» καθησυχάζοντάς τους. Αυτό φαίνεται και από τις δηλώσεις του με τις οποίες, στις 9-6-2015 και ενώ η πρόταση του Συμβουλίου της Επικρατείας έδειχνε ότι θα κατέληγε "Εθνικό Πάρκο», έσπευσε να καθησυχάσει τους επενδυτές λέγοντας ότι *«στο Εθνικό Πάρκο του Κυπαρισσιακού κόλπου δεν θα απαγορεύεται η δόμηση και θα υπάρχουν οικιστικές ζώνες»*, ενώ χαρακτήρισε κινδυνολογίες τα περί απαγόρευσης της δόμησης. Κοινώς έκλεινε το μάτι και καθησύχαζε για εύρεση «παραθύρων». Λίγους μήνες μετά, έρχεται **η πρόταση του Σ.τ.Ε. που αναφέρει ότι η περιοχή έχει όλες τις δυνατότητες και τα χαρακτηριστικά για να ανακηρυχτεί «Εθνικό Πάρκο», αλλά ως δια μαγείας η συγκεκριμένη απόφαση έχει μόνο συμβουλευτικό χαρακτήρα (κοινώς είναι για τα μπάζα, ώστε να προχωρήσει η δουλειά)**. Οπότε το υπουργείο Περιβάλλοντος προχώρησε πλέον σε πρόταση όπου η περιοχή του Κυπαρισσιακού θα

Ένας επίλογος

Δυστυχώς το έργο το έχουμε ξαναδεί να παίζεται. Επίσης, δυστυχώς, όσο υπάρχει η λογική του κουτοπόνηρου που πουλάει γη ή σιγοντάρει στην καταστροφή της φύσης γιατί πιστεύει ότι θα κονομήσει, το πράγμα μόνο χειρότερο μπορεί να γίνει. Με τέτοια νομοθετικά μαγειρέματα και με το πιπίλισμα της ανάπτυξης στον κόσμο, χάθηκε η περιοχή του Ρωμανού Μεσσηνίας δίπλα στην λιμνοθάλασσα της Γιάλοβας, κατασκευάζοντας το Costa Navarino. Οι Συριζαίοι και τότε χωρίς να είναι κυβέρνηση, είχαν δείξει το ποιόν τους, στηρίζοντας τις κυβερνήσεις Καραμανλή και Παπανδρέου και ψήφιζαν ό,τι ερχόταν στην βουλή που αφορούσε το Costa Navarino. Το ίδιο σύμμαχος είχε σταθεί και το ΚΚΕ, που το πρόβλημά του ήταν ότι το Costa Navarino έπρεπε να ανήκει στους εργάτες! Το ίδιο και κάποιες περιβαλλοντικές οργανώσεις που ακόμα και τώρα συνεργάζονται με το ξενοδοχείο (με το αζημίωτο) σε περιβαλλοντικά θέματα, φτιάχνοντάς του έτσι ένα περιβαλλοντικό προφίλ. Όλοι βοήθησαν στο να χαθεί μια περιοχή και σαν

(που πιθανόν μετά από δηλώσεις του αναπληρωτή υπουργού Περιβάλλοντος Γιάννη Τσιρώνη να γίνουν 10) στρεμμάτων, την φύτευση φωτοφρακτών με ενδημικά είδη φυτών για όσα σπίτια έχουν φάτσα στην παραλία, την κατασκευή ξενοδοχείων τεσσάρων και πέντε αστέρων και την κατασκευή οργανωμένου κάμπινγκ στην περιοχή της Ελαίας. Ο μπούσουλας για το τι είδος τσιμέντου θα πέσει είναι πλέον έτοιμος και με την βούλα «οικολόγου» υπουργού.

Ο Τσιρώνης και οι «σοβαροί επενδυτές»

Ο Τσιρώνης φαίνεται ότι έχει αναλάβει την υπόθεση του Κυπαρισσιακού και, όπως όλα δείχνουν, θα την βγάλει πέρα μια χαρά. Όπως είναι γνωστό, προέρχεται από το κόμμα των «Οικολόγων Πράσινων», όπου εάν περάσει τελικά η πρόταση του για το προεδρικό διάταγμα, θα έχουμε μια τεράστια επιβεβαίωση ότι το οικολογικό κόμμα δεν είναι και τόσο οικολογικό. Ο Τσιρώνης ουσιαστικά υπηρετεί άκρατα τις κατασκευαστικές ορέξεις διαφόρων λαμογιών με έναν

πολύ ύπουλο τρόπο. Φαίνεται ότι πάει κόντρα με το κατασκευαστικό κατεστημένο της περιοχής, δηλώνει ότι η οικολογία πρέπει να αποκτήσει μια νίκη στην περιοχή μετά την ήττα από το «Costa Navarino», **αλλά ουσιαστικά τούς νομιμοποιεί μια τεράστια αμ-**

σπεράσουμε το γεγονός, ότι χρησιμοποιεί άγνωστες λέξεις για αυτόν, όπως η αναρχία, χρησιμοποιώντας τη βέβαια με ψευδή σημασία. Τι έκανε τελικά ο Τσιρώνης; **Έστρωσε τον δρόμο για όσους ορέγονται την σχεδόν παρθένα περιοχή του Κυπαρισσιακού κόλπου.** Ο Παππάς και ο Κανελλάκης είναι από τους ανθρώπους που έχουν ένα θεό πάνω από το κεφάλι τους, το χρήμα, όλα τα υπόλοιπα είναι απλώς εμπόδια. Θεωρούμε ότι οι συγκεκριμένοι δεν έχουν παλαιά υποδήματα ώστε να γράψουν εκεί ολόκληρη την περιοχή, αλλά σίγουρα έχουν οι παρατρεχάμενοι γλείφτες τους, δημαρχαίοι, πολιτικοί και λοιπές θλιβερές φιγούρες που επιθυμούν και αυτοί να γλείψουν λίγο από το τσιμέντο που ετοιμάζεται να πέσει. Προς στήριξη των «σοβαρών επενδυτών», οι δημαρχαίοι της περιοχής (Πύργου, Αρχαίας Ολυμπίας, Ανδρίτσαινας-Κρεσταίνων, Τριφυλίας και Ζαχάρως), ο περιφερειάρχης Πελοποννήσου Πέτρος Τατούλης καθώς και οι κυνηγοί της περιοχής έφτιαξαν δίκτυο ώστε να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους. Άλλοι για μεγαλεπήβολα σχέδια τύπου rooms to let, άλλοι για εξασφάλιση εκλογικής πελατείας και άλλοι για να έχουν το δικαίωμα να σκοτώνουν ό,τι κινείται και πετάει εξισορροπώντας και ικανοποιώντας την σεξουαλικότητά τους. **Το κόλπο είναι παλιό και πετυχημένο, όταν μια περιοχή δεν ανήκει σε κανέναν ή είναι αμφισβητούμενη αρκεί να γίνει ντόρος, μια καταγγελία ή μια μήνυση έστω για τα μά-**

του με τις οποίες, στις 9-6-2015 και ενώ η πρόταση του Συμβουλίου της Επικρατείας έδειχνε ότι θα κατέληγε «Εθνικό Πάρκο», έσπευσε να καθησυχάσει τους επενδυτές λέγοντας ότι *«στο Εθνικό Πάρκο του Κυπαρισσιακού κόλπου δεν θα απαγορεύεται η δόμηση και θα υπάρχουν οικιστικές ζώνες»*, ενώ χαρακτήρισε κινδυνολογίες τα περί απαγόρευσης της δόμησης. Κοινώς έκλεινε το μάτι και καθησύχαζε για εύρεση «παραθύρων». Λίγους μήνες μετά, έρχεται **η πρό-**

ταση του Σ.τ.Ε. που αναφέρει ότι η περιοχή έχει όλες τις δυνατότητες και τα χαρακτηριστικά για να ανακηρυχτεί «Εθνικό Πάρκο», αλλά ως δια μαγείας η συγκεκριμένη απόφαση έχει μόνο συμβουλευτικό χαρακτήρα (κοινώς είναι για τα μπάζα, ώστε να προχωρήσει η δουλειά). Οπότε το υπουργείο Περιβάλλοντος προχώρησε πλέον σε πρόταση όπου η περιοχή του Κυπαρισσιακού θα έχει τον χαρακτήρα «Περιοχής Προστασίας της Φύσης». Στις δηλώσεις του στις 26-02-2016 (δηλαδή αφού διευθετήθηκε το θέμα με το Σ.τ.Ε.), ο Τσιρώνης θυμήθηκε τι σημαίνει «Εθνικό Πάρκο»: *«αν χαρακτηρίζαμε την περιοχή σαν "Εθνικό Πάρκο", δεν θα είχε καμιά προοπτική ανάπτυξης. Τα Εθνικά Πάρκα θεωρούνται μεγάλες περιοχές με παρθένα βλάστηση και χωρίς ανθρώπινη δραστηριότητα.»*. Ο Τσιρώνης ξέρει πολύ καλά τι σημαίνει «Εθνικό Πάρκο», αλλά όταν κάνεις πολιτική όλα γίνονται, μπορείς άνετα να πεις δύο διαφορετικές απόψεις και να τις παρουσιάσεις ως μια. Ο οικολόγος υπουργός τα είχε συμφωνήσει για το τσιμέντο που

νομοθετικά μαγειρέματα και με το πιπίλισμα της ανάπτυξης στον κόσμο, χάθηκε η περιοχή του Ρωμανού Μεσσηνίας δίπλα στην λιμνοθάλασσα της Γιάλοβας, κατασκευάζοντας το Costa Navarino. Οι Συριζαίοι και τότε χωρίς να είναι κυβέρνηση, είχαν δείξει το ποιόν τους, στηρίζοντας τις κυβερνήσεις Καραμανλή και Παπανδρέου και ψήφιζαν ό,τι ερχόταν στην βουλή που αφορούσε το Costa Navarino. Το ίδιο σύμμαχος είχε σταθεί και το ΚΚΕ, που το πρόβλημά του ήταν ότι το Costa Navarino έπρεπε να ανήκει στους εργάτες! Το ίδιο και κάποιες περιβαλλοντικές οργανώσεις που ακόμα και τώρα συνεργάζονται με το ξενοδοχείο (με το αζημίωτο) σε περιβαλλοντικά θέματα, φτιάχνοντάς του έτσι ένα περιβαλλοντικό προφίλ. Όλοι βοήθησαν στο να χαθεί μια περιοχή και σαν άνθρωποι και αναρχικοί δεν θα πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη σε κανέναν, επειδή όλοι έχουν δείξει το ποιόν τους και ξέρουν να συνεργάζονται άριστα μεταξύ τους. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα, όπου μια αριστεροδεξιά κυβέρνηση και ένας «οικολόγος πράσινος» υπουργός ετοιμάζουν και διευθετούν τις επενδύσεις, διευκολύνοντας όλους τους «σοβαρούς επενδυτές» που θέλουν να κονομήσουν εις βάρος του φυσικού περιβάλλοντος. Σειρά θα έχουν και άλλα ξεπουλήματα περιοχών, μέχρι να γίνουμε ένας απέραντος διακοπότοπος. Το μελλοντικό και αβέβαιο τρίμηνο μεροκάματο που μπορεί κάποιοι να πάρουν, ανταλλάσσεται με μια χοντρή και βαριά αλυσίδα που θα φοριέται

Ο Τσιρώνης φαίνεται ότι έχει αναλάβει την υπόθεση του Κυπαρισσιακού και, όπως όλα δείχνουν, θα την βγάλει πέρα μια χαρά. Όπως είναι γνωστό, προέρχεται από το κόμμα των «Οικολόγων Πράσινων», όπου εάν περάσει τελικά η πρόταση του για το προεδρικό διάταγμα, θα έχουμε μια τεράστια επιβεβαίωση ότι το οικολογικό κόμμα δεν είναι και τόσο οικολογικό. Ο Τσιρώνης ουσιαστικά υπηρετεί άκρατα τις κατασκευαστικές ορέξεις διαφόρων λαμογιών με έναν

και αυτοί να γλείψουν λίγο από το τσιμέντο που ετοιμάζεται να πέσει. Προς στήριξη των «σοβαρών επενδυτών», οι δημαρχαίοι της περιοχής (Πύργου, Αρχαίας Ολυμπίας, Ανδρίτσαινας-Κρεσταίνων, Τριφυλίας και Ζαχάρως), ο περιφερειάρχης Πελοποννήσου Πέτρος Τατούλης καθώς και οι κυνηγοί της περιοχής έφτιαξαν δίκτυο ώστε να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους. Άλλοι για μεγαλεπήβολα σχέδια τύπου rooms to let, άλλοι για εξασφάλιση εκλογικής πελατείας και άλ-

πολύ ύπουλο τρόπο. Φαίνεται ότι πάει κόντρα με το κατασκευαστικό κατεστημένο της περιοχής, δηλώνει ότι η οικολογία πρέπει να αποκτήσει μια νίκη στην περιοχή μετά την ήττα από το «Costa Navarino», **αλλά ουσιαστικά τούς νομιμοποιεί μια τεράστια αμφισβητούμενη έκταση, χαρακτηρισμένη ως «Natura», βάζοντάς τους μπούσουλα για το πώς μπορούν να χτίσουν**. Εννοείται ότι οι περιοχές «Natura» δεν λένε τίποτα για τους «σοβαρούς επενδυτές», «Natura» είναι και η περιοχή του Costa Navarino που είναι λίγα χιλιόμετρα νότια, αλλά είναι μια «σοβαρή επένδυση» και γι' αυτό έγινε. Την αγάπη του για τους «τσιμεντοεπενδυτές» την δήλωσε πρόσφατα στις 12-04-2016 και ο ίδιος, αλλά κανείς δεν το κατάλαβε: *«οι σοβαροί επενδυτές θέλουν κανόνες και πως με το νέο προεδρικό διάταγμα θα εκλείψουν η αναρχία και έλλειψη σεβασμού»*. Θα προ-

λοι για να έχουν το δικαίωμα να σκοτώνουν ό,τι κινείται και πετάει εξισορροπώντας και ικανοποιώντας την σεξουαλικότητά τους. **Το κόλπο είναι παλιό και πετυχημένο, όταν μια περιοχή δεν ανήκει σε κανέναν ή είναι αμφισβητούμενη αρκεί να γίνει ντόρος, μια καταγγελία ή μια μήνυση έστω για τα μάτια του κόσμου, ώστε κάποιο δικαστήριο ή υπουργείο να διευθετήσει το θέμα και μετά όλα νόμιμα και με την βούλα.** Σε αυτή την περίπτωση είμαστε βέβαιοι ότι ο κουρνιαχτός, σηκώθηκε τεχνηέντως από όλους τους παραπάνω που επιθυμούν να την εκμεταλλευτούν. Επίσης, δυστυχώς το παρελθόν κάποιων οικολογικών οργανώσεων (Μ.Κ.Ο.) με την δράση τους στην περιοχή, δεν μας κάνει αισιόδοξους,[1] και οι χλιαρές διορθωσούλες

τάση του Σ.τ.Ε. που αναφέρει ότι η περιοχή έχει όλες τις δυνατότητες και τα χαρακτηριστικά για να ανακηρυχτεί «Εθνικό Πάρκο», αλλά ως δια μαγείας η συγκεκριμένη απόφαση έχει μόνο συμβουλευτικό χαρακτήρα (κοινώς είναι για τα μπάζα, ώστε να προχωρήσει η δουλειά). Οπότε το υπουργείο Περιβάλλοντος προχώρησε πλέον σε πρόταση όπου η περιοχή του Κυπαρισσιακού θα έχει τον χαρακτήρα «Περιοχής Προστασίας της Φύσης». Στις δηλώσεις του στις 26-02-2016 (δηλαδή αφού διευθετήθηκε το θέμα με το Σ.τ.Ε.), ο Τσιρώνης θυμήθηκε τι σημαίνει «Εθνικό Πάρκο»: *«αν χαρακτηρίζαμε την περιοχή σαν "Εθνικό Πάρκο", δεν θα είχε καμιά προοπτική ανάπτυξης. Τα Εθνικά Πάρκα θεωρούνται μεγάλες περιοχές με παρθένα βλάστηση και χωρίς ανθρώπινη δραστηριότητα.»*. Ο Τσιρώνης ξέρει πολύ καλά τι σημαίνει «Εθνικό Πάρκο», αλλά όταν κάνεις πολιτική όλα γίνονται, μπορείς άνετα να πεις δύο διαφορετικές απόψεις και να τις παρουσιάσεις ως μια. Ο οικολόγος υπουργός τα είχε συμφωνήσει για το τσιμέντο που θα πέσει στην περιοχή, είτε σαν «Εθνικό Πάρκο» είτε σαν «Περιοχή Προστασίας της Φύσης», το θέμα θα διευθετούνταν ούτως ή άλλως.

το ΚΚΕ, που το πρόβλημά του ήταν ότι το Costa Navarino έπρεπε να ανήκει στους εργάτες! Το ίδιο και κάποιες περιβαλλοντικές οργανώσεις που ακόμα και τώρα συνεργάζονται με το ξενοδοχείο (με το αζημίωτο) σε περιβαλλοντικά θέματα, φτιάχνοντάς του έτσι ένα περιβαλλοντικό προφίλ. Όλοι βοήθησαν στο να χαθεί μια περιοχή και σαν άνθρωποι και αναρχικοί δεν θα πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη σε κανέναν, επειδή όλοι έχουν δείξει το ποιόν τους και ξέρουν να συνεργάζονται άριστα μεταξύ τους. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα, όπου μια αριστεροδεξιά κυβέρνηση και ένας «οικολόγος πράσινος» υπουργός ετοιμάζουν και διευθετούν τις επενδύσεις, διευκολύνοντας όλους τους «σοβαρούς επενδυτές» που θέλουν να κονομήσουν εις βάρος του φυσικού περιβάλλοντος. Σειρά θα έχουν και άλλα ξεπουλήματα περιοχών, μέχρι να γίνουμε ένας απέραντος διακοπότοπος. Το μελλοντικό και αβέβαιο τρίμηνο μεροκάματο που μπορεί κάποιοι να πάρουν, ανταλλάσσεται με μια χοντρή και βαριά αλυσίδα που θα φοριέται για πάντα.

Ελευθερόκοκκος

Χρήσιμες πηγές:

Πιτταράς Διονύσης, *ΕΛΑΙΑ- Ο κόσμος της και το περιβάλλον της*, Αθήνα 2001

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 114, Μάρτιος 2012. *Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης (Π.Ο.Τ.Α.) Το νέο εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο.*

Ντοκυμαντέρ: *ΕΛΑΙΑ*, Σκηνοθεσία Δελής Γιώργος, 2013.

1. Η Ορνιθολογική εταιρία πριν από χρόνια, έπαιξε σπουδαίο ρόλο ώστε να βγάλει λάδι τον Κωνσταντακόπουλο και να χτίσει το Costa Navarino. Τα υψηλά μέλη της έμεναν σε σπίτι παραχωρημένο από την οικογένεια Κωνσταντακόπουλου και πληρώνονταν αδρά για τις λεγόμενες έρευνες που θα έβγαζαν την συγκεκριμένη επένδυση φιλική προς το περιβάλλον. Για δύο χρόνια η ορνιθολογική πήρε από τον εφοπλιστή δηλωμένα 120.000 ευρώ. Βλ. **Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης (Π.Ο.Τ.Α.) Το νέο εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο.** ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 114, Μάρτιος 2012.

Gino Lucetti

Η απόπειρα κατά της ζωής του Μουσολίνι

Γεννημένος το 1900 στο αναρχικό προπύργιο της Καρράρα, ο Τζίνο Λουτσέττι είχε διαμορφώσει μια πολύ ατομικιστική στάση, συγκριτικά με τους περισσότερους αναρχοκομμουνιστές συντρόφους του. Ήταν μια εξέχουσα αντιφασιστική φυσιογνωμία, τοπικά και σε όλη την ιταλική επικράτεια.

Πολλοί από εκείνους που τον ήξεραν τον θυμούνται διαρκώς να σκέπτεται, με ένα βιβλίο κάτω από τη μασχάλη, στον περίπατο του κατά μήκος της όχθης του ποταμού. Καταγόμενος από εργατική οικογένεια, ήταν ουσιαστικά αυτοδίδακτος και στη βάση αυτής της αυτομόρφωσης συμμετείχε στους αγώνες της δεκαετίας του 1920, αντιμετωπίζοντας τους φασίστες σε πολλές περιπτώσεις.

Σε μια αψιμαχία, σκληρότερη από το συνηθισμένο, στο δημοφιλές «Napoleon Cafi», πληγώθηκε στο λαιμό από σφαίρα, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών με φασίστα (κάποιον Perfetti), ο οποίος πυροβολήθηκε στο αυτί. Έπεσε στο έδαφος κοντά στο Montignoso (κωμόπολη κοντά στην Καρράρα), μη μπορώντας να βρει έναν γιατρό διατεθημένο να αφαιρέσει τη σφαίρα. Μετά από λίγες ημέρες κατορθώνει να μπει λαθραία σε πλοίο για τη Γαλλία, όπου τελικά βρίσκει γιατρό για το τραύμα του. Στη Γαλλία είναι που σχεδίασε την απόπειρα κατά της ζωής του Μουσολίνι, που έμελλε να τον κάνει διάσημο. Με κόπο μαζεύει χρήματα (μια ανύποπτη συμπατριώτισσά του, η Λίνα Σκουασόνι, η οποία ζούσε στην Ομπάνι, κοντά στη Μασσαλία, του δάνεισε χρήματα για το ταξίδι), και επιστέφει στην Ιταλία και τη Ρώμη, όπου και θα πραγματοποιήσει την απόπει-

Στο τέλος της δίκης του το 1927, καταδικάζεται σε φυλάκιση 30 ετών. Δύο άλλοι, που φέρονται ως συνεργοί του, ο Leandro Sorio και ο συμπατριώτης του Stefano Vatteroni καταδικάζονται σε 20 έτη και 19 έτη και 9 μήνες αντίστοιχα.

Ο Λουτσέττι μεταφέρεται στη φυλακή Santo Stefano (από το ομώνυμο νησάκι, βορειοδυτικά της Νάπολης), όπου περνά σχεδόν 17 χρόνια πριν να μεταφερθεί στο νησί Ischia (απέναντι από την Νάπολη), σύμφωνα με μια εκδοχή, όπου πεθαίνει στις 15 Σεπτεμβρίου 1943, μετά από αεροπορική επιδρομή των ΗΠΑ.

Άλλοι ισχυρίζονται (και ανάμεσά τους ήταν ο Mauro Cacurna που πήγε για να παραλάβει την σωρό του και πήρε πληροφορίες σχετικά με το σημείο) ότι δραπετεύει στο νησί Ischia, αλλά πεθαίνει από βομβαρδισμό των γερμανών, οι οποίοι είχαν ακόμα υπό την κατοχή τους το νησί Procida, σε κοντινή απόσταση.

Ας σημειωθεί για την ιστορία ότι πριν από μερικά χρόνια η εφημερίδα L'Unita, το επίσημο όργανο του ιταλικού κομμουνιστικού κόμματος τότε, δημοσιεύει άρθρο βασισμένο σε μαρτυρία ενός από τους συγκρατούμενούς του, ο οποίος ισχυρίζεται ότι ο Τζίνο Λουτσέττι είχε γίνει κομμουνιστής στα τελευταία του χρόνια. Αλλά αναρχικοί της γενέτειράς του Καρράρα το αρνούνται πεισματικά, επικαλούμενοι μάλιστα μαρτυρία του αδελφού τού Λουτσέττι

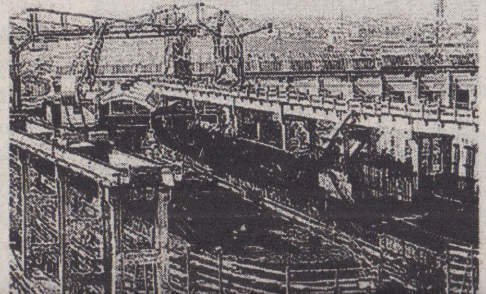
18 | Monfalcone cronaca — IL PICCOLO LUNEDÌ 10 FEBBRAIO 2014

Venne dal Carso la bomba destinata al Duce

Lo storico Meneghesso riscostruisce le vicende degli anarchici bisiachi a inizio '900. Incluso l'attentato a Mussolini del '26

di Giovanni Tomasin

Anarchismo monfalconese. L'abbinamento delle due parole potrà sembrare strano in una città operaia che nella seconda metà del Novecento ha visto le grandi lotte politiche e sindacali svolgersi sotto le bandiere rosse dei partiti comunista e socialista. Eppure vi fu un tempo, fra la nascita del cantiere nel 1907 e l'affermarsi del regime fascista, in cui i vessilli neri degli anarchici rispondevano alle istanze più libertarie ed incendiarie degli operai, raccogliendo attorno a sè ampio consenso: la loro è una storia di impe-

König, i cui metodi suscitarono violente proteste negli operai. L'operaio di origine dalmata Matteo Silgig, dopo un licenziamento ingiustificato, arrivò a prenderlo a rivoltellate. Poi, credendo d'averlo ucciso, si tagliò la gola con un rasoio. Gli operai reagirono con una manifestazione spontanea e poi con un corteo funebre con tanto di comizio.

Lo spazzacamino anarchico La storia degli anarchici monfalconesi è fatta anche da personaggi le cui biografie, dal pittoresco al tragico, Meneghesso ha ricostruito con accuratezza, laddove le fonti lo consentiva-

τη μασχάλη, στον περίπατο του κατά μήκος της όχθης του ποταμού. Καταγόμενος από εργατική οικογένεια, ήταν ουσιαστικά αυτοδίδακτος και στη βάση αυτής της αυτομόρφωσης συμμετείχε στους αγώνες της δεκαετίας του 1920, αντιμετωπίζοντας τους φασίστες σε πολλές περιπτώσεις.

Σε μια αψιμαχία, σκληρότερη από το συνηθισμένο, στο δημοφιλές «Napoleon Cafi», πληγώθηκε στο λαιμό από σφαίρα, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών με φασίστα (κάποιον Perfetti), ο οποίος πυροβολήθηκε στο αυτί. Έπεσε στο έδαφος κοντά στο Montignoso (κωμόπολη κοντά στην Καρράρα), μη μπορώντας να βρει έναν γιατρό διατεθημένο να αφαιρέσει τη σφαίρα. Μετά από λίγες ημέρες κατορθώνει να μπει λαθραία σε πλοίο για τη Γαλλία, όπου τελικά βρίσκει γιατρό για το τραύμα του. Στη Γαλλία είναι που σχεδίασε την απόπειρα κατά της ζωής του Μουσολίνι, που έμελλε να τον κάνει διάσημο. Με κόπο μαζεύει χρήματα (μια ανύποπτη συμπατριώτισσά του, η Λίνα Σκουασόνι, η οποία ζούσε στην Ομπάνι, κοντά στη Μασσαλία, του δάνεισε χρήματα για το ταξίδι), και επιστέφει στην Ιταλία και τη Ρώμη, όπου και θα πραγματοποιήσει την απόπειρα κατά της ζωής του Ντούτσε στις 11 Σεπτεμβρίου του 1926.

Στήνει καρτέρι κοντά στην Porta Pia και περιμένει να περάσει ο Ντούτσε. Όταν η περίφημη Lancia που μεταφέρει τον Μπενίτο Μουσολίνι πλησιάζει, ο Λουτσέττι εκσφενδονίζει μια βόμβα τύπου SIDE που σπάει το παρμπρίζ. Η βόμβα δεν εκρήγνυται εκείνη τη στιγμή, αλλά αναπηδάει στο αμάξωμα του οχήματος που τρέχει. Εκρήγνυται λίγο μετά, μερικά μέτρα μακριά στο πεζοδρόμιο.

Μέσα στη σύγχυση, ο Λουτσέττι κατορθώνει να ανοίξει την πόρτα στο Νο 13 της Via Nomentana. Σύντομα, όμως, οι σωματοφύλακες του Ντούτσε τον προφθάνουν και τον συλλαμβάνουν, κλωτσώντας και χτυπώντας τον. Στην κατοχή του βρίσκουν άλλη μια ίδια βόμβα, ένα περίστροφο με έξι σφαίρες ντουμ ντουμ, εμποτισμένες σε υδροχλωρικό οξύ, καθώς και ένα στιλέτο.

Στο αρχηγείο της αστυνομίας, κάτω από βίαιη ανάκριση, ο ίδιος λέει ότι ονομάζεται Ermete Giovanni, από το Castelnuovo Garfagnana. Αυτή η ψεύτικη ιστορία οδήγησε το καθεστώς σε ένα κλωθογύρισμα, με τις έρευνες να επικεντρώνονται αποκλειστικά στην αποκάλυψη των ηγετών της συνωμοσίας, της οποίας ο Λουτσέττι φέρεται να είναι μέρος, στη Garfagnana και πουθενά αλλού! Η αστυνομία στήνει μπλόκα και δεκάδες άνθρωποι συλλαμβάνονται: όταν ο Λουτσέττι επί τέλους δίνει τα αληθινά του στοιχεία όλη η έρευνα φαίνεται φαιδρή.

ταφερθεί στο νησί Ischia (απέναντι από την Νάπο-

νοι μάλιστα μαρτυρία του αδελφού του Λουτσέττι

18 | Monfalcone cronaca — IL PICCOLO LUNEDÌ 10 FEBBRAIO 2014

Venne dal Carso la bomba destinata al Duce

Lo storico Meneghesso riscostruisce le vicende degli anarchici bisiachi a inizio '900. Incluso l'attentato a Mussolini del '26

di Giovanni Tomasin

Anarchismo monfalconese. L'abbinamento delle due parole potrà sembrare strano in una città operaia che nella seconda metà del Novecento ha visto le grandi lotte politiche e sindacali svolgersi sotto le bandiere rosse dei partiti comunista e socialista. Eppure vi fu un tempo, fra la nascita del cantiere nel 1907 e l'affermarsi del regime fascista, in cui i vessilli neri degli anarchici rispondevano alle istanze più libertarie ed incendiarie degli operai, raccogliendo attorno a sè ampio consenso: la loro è una storia di impegno politico e culturale, di scioperi, di soprusi padronali, di atti di violenza. Una vicenda piccola, forse, che si inserisce però nel contesto ampio di uno dei periodi più complessi della storia europea: è da Monfalcone, ad esempio, che partirono le bombe con cui l'anarchico Gino Lucetti nel 1926 attentò alla vita di Benito Mussolini.

Questa storia perduta è stata dissepolta, come un'ascia di guerra, dallo storico Luca Meneghesso (udinese ma residente a Monfalcone) in una tesi di laurea intitolata "Per una storia degli anarchici a Monfalcone (1908-1926)", relatore Claudio Venza. Andando a spulciare tra le riviste dei movimenti dell'epoca, negli schedari dello spionaggio di regime, parlando con i discendenti dei protagonisti e con chi poteva riportare testimonianze quasi dirette, Meneghesso ha posto le basi per una storia dell'anarchismo in Bisiacaria agli inizi del Novecento, e ricostruito le vicende delle prime battaglie sindacali del cantiere di Monfalcone.

Nasce il cantiere «Quando i Cosulich decisero di costruire il cantiere da queste parti - spiega Meneghesso -, uno dei fattori che contribuirono alla scelta del luogo fu il carattere rurale dell'area: pensavano che i contadini fossero politicamente meno pericolosi della manodopera di Muggia, più qualificata ma più attiva».

La scommessa dei Cosulich si dimostrò sbagliata, e i contadini della Bisiacaria e della Bassa friulana, vestite le tute degli operai, mostrarono da subito una certa predisposizione alla lotta sindacale. Un ambiente in cui le idee anarchiche trovavano un ideale brodo di coltura.

Gli scioperi per Ferrer «È significativo che il primo sciopero politico del cantiere - spiega Meneghesso - si sia svolto il 15 ottobre del 1909, per protestare contro l'esecuzione in Spagna del pedagogista libertario Francisco Ferrer». La fucilazione del rivoluzionario spagnolo generò un'ondata di proteste in tutta Italia: «La manifestazione di Monfalcone non deve essere stata molto pacifica - scrive Meneghesso - visto che quasi tutto il gruppo dirigente socialista viene incarcerato e 13 operai vengono in seguito rinviati a giudizio». Nel primo anniversario della morte di Ferrer i socialisti optarono per una commemorazione più pacata, una riunione serale dopo il lavoro. I libertari, che il socialista Luigi Tonet definì «un gruppo di sconsiderati», incitarono però gli operai a lasciare il posto di lavoro: dopo un po' di dibattito il cantiere si svuotò. In seguito i socialisti accusarono gli anarchici di aver usato il nome di Tonet per convincere gli indecisi (è facile immaginarli: *«ga dito Tonet de scioperar!»*).

La cosa si ripetè l'anno successivo, con il medesimo risultato. Tanto che i socialisti, scrive Meneghesso, accusarono gli anarchici «con frasi forti di essere fannulloni che colgono qualsiasi occasione per fare festa e andare a bere il vino nuovo».

Il caso König Non erano tempi facili. Si fronteggiavano i soprusi sul posto di lavoro e la violenza operaia. È significativo il caso del caposquadra boemo König, i cui metodi suscitarono violente proteste negli operai. L'operaio di origine dalmata Matteo Silgig, dopo un licenziamento ingiustificato, arrivò a prenderlo a rivoltellate. Poi, credendo d'averlo ucciso, si tagliò la gola con un rasoio. Gli operai reagirono con una manifestazione spontanea e poi con un corteo funebre con tanto di comizio.

Lo spazzacamino anarchico La storia degli anarchici monfalconesi è fatta anche da personaggi le cui biografie, dal pittoresco al tragico, Meneghesso ha ricostruito con accuratezza, laddove le fonti lo consentivano. A dispetto della scarsezza di informazioni, il ricercatore delinea con efficacia la figura di Ermenegildo Gon, uno degli anarchici più rappresentativi del panorama bisiaco: «Dipinto come inafferrabile spazzacamino che propagandava le proprie idee libertarie ed antifasciste girando di casa in casa». Esule in Francia per un periodo durante il regime, era un cardine dell'anarchismo monfalconese ancora nel secondo dopoguerra, quando la sua casa fu oggetto di un attentato bombarolo.

Il fascismo L'avvento del fascismo segnò il forzato declino del movimento anarchico a Monfalcone: violenze, schedature, persecuzioni costrinsero i libertari al silenzio o all'esilio. I singoli sopravvissuti al regime e alla Seconda guerra mondiale continuarono anche in seguito a testimoniare la storia del movimento, ma dagli anni Quaranta in poi le bandiere nere non riuscirono più riprendere il seguito di un tempo: il mondo era cambiato.

Un passaggio di rilievo riguarda il fallito attentato di Lucetti a Mussolini: gli ordigni usati dall'anarchico contro il dittatore gli erano stati forniti, attraverso un tramite, dal triestino Umberto Tommasini, e provenivano dal Carso monfalconese. Con tutta probabilità era stato qualche anarchico monfalconese a raccoglierle, senza immaginare a cosa sarebbero servite. Ma la conclusione più adatta a questa storia è forse quella dei tre anarchici catalani che in modo rocambolesco si unirono alla Resistenza nella brigata Fontanot: insegnarono ai partigiani comunisti una canzone anarchica che questi cantarono entrando a Monfalcone il 1 maggio 1945.

Una veduta del cantiere negli anni Venti. A destra Gino Lucetti, che attentò alla vita di Mussolini con una bomba proveniente da Monfalcone

LO STILE

Simboli e vestiti coerenti all'ideale

Gli anarchici bisiachi erano attenti allo stile e ai simboli, racconta Meneghesso. Prediligevano il vestiario caratteristico del loro ideale politico: tabarro e fiocco nero. Scrive l'autore: «Il tabarro - un mantello a ruota da uomo realizzato in panno, grosso e pesante, di colore scuro, solitamente nero, ha un solo punto di allacciatura sotto il mento e viene tenuto chiuso buttando un'estremità sopra la spalla opposta in modo da avvolgerlo intorno al corpo - in Italia, durante il fascismo, viene considerato un elemento d'ispirazione anarchica, e soprattutto in città è praticamente proibito portarlo».

Un comizio anarchico davanti ai cantieri

τους φασίστες σε πολλές περιπτώσεις.

Σε μια αψιμαχία, σκληρότερη από το συνηθισμένο, στο δημοφιλές «Napoleon Cafi», πληγώθηκε στο λαιμό από σφαίρα, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών με φασίστα (κάποιον Perfetti), ο οποίος πυροβολήθηκε στο αυτί. Έπεσε στο έδαφος κοντά στο Montignoso (κωμόπολη κοντά στην Καρράρα), μη μπορώντας να βρει έναν γιατρό διατεθημένο να αφαιρέσει τη σφαίρα. Μετά από λίγες ημέρες κατορθώνει να μπει λαθραία σε πλοίο για τη Γαλλία, όπου τελικά βρίσκει γιατρό για το τραύμα του. Στη Γαλλία είναι που σχεδίασε την απόπειρα κατά της ζωής του Μουσολίνι, που έμελλε να τον κάνει διάσημο. Με κόπο μαζεύει χρήματα (μια ανύποπτη συμπατριώτισσά του, η Λίνα Σκουασόνι, η οποία ζούσε στην Ομπάνι, κοντά στη Μασσαλία, του δάνεισε χρήματα για το ταξίδι), και επιστρέφει στην Ιταλία και τη Ρώμη, όπου και θα πραγματοποιήσει την απόπειρα κατά της ζωής του Ντούτσε στις 11 Σεπτεμβρίου του 1926.

Στήνει καρτέρι κοντά στην Porta Pia και περιμένει να περάσει ο Ντούτσε. Όταν η περίφημη Lancia που μεταφέρει τον Μπενίτο Μουσολίνι πλησιάζει, ο Λουτσέττι εκσφενδονίζει μια βόμβα τύπου SIDE που σπάει το παρμπρίζ. Η βόμβα δεν εκρήγνυται εκείνη τη στιγμή, αλλά αναπηδάει στο αμάξωμα του οχήματος που τρέχει. Εκρήγνυται λίγο μετά, μερικά μέτρα μακριά στο πεζοδρόμιο.

Μέσα στη σύγχυση, ο Λουτσέττι κατορθώνει να ανοίξει την πόρτα στο Νο 13 της Via Nomentana. Σύντομα, όμως, οι σωματοφύλακες του Ντούτσε τον προφθάνουν και τον συλλαμβάνουν, κλωτσώντας και χτυπώντας τον. Στην κατοχή του βρίσκουν άλλη μια ίδια βόμβα, ένα περίστροφο με έξι σφαίρες ντουμ ντουμ, εμποτισμένες σε υδροχλωρικό οξύ, καθώς και ένα στιλέτο.

Στο αρχηγείο της αστυνομίας, κάτω από βίαιη ανάκριση, ο ίδιος λέει ότι ονομάζεται Ermete Giovanni, από το Castelnuovo Garfagnana. Αυτή η ψεύτικη ιστορία οδήγησε το καθεστώς σε ένα κλωθογύρισμα, με τις έρευνες να επικεντρώνονται αποκλειστικά στην αποκάλυψη των ηγετών της συνωμοσίας, της οποίας ο Λουτσέττι φέρεται να είναι μέρος, στη Garfagnana και πουθενά αλλού! Η αστυνομία στήνει μπλόκα και δεκάδες άνθρωποι συλλαμβάνονται: όταν ο Λουτσέττι επί τέλους δίνει τα αληθινά του στοιχεία όλη η έρευνα φαίνεται φαιδρή.

18 | Monfalcone cronaca — IL PICCOLO LUNEDÌ 10 FEBBRAIO 2014

Venne dal Carso la bomba destinata al Duce

Lo storico Meneghesso riscostruisce le vicende degli anarchici bisiachi a inizio '900. Incluso l'attentato a Mussolini del '26

di Giovanni Tomasin

Anarchismo monfalconese. L'abbinamento delle due parole potrà sembrare strano in una città operaia che nella seconda metà del Novecento ha visto le grandi lotte politiche e sindacali svolgersi sotto le bandiere rosse dei partiti comunista e socialista. Eppure vi fu un tempo, fra la nascita del cantiere nel 1907 e l'affermarsi del regime fascista, in cui i vessilli neri degli anarchici rispondevano alle istanze più libertarie ed incendiarie degli operai, raccogliendo attorno a sè ampio consenso: la loro è una storia di impegno politico e culturale, di scioperi, di soprusi padronali, di atti di violenza. Una vicenda piccola, forse, che si inserisce però nel contesto ampio di uno dei periodi più complessi della storia europea: è da Monfalcone, ad esempio, che partirono le bombe con cui l'anarchico Gino Lucetti nel 1926 attentò alla vita di Benito Mussolini.

Questa storia perduta è stata dissepolta, come un'ascia di guerra, dallo storico Luca Meneghesso (udinese ma residente a Monfalcone) in una tesi di laurea intitolata "Per una storia degli anarchici a Monfalcone (1908-1926)", relatore Claudio Venza. Andando a spulciare tra le riviste dei movimenti dell'epoca, negli schedari dello spionaggio di regime, parlando con i discendenti dei protagonisti e con chi poteva riportare testimonianze quasi dirette, Meneghesso ha posto le basi per una storia dell'anarchismo in Bisiacaria agli inizi del Novecento, e ricostruito le vicende delle prime battaglie sindacali del cantiere di Monfalcone.

Nasce il cantiere «Quando i Cosulich decisero di costruire il cantiere da queste parti - spiega Meneghesso -, uno dei fattori che contribuirono alla scelta del luogo fu il carattere rurale dell'area: pensavano che i contadini fossero politicamente meno pericolosi della manodopera di Muggia, più qualificata ma più attiva».

La scommessa dei Cosulich si dimostrò sbagliata, e i contadini della Bisiacaria e della Bassa friulana, vestite le tute degli operai, mostrarono da subito una certa predisposizione alla lotta sindacale. Un ambiente in cui le idee anarchiche trovavano un ideale brodo di coltura.

Gli scioperi per Ferrer «È significativo che il primo sciopero politico del cantiere - spiega Meneghesso - si sia svolto il 15 ottobre del 1909, per protestare contro l'esecuzione in Spagna del pedagogista libertario Francisco Ferrer». La fucilazione del rivoluzionario spagnolo generò un'ondata di proteste in tutta Italia: «La manifestazione di Monfalcone non deve essere stata molto pacifica - scrive Meneghesso - visto che quasi tutto il gruppo dirigente socialista viene incarcerato e 13 operai vengono in seguito rinviati a giudizio». Nel primo anniversario della morte di Ferrer i socialisti optarono per una commemorazione più pacata, una riunione serale dopo il lavoro. I libertari, che il socialista Luigi Tonet definì «un gruppo di sconsiderati», incitarono però gli operai a lasciare il posto di lavoro: dopo un po' di dibattito il cantiere si svuotò. In seguito i socialisti accusarono gli anarchici di aver usato il nome di Tonet per convincere gli indecisi (è facile immaginarli: «*ga dito Tonet de scioperar*»).

La cosa si ripetè l'anno successivo, con il medesimo risultato. Tanto che i socialisti, scrive Meneghesso, accusarono gli anarchici «con frasi forti di essere fannulloni che colgono qualsiasi occasione per fare festa e andare a bere il vino nuovo».

Il caso König Non erano tempi facili. Si fronteggiavano i soprusi sul posto di lavoro e la violenza operaia. È significativo il caso del caposquadra boemo König, i cui metodi suscitarono violente proteste negli operai. L'operaio di origine dalmata Matteo Silgig, dopo un licenziamento ingiustificato, arrivò a prenderlo a rivoltellate. Poi, credendo d'averlo ucciso, si tagliò la gola con un rasoio. Gli operai reagirono con una manifestazione spontanea e poi con un corteo funebre con tanto di comizio.

Lo spazzacamino anarchico La storia degli anarchici monfalconesi è fatta anche da personaggi le cui biografie, dal pittoresco al tragico, Meneghesso ha ricostruito con accuratezza, laddove le fonti lo consentivano. A dispetto della scarsezza di informazioni, il ricercatore delinea con efficacia la figura di Ermenegildo Gon, uno degli anarchici più rappresentativi del panorama bisiaco: «Dipinto come inafferrabile spazzacamino che propagandava le proprie idee libertarie ed antifasciste girando di casa in casa». Esule in Francia per un periodo durante il regime, era un cardine dell'anarchismo monfalconese ancora nel secondo dopoguerra, quando la sua casa fu oggetto di un attentato bombarolo.

Il fascismo L'avvento del fascismo segnò il forzato declino del movimento anarchico a Monfalcone: violenze, schedature, persecuzioni costrinsero i libertari al silenzio o all'esilio. I singoli sopravvissuti al regime e alla Seconda guerra mondiale continuarono anche in seguito a testimoniare la storia del movimento, ma dagli anni Quaranta in poi le bandiere nere non riuscirono più riprendere il seguito di un tempo: il mondo era cambiato.

Un passaggio di rilievo riguarda il fallito attentato di Lucetti a Mussolini: gli ordigni usati dall'anarchico contro il dittatore gli erano stati forniti, attraverso un tramite, dal triestino Umberto Tommasini, e provenivano dal Carso monfalconese. Con tutta probabilità era stato qualche anarchico monfalconese a raccoglierle, senza immaginare a cosa sarebbero servite. Ma la conclusione più adatta a questa storia è forse quella dei tre anarchici catalani che in modo rocambolesco si unirono alla Resistenza nella brigata Fontanot: insegnarono ai partigiani comunisti una canzone anarchica che questi cantarono entrando a Monfalcone il 1 maggio 1945.

Una veduta del cantiere negli anni Venti. A destra Gino Lucetti, che attentò alla vita di Mussolini con una bomba proveniente da Monfalcone

MONFALCONE
Comizio all'esterno del „Cantiere Navale Triestino"

Un comizio anarchico davanti ai cantieri

LO STILE

Simboli e vestiti coerenti all'ideale

Gli anarchici bisiachi erano attenti allo stile e ai simboli, racconta Meneghesso. Prediligevano il vestiario caratteristico del loro ideale politico: tabarro e fiocco nero. Scrive l'autore: «Il tabarro - un mantello a ruota da uomo realizzato in panno, grosso e pesante, di colore scuro, solitamente nero, ha un solo punto di allacciatura sotto il mento e viene tenuto chiuso buttando un'estremità sopra la spalla opposta in modo da avvolgerlo intorno al corpo - in Italia, durante il fascismo, viene considerato un elemento d'ispirazione anarchica, e soprattutto in città è praticamente proibito portarlo».

και της αρραβωνιαστικιάς του, που τον επισκέπτονταν μέχρι το τέλος.

Αυτά, για την όλη ιστορία, προέρχονται από μια ποικιλία από γραπτά και αποδεικτικά στοιχεία. Όμως, με βάση δηλώσεις από τον Ugo Mazzuchelli από την Καρράρα, καθώς και από τον Stefano Vatteroni, μπορούν να προστεθούν ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες.

Ας πούμε, πρώτα απ 'όλα, ότι το σχέδιο δολοφονίας είχε εκκολαφθεί μέσα στο κλίμα των αντιφασιστικών ιταλικών εξόριστων κύκλων στο νότο της Γαλλίας ... όχι μόνο τους αναρχικούς, αλλά και από μέλη των ομάδων της «Giustizia e Liberta» («Δικαιοσύνη και Ελευθερία») του Κόμματος Δράσης και άλλων, διαφορετικών πεποιθήσεων, αλλά που όλοι ήταν πεπεισμένοι για την ανάγκη φυσικής εξόντωσης του φασίστα ηγέτη.

Αυτό βοηθά να δώσει στο σχέδιο που εκκολάφθηκε από τον Λουτσέττι χροιά διαφορετική από τις άλλες αναρχικές ενέργειες, όπως π.χ. η απόπειρα του Gaetano Bresci κατά της ζωής του βασιλιά Umberto. Στην περίπτωση αυτή, η έντονη επιθυμία να εκτελεστεί ο Μουσολίνι ήταν η έκφραση μιας σύγκλισης απόψεων μεταξύ ευρέως αντιπροσωπευτικών πολιτικών ομάδων σχετικά με το τι ήταν κοινά αποδεκτό ως μια αναγκαιότητα σε εκείνο το χρονικό σημείο. Έτσι, η μέθοδος διαφέρει, επίσης, σε ορισμένα σημεία από το ατομικιστικό πνεύμα με το οποίο, πριν από αυτήν, είχαν πραγματοποι-

σίας. Ο Vatteroni, αξιοποιώντας τη φιλία του με τον γραμματέα της βιβλιοθήκης του Μουσολίνι, ο οποίος ήταν πρώην συνάδελφός του, έχει πρόσβαση σε όλα τα απαραίτητα στοιχεία για τη διαδρομή του αυτοκινήτου του Ντούτσε στις 11 Σεπτεμβρίου. Μάλιστα, ο Ερρίκο Μαλατέστα, ενημερώθηκε σχετικά με το σχέδιο, και έδωσε την έγκριση του.

Ο Vatteroni έκανε σημαντικές θυσίες, αν και δεν το δημοσιοποίησε σε κανέναν λόγω της αξιοσημείωτης σεμνότητάς του. Μάλιστα, έφτασε στο σημείο να πουλήσει ένα οικόπεδο που ανήκε στην μητέρα του, στην Avenza, για να χρηματοδοτήσει το εγχείρημα.

Ακόμη, για την κάλυψη ζητημάτων υλικοτεχνικής υποστήριξης ήρθε σε συμφωνία με τον αναρχικό Reggio Leandro Sorio, σερβιτόρο σε ένα πανδοχείο, όπου ο ιδιοκτήτης του ήταν επίσης σε συνεργασία με την ομάδα, σε τέτοιο βαθμό που ακόμη και ο ίδιος προσφέρθηκε να βάλει τα χρήματα για να φύγουν έξω από τη χώρα μετά την επίθεση. Ο Vatteroni, ωστόσο, αρνήθηκε την προσφορά, επειδή οι διοργανωτές της απόπειρας είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους ότι όλοι θα αφήνονταν να συλληφθούν, έτσι ώστε να δικαστούν και να δημοσιοποιηθεί το γεγονός... ακραία απόδειξη της αλληλεγγύης και της αποφασιστικότητας των αναρχικών. Ο Gino Bibbi, ένας ακόμη αντιφασίστας από την Arenza, του οποίου οι φασίστες κατέστρεψαν το σπίτι και έβαλαν

Ο Αόρατος Άνθρωπος

«Όλοι ξέρουν πως υπάρχει ένας Αόρατος Άνθρωπος [...] κι αυτός ο Αόρατος Άνθρωπος πρέπει τώρα να ιδρύσει ένα Βασίλειο Τρόμου [...]».

Χ. Τζ. Γουέλς, *Ο αόρατος άνθρωπος*

Το πρόσωπο του φόβου παραφυλά μέρες και νύχτες, πίσω από τις γρίλιες του μυαλού μας. Παραφυλά την κάθε ευκαιρία, μικρή ή μεγάλη, να ενσαρκωθεί, να αποκτήσει χέρια, πόδια, χείλη, μάτια, να ράψει σημαίες και φλάμπουρα πολεμικά από ρετάλια θερινών ονείρων. Κι όταν, εν τέλει, αυτό συμβεί, τον αναπόφευκτο όλεθρο συνοδεύει κι ένα μύχιο αίσθημα ανακούφισης, και αυτό που όλοι περιμένα-

Ας θυμηθούμε τα όνειρα και τις αϋπνίες μας, τους φόβους και τις ανασφάλειές μας, τις αδυναμίες και τις πληγές μας. Εκεί είναι ο Αόρατος Άνθρωπος κι έχει φτιάξει το ατρόμητο Βασίλειο του Τρόμου του. Κανείς δεν τον πειράζει, κανείς δεν μπορεί να τον εξοντώσει, να τον εξαλείψει από πουθενά, επειδή κοιμάται μέσα μας και τρέφεται από τις ίδιες μας τις σάρκες.

Ο Αόρατος Άνθρωπος φοράει κάποτε στολή, κάποτε όχι. Κάποτε προσκυνά μια φανατική θρησκεία. Κάποτε είναι μια φωνή δίχως πρόσωπο, που μας λέει ότι του χρωστάμε. Του χρωστάμε όχι απλώς χρήματα, αλλά την ίδια τη ζωή μας, το μέλλον και το παρελθόν μας. Ο Αόρατος Άνθρωπος δεν έχει πατρίδα, δεν έχει

από την Καρράρα, καθώς και από τον Stefano Vatteroni, μπορούν να προστεθούν ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες.

Ας πούμε, πρώτα απ 'όλα, ότι το σχέδιο δολοφονίας είχε εκκολαφθεί μέσα στο κλίμα των αντιφασιστικών ιταλικών εξόριστων κύκλων στο νότο της Γαλλίας ... όχι μόνο τους αναρχικούς, αλλά και από μέλη των ομάδων της «Giustizia e Liberta» («Δικαιοσύνη και Ελευθερία») του Κόμματος Δράσης και άλλων, διαφορετικών πεποιθήσεων, αλλά που όλοι ήταν πεπεισμένοι για την ανάγκη φυσικής εξόντωσης του φασίστα ηγέτη.

Αυτό βοηθά να δώσει στο σχέδιο που εκκολάφθηκε από τον Λουτσέττι χροιά διαφορετική από τις άλλες αναρχικές ενέργειες, όπως π.χ. η απόπειρα του Gaetano Bresci κατά της ζωής του βασιλιά Umberto. Στην περίπτωση αυτή, η έντονη επιθυμία να εκτελεστεί ο Μουσολίνι ήταν η έκφραση μιας σύγκλισης απόψεων μεταξύ ευρέως αντιπροσωπευτικών πολιτικών ομάδων σχετικά με το τι ήταν κοινά αποδεκτό ως μια αναγκαιότητα σε εκείνο το χρονικό σημείο. Έτσι, η μέθοδος διαφέρει, επίσης, σε ορισμένα σημεία από το ατομικιστικό πνεύμα με το οποίο, πριν από αυτήν, είχαν πραγματοποιηθεί άλλες αναρχικές ενέργειες παρομοίου είδους.

Στην πραγματικότητα, αν και στην εξορία, ο Λουτσέττι ποτέ δεν έχασε την επαφή με τους συντρόφους του στην Καρράρα και μάλιστα, επέστρεψε δύο φορές για μυστικές συναντήσεις μαζί τους. Μια άλλη συνάντηση, κατά την οποία αποφασίστηκε η εκτέλεση, πραγματοποιήθηκε στο Λιβόρνο, προφανώς σε απόλυτη μυστικότητα, πάνω σε ένα πλοίο στη θάλασσα. Ο Mazzuchelli συνοδεύει τον Λουτσέττι έως την Γένοβα, πριν ο Λουτσέττι επι-

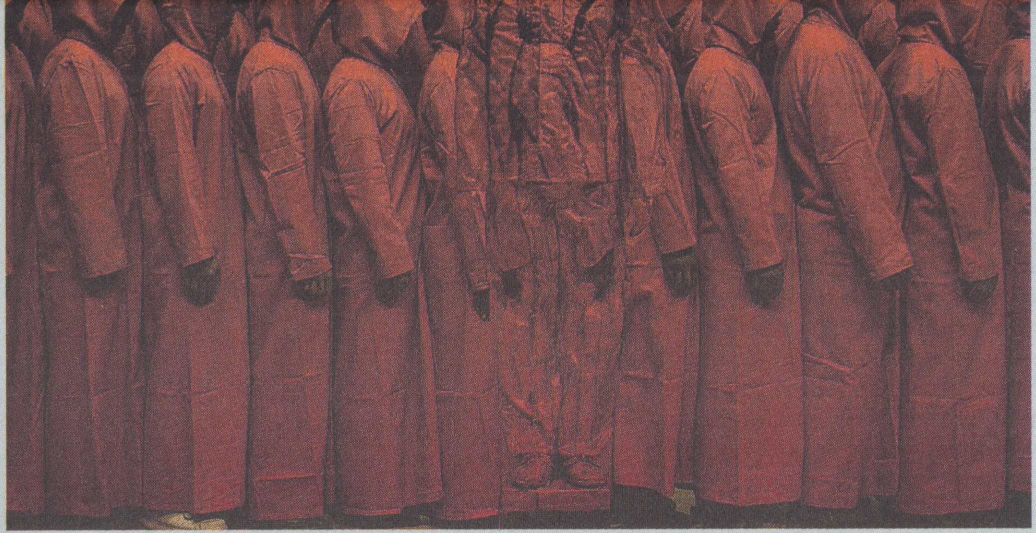
Μάλιστα, ο Ερρίκο Μαλατέστα, ενημερώθηκε σχετικά με το σχέδιο, και έδωσε την έγκριση του.

Ο Vatteroni έκανε σημαντικές θυσίες, αν και δεν το δημοσιοποίησε σε κανέναν λόγω της αξιοσημείωτης σεμνότητάς του. Μάλιστα, έφτασε στο σημείο να πουλήσει ένα οικόπεδο που ανήκε στην μητέρα του, στην Avenza, για να χρηματοδοτήσει το εγχείρημα.

Ακόμη, για την κάλυψη ζητημάτων υλικοτεχνικής υποστήριξης ήρθε σε συμφωνία με τον αναρχικό Reggio Leandro Sorio, σερβιτόρο σε ένα πανδοχείο, όπου ο ιδιοκτήτης του ήταν επίσης σε συνεργασία με την ομάδα, σε τέτοιο βαθμό που ακόμη και ο ίδιος προσφέρθηκε να βάλει τα χρήματα για να φύγουν έξω από τη χώρα μετά την επίθεση. Ο Vatteroni, ωστόσο, αρνήθηκε την προσφορά, επειδή οι διοργανωτές της απόπειρας είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους ότι όλοι θα αφήνονταν να συλληφθούν, έτσι ώστε να δικαστούν και να δημοσιοποιηθεί το γεγονός... ακραία απόδειξη της αλληλεγγύης και της αποφασιστικότητας των αναρχικών. Ο Gino Bibbi, ένας ακόμη αντιφασίστας από την Arenza, του οποίου οι φασίστες κατέστρεψαν το σπίτι και έβαλαν φωτιά στη μοτοσυκλέττα του, ήταν κατά πάσαν πιθανότητα και αυτός μέλος της ομάδας.

Μετά το τέλος της δίκης, ο Vatteroni εξέτισε τα τρία πρώτα έτη της ποινής του σε πλήρη απομόνωση, με μόνη παρέα αυτή ενός σπουργιτιού, που επισκεπτόταν το κελί του.

Από αυτή την μαρτυρία αναδύεται το πορτραίτο ενός μαχητή για την ελευθερία, τον οποίο οι επίσημοι ιστορικοί έχουν προσβάλλει και τον οποίο οι αναρχικοί της Carrara τιμούν μαζί με τους μεγάλους αναρχικούς από την περιοχή, Lucetti, Meschi, και

«Όλοι ξέρουν πως υπάρχει ένας Αόρατος Άνθρωπος [...] κι αυτός ο Αόρατος Άνθρωπος πρέπει τώρα να ιδρύσει ένα Βασίλειο Τρόμου [...]».

Χ. Τζ. Γουέλς, *Ο αόρατος άνθρωπος*

Το πρόσωπο του φόβου παραφυλά μέρες και νύχτες, πίσω από τις γρίλιες του μυαλού μας. Παραφυλά την κάθε ευκαιρία, μικρή ή μεγάλη, να ενσαρκωθεί, να αποκτήσει χέρια, πόδια, χείλη, μάτια, να ράψει σημαίες και φλάμπουρα πολεμικά από ρετάλια θερινών ονείρων. Κι όταν, εν τέλει, αυτό συμβεί, τον αναπόφευκτο όλεθρο συνοδεύει κι ένα μύχιο αίσθημα ανακούφισης· ναι, αυτό που όλοι περιμένατε, μα ονομάζατε μόνον ψιθυριστά τώρα ήρθε, γιατί εσείς το διαλέξατε. Γιατί αυτό είστε εσείς ή, καλύτερα, από το όλον των επιλογών σας αυτό διαλέξατε να γίνεται. Τι γλυκά που ακονίζατε τα βράδια το μαχαίρι! Μη ντρέπεστε λοιπόν. Και το να μην επιλέγεις είναι μια κάποια επιλογή. Έτσι δεν είναι; Και η σιωπή, καμιά φορά γίνεται πιο εκκωφαντική κι από χιλιάδες ανομολόγητες συμφωνίες. Το πρόσωπο του φόβου είναι τόσο παλιό όσο και η εξουσία, μα σφριγηλό κι αγέραστο, στεφανωμένο στις ματωμένες δάφνες του. Καραδοκεί άοκνα στο άχρονο γιατάκι του για φρέσκους ξενιστές.

Ο Αόρατος Άνθρωπος κατέλαβε τις

Ας θυμηθούμε τα όνειρα και τις αϋπνίες μας, τους φόβους και τις ανασφάλειές μας, τις αδυναμίες και τις πληγές μας. Εκεί είναι ο Αόρατος Άνθρωπος κι έχει φτιάξει το ατρόμητο Βασίλειο του Τρόμου του. Κανείς δεν τον πειράζει, κανείς δεν μπορεί να τον εξοντώσει, να τον εξαλείψει από πουθενά, επειδή κοιμάται μέσα μας και τρέφεται από τις ίδιες μας τις σάρκες.

Ο Αόρατος Άνθρωπος φοράει κάποτε στολή, κάποτε όχι. Κάποτε προσκυνά μια φανατική θρησκεία. Κάποτε είναι μια φωνή δίχως πρόσωπο, που μας λέει ότι του χρωστάμε. Του χρωστάμε όχι απλώς χρήματα, αλλά την ίδια τη ζωή μας, το μέλλον και το παρελθόν μας. Ο Αόρατος Άνθρωπος δεν έχει πατρίδα, δεν έχει καρδιά και ζεσταίνεται με τις δικές μας.

Δεν φοβάται, γιατί ηδονίζεται από το δικό μας φόβο. Μπορεί να πάρει όποια μορφή θέλει και να γίνει Αόρατοι Άνθρωποι. Φοράει όποιο σαρκίο επιθυμεί, αλλά δεν μπαίνει σε καμιά καρδιά και σε κανέναν νου. Μόνο η συνείδηση μπορεί να τον σκοτώσει. Τον καλύπτει με μια σκόνη και τον κάνει ορατό.

Κολλάει επάνω του και μένει εκεί, με τα χρώματα της συνείδησής μας. Και τότε καταλαβαίνουμε ότι ο Αόρατος Άνθρωπος δεν είναι άνθρωπος. Είμαστε όλοι εμείς, που μπορούμε δυνητικά να σκοτώσουμε και να σκοτωθούμε, όχι για να μείνουμε ζωντανοί, αλλά για να μην

διο που εκκολάφθηκε από τον Λουτσέττι χροιά διαφορετική από τις άλλες αναρχικές ενέργειες, όπως π.χ. η απόπειρα του Gaetano Bresci κατά της ζωής του βασιλιά Umberto. Στην περίπτωση αυτή, η έντονη επιθυμία να εκτελεστεί ο Μουσολίνι ήταν η έκφραση μιας σύγκλισης απόψεων μεταξύ ευρέως αντιπροσωπευτικών πολιτικών ομάδων σχετικά με το τι ήταν κοινά αποδεκτό ως μια αναγκαιότητα σε εκείνο το χρονικό σημείο. Έτσι, η μέθοδος διαφέρει, επίσης, σε ορισμένα σημεία από το ατομικιστικό πνεύμα με το οποίο, πριν από αυτήν, είχαν πραγματοποιηθεί άλλες αναρχικές ενέργειες παρομοίου είδους.

Στην πραγματικότητα, αν και στην εξορία, ο Λουτσέττι ποτέ δεν έχασε την επαφή με τους συντρόφους του στην Καρράρα και μάλιστα, επέστρεψε δύο φορές για μυστικές συναντήσεις μαζί τους. Μια άλλη συνάντηση, κατά την οποία αποφασίστηκε η εκτέλεση, πραγματοποιήθηκε στο Λιβόρνο, προφανώς σε απόλυτη μυστικότητα, πάνω σε ένα πλοίο στη θάλασσα. Ο Mazzuchelli συνοδεύει τον Λουτσέττι έως την Γένοβα, πριν ο Λουτσέττι επιστρέψει πίσω στη Γαλλία για να τακτοποιήσει τις εκκρεμότητες με τους συντρόφους του στην εξορία. Εκεί οργανώνει το σχέδιο όσο καλύτερα μπορεί και, κατά την άφιξή του στη Ρώμη, καλεί σε ενίσχυση τον σύντροφό του Stefano Vatteroni, ο οποίος εργαζόταν στην πρωτεύουσα ως λευκοσιδηρουργός.

Το σημείο του ρόλου του Vatteroni στην οργάνωση της επίθεσης είναι ζωτικής σημα-

τέτοιο βαθμό που ακόμη και ο ίδιος προσφέρθηκε να βάλει τα χρήματα για να φύγουν έξω από τη χώρα μετά την επίθεση. Ο Vatteroni, ωστόσο, αρνήθηκε την προσφορά, επειδή οι διοργανωτές της απόπειρας είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους ότι όλοι θα αφήνονταν να συλληφθούν, έτσι ώστε να δικαστούν και να δημοσιοποιηθεί το γεγονός... ακραία απόδειξη της αλληλεγγύης και της αποφασιστικότητας των αναρχικών. Ο Gino Bibbi, ένας ακόμη αντιφασίστας από την Arenza, του οποίου οι φασίστες κατέστρεψαν το σπίτι και έβαλαν φωτιά στη μοτοσυκλέττα του, ήταν κατά πάσαν πιθανότητα και αυτός μέλος της ομάδας.

Μετά το τέλος της δίκης, ο Vatteroni εξέτισε τα τρία πρώτα έτη της ποινής του σε πλήρη απομόνωση, με μόνη παρέα αυτή ενός σπουργιτιού, που επισκεπτόταν το κελί του.

Από αυτή την μαρτυρία αναδύεται το πορτραίτο ενός μαχητή για την ελευθερία, τον οποίο οι επίσημοι ιστορικοί έχουν προσβάλλει και τον οποίο οι αναρχικοί της Carrara τιμούν μαζί με τους μεγάλους αναρχικούς από την περιοχή... Lucetti, Meschi, και ο μιλανέζος Giuseppe Pinelli, στον οποίο οι σύντροφοι είδαν έναν άνθρωπο που αγωνίζεται για την ελευθερία και την αλήθεια, όπως φαίνεται και από τους στίχους του Edgar Lee Masters πάνω στο μνήμα του.

Πηγή: Umanita Nova 26/10/1986.
Translated by: Paul Sharkey.

Μετάφραση-Απόδοση Π.

«Όλοι ξέρουν πως υπάρχει ένας Αόρατος Άνθρωπος [...] κι αυτός ο Αόρατος Άνθρωπος πρέπει τώρα να ιδρύσει ένα Βασίλειο Τρόμου [...]».

Χ. Τζ. Γουέλς, *Ο αόρατος άνθρωπος*

Το πρόσωπο του φόβου παραφυλά μέρες και νύχτες, πίσω από τις γρίλιες του μυαλού μας. Παραφυλά την κάθε ευκαιρία, μικρή ή μεγάλη, να ενσαρκωθεί, να αποκτήσει χέρια, πόδια, χείλη, μάτια, να ράψει σημαίες και φλάμπουρα πολεμικά από ρετάλια θερινών ονείρων. Κι όταν, εν τέλει, αυτό συμβεί, τον αναπόφευκτο όλεθρο συνοδεύει κι ένα μύχιο αίσθημα ανακούφισης· ναι, αυτό που όλοι περιμένατε, μα ονομάζατε μόνον ψιθυριστά τώρα ήρθε, γιατί εσείς το διαλέξατε. Γιατί αυτό είστε εσείς ή, καλύτερα, από το όλον των επιλογών σας αυτό διαλέξατε να γίνεται. Τι γλυκά που ακονίζατε τα βράδια το μαχαίρι! Μη ντρέπεστε λοιπόν. Και το να μην επιλέγεις είναι μια κάποια επιλογή. Έτσι δεν είναι; Και η σιωπή, καμιά φορά γίνεται πιο εκκωφαντική κι από χιλιάδες ανομολόγητες συμφωνίες. Το πρόσωπο του φόβου είναι τόσο παλιό όσο και η εξουσία, μα σφριγηλό κι αγέραστο, στεφανωμένο στις ματωμένες δάφνες του. Καραδοκεί άοκνα στο άχρονο γιατάκι του για φρέσκους ξενιστές.

Ο Αόρατος Άνθρωπος κατέλαβε τις πόλεις, εγκαθίδρυσε το Βασίλειου του Τρόμου. Τώρα πια χρειάζονται άλλα μέτρα, να τον βρούμε και να τον απομακρύνουμε. Χρειάζονται πια άλλα μέτρα, για να νιώσουμε ασφαλείς. Είναι αναγκαίο να πάψουμε να λέμε ψέματα στον εαυτό μας. Είναι απαραίτητο να πάψουμε τις πολιτικές αναλύσεις και τις σπασμωδικές κινήσεις. Δεν έχει νόημα να ψάχνουμε πουθενά, ούτε να κλεινόμαστε στα σπίτια μας με προμήθειες. Εκείνος βρίσκεται πάντα και παντού. Για να τον δούμε, αρκεί να κλείσουμε τα μάτια μας.

Ας θυμηθούμε τα όνειρα και τις αϋπνίες μας, τους φόβους και τις ανασφάλειές μας, τις αδυναμίες και τις πληγές μας. Εκεί είναι ο Αόρατος Άνθρωπος κι έχει φτιάξει το ατρόμητο Βασίλειο του Τρόμου του. Κανείς δεν τον πειράζει, κανείς δεν μπορεί να τον εξοντώσει, να τον εξαλείψει από πουθενά, επειδή κοιμάται μέσα μας και τρέφεται από τις ίδιες μας τις σάρκες.

Ο Αόρατος Άνθρωπος φοράει κάποτε στολή, κάποτε όχι. Κάποτε προσκυνά μια φανατική θρησκεία. Κάποτε είναι μια φωνή δίχως πρόσωπο, που μας λέει ότι του χρωστάμε. Του χρωστάμε όχι απλώς χρήματα, αλλά την ίδια τη ζωή μας, το μέλλον και το παρελθόν μας. Ο Αόρατος Άνθρωπος δεν έχει πατρίδα, δεν έχει καρδιά και ζεσταίνεται με τις δικές μας.

Δεν φοβάται, γιατί ηδονίζεται από το δικό μας φόβο. Μπορεί να πάρει όποια μορφή θέλει και να γίνει Αόρατοι Άνθρωποι. Φοράει όποιο σαρκίο επιθυμεί, αλλά δεν μπαίνει σε καμιά καρδιά και σε κανέναν νου. Μόνο η συνείδηση μπορεί να τον σκοτώσει. Τον καλύπτει με μια σκόνη και τον κάνει ορατό.

Κολλάει επάνω του και μένει εκεί, με τα χρώματα της συνείδησής μας. Και τότε καταλαβαίνουμε ότι ο Αόρατος Άνθρωπος δεν είναι άνθρωπος. Είμαστε όλοι εμείς, που μπορούμε δυνητικά να σκοτώσουμε και να σκοτωθούμε, όχι για να μείνουμε ζωντανοί, αλλά για να μην αφήσουμε τους άλλους να ζήσουν. Κι αυτό είναι το μεγαλύτερο έγκλημα, που η δικαιοσύνη του ίδιου του σύμπαντος δεν μπορεί να συγχωρέσει, κι ας μη νοιάζεται το σύμπαν τελικά για καμιά δικαιοσύνη.

Ας μην χάνουμε χρόνο, ας αγρυπνήσουμε. Ας τον περιμένουμε να έρθει να μας βρει, κοιτώντας άφοβα τον καθρέφτη, μέσα στον καθρέφτη.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Γλῶσσα καί Ἀναρχία

«Ἀρχή παιδεύσεως ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις»

(ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ, *«Διατριβαί»*)

Ἕνα «εὔλογο» ἐρώτημα πού τίθεται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἶναι κατά πόσον καί μέχρι ποίου σημείου, ἀφορᾶ τούς ἀναρχικούς ἡ ἐνασχόλησις μέ τό θέμα γλῶσσα. Εἶναι, κάτι τό ὁποῖο θά χρησιμεύση στίς ἀπελευθερωτικές διεργασίες; Ἄν ὄντως ὑπάρχει αὐτή ἡ χρησιμότης, ὑπό ποίαν ὀπτικήν θά πρέπει νά ἰδωθῆ; Ἔχει, ἄραγε, ἰδιαίτερη σημασίαν τό εἶδος ἤ ἡ μορφή τῆς γλώσσης ἡ ὁποία θά χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς ἀνθρώπους πού διαμένουν στόν ἑλλαδικό χῶρο; Τί προσέφερε ἡ ἐπί 40 χρόνια χρῆσις τῆς «δημοτικῆς»;

Αὐτά καί πολλά ἀκόμη ἐρωτήματα τίθενται ἐμπρός στό δίλλημα ἐάν θά πρέπη νά ἐπακολουθήση μία συζήτησις ἀναφορικά μέ τήν γλῶσσα ἤ νά ἀφεθῆ τό θέμα ὡς ἔχει.

Ἀναπτύσσεται, ἐν τούτοις, συχνά καί ἐν συντομίᾳ, ἡ ἄποψις ὅτι μία συζήτησις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος εἶναι ἀσύνδετη μέ τά ἐνδιαφέροντα τῆς ἀναρχικῆς σκέψεως καί δράσεως. Μέ αὐτό τό σκεπτικόν ἀποτρέπεται κάθε πιθανότητα συζητήσεως. Τό περίεργο δέν εἶναι μόνον ὅτι ἔτσι ἀποτρέπεται κάθε δυνατότητα διερευνήσεως τοῦ ζητήματος, ἀλλά καί τά ὅποια ἀντίθετα ἤ διαφορετικά ἐπιχειρήματα, ἀκόμη καί νά ὑπάρχουν, δέν διατυπώνονται. Τό κυρίαρχο, ἐν πολλοίς, ἐπιχείρημα πού προβάλλεται εἶναι ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι ἕνα κατασκεύασμα τῆς ἐξουσίας καί ὡς ἐκ τούτου ἀφορᾶ τούς ἐξουσιαστές καί ὄχι τούς ἀναρχικούς.

Βρισκόμαστε, ἑπομένως, ὑποχρεωμένοι νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τίς ἀντιρρήσεις καί τούς προβληματισμούς, τά ἐπιχειρήματα καί τά τεχνάσματα, ἀκόμα καί τίς κακόβουλες προθέσεις πού ὑπάρχουν σέ ὅλες αὐτές τίς τοποθετήσεις, καθώς καί τόν κυκεῶνα ἀπόψεων καί θεωριῶν πού προβάλλονται καί νά προσπαθήσωμεν νά προ-

κατά πόσον οἱ καταστάσεις, στίς ὁποῖες ἔχομε ἐμπλακεῖ, ὑπῆρξαν ἀποτέλεσμα πραγματικῶν ἐπιλογῶν ἤ παρορμητικές ἐνέργειες, πού ἀκολούθησαν τις ἐξουσιαστικές ἐπιλογές, οἱ ὁποῖες ἐνεφανίζοντο ὡς προοδευτικές καί καινοτόμες.[2]

Ἄς ἔλθωμεν, λοιπόν, στό προκείμενο.

Ἀπό τό 1976, ὁπότε ἐπεβλήθη ἡ χρῆσις τῆς «δημοτικῆς» στήν ἐκπαιδευτική διαδικασία, ἀκολούθησε ἕνα τεράστιο παλινδρομικό κῦμα τό ὁποῖο μέχρι σήμερα ἐξακολουθεῖ νά ταλανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά καί ἐνδιαφέρονται γιά τήν σχέσιν ἐννοίας καί διατυπουμένου λόγου. Αὐτό τό κῦμα ἐκδηλώθηκε ἄλλοτε μέ ἔντονον τρόπον καί ἄλλοτε μέ ἤπιες ἐκδηλώσεις, μετά τόν χαμόν πού ἀκολούθησεν αὐτήν τήν ἀλλαγή.

Ἐν συντομία οἱ ἀλλαγές ἔγιναν μέ τήν κάθετη ἐπέμβασιν τοῦ κράτους ἡ ὁποία, ἔξι χρόνια μετά, κατάφερε ἕνα ἀκόμα πλῆγμα μέ τήν κατάργησιν τοῦ πολυτονικοῦ συστήματος γραφῆς τῶν λέξεων.

Βεβαίως, ἡ εὐκολία δέν εἶναι πάντοτε ὅ,τι καλύτερον. Αὐτό τό λέγομε ἐπειδή αὐτές οἱ ἀλλαγές ἐνεφανίσθησαν μέ τό προσωπεῖον τῆς εὐκολίας καί τῆς ἁπλότητος. Ὅμως, ἡ ἁπλότης, ἡ ἁπλοϊκότης καί ἡ ἐμβάθυνσις στήν ἀμάθεια συμβαίνει νά συγγενεύουν. Ἐπί παραδείγματι, ἡ γενική πτώσις τῆς

ἀφοῦ ἐκδηλώνει τήν ἀδυναμίαν τῆς ὀρθῆς ἐκφραστικῆς ἱκανότητος ἐκ μέρους του.

Πρίν προχωρήσομεν, ἄς κάνωμεν κάποιες παρατηρήσεις.

Σέ προηγουμένη παράγραφο ὑπῆρξε ἡ διατύπωσις «*ταλανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά*». Τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι ἐάν θά μποροῦσε νά ὑπάρξη ἄλλος τρόπος γραφῆς, πού νά ἀποδίδει τό ἴδιο νόημα.

Ἄς δοκιμάσωμεν, λοιπόν.

Ἄλλη διατύπωσις: «*βασανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά*». Στήν προκειμένη

Ἐπ' εὐκαιρία, μποροῦμε νά κάνωμεν ὁρισμένας ἰδιαιτέρως χρησίμους παρατηρήσεις.

Συνήθως λέγεται καί γράφεται συλλήβδην ἡ λέξις κανείς ἀνεξαρτήτως ἐάν κυριολεκτοῦμε ἤ ἐάν θέλωμεν νά εἴπωμεν κάποιος. Ὅμως, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στίς δυό λέξεις. Μέ τό κανείς ἔχομεν τήν ἕνωσιν τριῶν λέξεων κάν(καί+ ἄν)+εἷς πού σημαίνει οὔτε ἕνας=οὐδέ εἷς καί ἔχει σαφῶς ἀρνητική σημασία. Ἀντιθέτως, τό *κάποιος* προέρχεται ἀπό ἕνωσιν

σης ἡ ὁποία θά χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς ἀνθρώπους πού διαμένουν στόν ἑλλαδικό χῶρο; Τί προσέφερε ἡ ἐπί 40 χρόνια χρῆσις τῆς «δημοτικῆς»;

Αὐτά καί πολλά ἀκόμη ἐρωτήματα τίθενται ἐμπρός στό δίλλημα ἐάν θά πρέπη νά ἐπακολουθήση μία συζήτησις ἀναφορικά μέ τήν γλῶσσα ἤ νά ἀφεθῆ τό θέμα ὡς ἔχει.

Ἀναπτύσσεται, ἐν τούτοις, συχνά καί ἐν συντομίᾳ, ἡ ἄποψις ὅτι μία συζήτησις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος εἶναι ἀσύνδετη μέ τά ἐνδιαφέροντα τῆς ἀναρχικῆς σκέψεως καί δράσεως. Μέ αὐτό τό σκεπτικόν ἀποτρέπεται κάθε πιθανότητα συζητήσεως. Τό περίεργο δέν εἶναι μόνον ὅτι ἔτσι ἀποτρέπεται κάθε δυνατότητα διερευνήσεως τοῦ ζητήματος, ἀλλά καί τά ὅποια ἀντίθετα ἤ διαφορετικά ἐπιχειρήματα, ἀκόμη καί νά ὑπάρχουν, δέν διατυπώνονται. Τό κυρίαρχο, ἐν πολλοῖς, ἐπιχείρημα πού προβάλλεται εἶναι ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι ἕνα κατασκεύασμα τῆς ἐξουσίας καί ὡς ἐκ τούτου ἀφορᾶ τούς ἐξουσιαστές καί ὄχι τούς ἀναρχικούς.

Βρισκόμαστε, ἑπομένως, ὑποχρεωμένοι νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τίς ἀντιρρήσεις καί τούς προβληματισμούς, τά ἐπιχειρήματα καί τά τεχνάσματα, ἀκόμα καί τίς κακόβουλες προθέσεις πού ὑπάρχουν σέ ὅλες αὐτές τίς τοποθετήσεις, καθώς καί τόν κυκεῶνα ἀπόψεων καί θεωριῶν πού προβάλλονται καί νά προσπαθήσωμεν νά προσεγγίσωμεν τό ὅλον ζήτημα προκειμένου νά ὑπάρξη μία ὅσον τό δυνατόν πληρέστερη κατανόησις τοῦ ζητήματος πού εὑρίσκεται ἐνώπιόν μας, ὄχι μόνον αὐτήν τήν χρονικήν στιγμή, ἀλλά ἐδῶ καί πολύ περισσότερον ἀπό ἕναν αἰῶνα.

Εἶναι ἀναγκαῖον, ἐπίσης, νά ἀντιμετωπίσωμεν, μέσα ἀπό τόν προβληματισμό σχετικά μέ τό ζήτημα τῆς γλώσσης, κάποια σημαντικά καί παρεμφερῆ θέματα, τά ὁποῖα ἀφοροῦν τόν ἀναρχικό ἀγῶνα.[1]

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀναρχική θεώρησις καί σκέψις μάς προτρέπει στό νά ἀναζητῶμεν τό παρελθόν καί τά αἴτια, ἀκολούθως νά γνωρίσωμεν τά ἀποτελέσματα πού προέκυψαν καί νά ... κατά πόσον οἱ καταστάσεις, στίς ὁποῖες ἔχομε ἐμπλακεῖ, ὑπῆρξαν ἀποτέλεσμα πραγματικῶν ἐπιλογῶν ἤ παρορμητικές ἐνέργειες, πού ἀκολούθησαν τις ἐξουσιαστικές ἐπιλογές, οἱ ὁποῖες ἐνεφανίζοντο ὡς προοδευτικές καί καινοτόμες.[2]

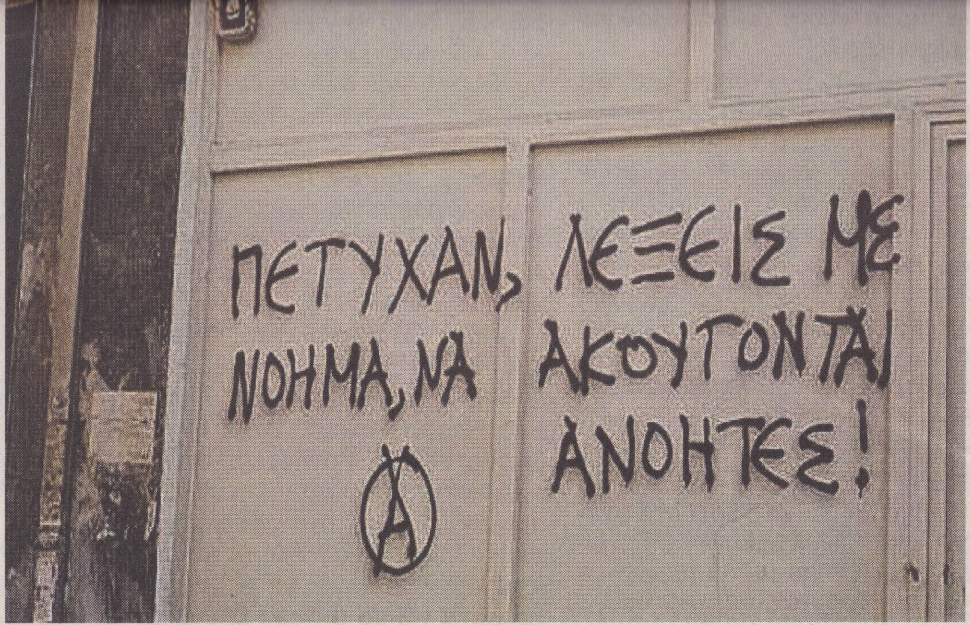
Ἄς ἔλθωμεν, λοιπόν, στό προκείμενο.

Ἀπό τό 1976, ὁπότε ἐπεβλήθη ἡ χρῆσις τῆς «δημοτικῆς» στήν ἐκπαιδευτική διαδικασία, ἀκολούθησε ἕνα τεράστιο παλινδρομικό κῦμα τό ὁποῖο μέχρι σήμερα ἐξακολουθεῖ νά ταλανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά καί ἐνδιαφέρονται γιά τήν σχέσιν ἐννοίας καί διατυπουμένου λόγου. Αὐτό τό κῦμα ἐκδηλώθηκε ἄλλοτε μέ ἔντονον τρόπον καί ἄλλοτε μέ ἤπιες ἐκδηλώσεις, μετά τόν χαμόν πού ἀκολούθησεν αὐτήν τήν ἀλλαγή.

Ἐν συντομία οἱ ἀλλαγές ἔγιναν μέ τήν κάθετη ἐπέμβασιν τοῦ κράτους ἡ ὁποία, ἕξι χρόνια μετά, κατάφερε ἕνα ἀκόμα πλῆγμα μέ τήν κατάργησιν τοῦ πολυτονικοῦ συστήματος γραφῆς τῶν λέξεων.

Βεβαίως, ἡ εὐκολία δέν εἶναι πάντοτε ὅ,τι καλύτερον. Αὐτό τό λέγομε ἐπειδή αὐτές οἱ ἀλλαγές ἐνεφανίσθησαν μέ τό προσωπεῖον τῆς εὐκολίας καί τῆς ἁπλότητος. Ὅμως, ἡ ἁπλότης, ἡ ἁπλοϊκότης καί ἡ ἐμβάθυνσις στήν ἀμάθεια συμβαίνει νά συγγενεύουν. Ἐπί παραδείγματι, ἡ γενική πτῶσις τῆς λέξεως φῶς δέν εἶναι τοῦ φῶς ἀλλά **τοῦ φωτός**, ὁμοίως ἡ γενική του ἑνικοῦ ἀριθμοῦ τῆς λέξεως πολυπληθής δέν εἶναι τοῦ πολυπληθής, ἀλλά **τοῦ πολυπληθοῦς**. Αὐτό συμβαίνει ἐπειδή, πολύ ἁπλά, οἱ λέξεις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης κλίνονται, ἐν ἀντιθέσει μέ τίς ξένες light,Winston κ.λπ. οἱ ὁποῖες δέν κλίνονται στά ἑλληνικά.

Ἐπί προσθέτως καλόν εἶναι νά εἰπωθῆ ὅτι ἡ γραφή λέξεων ἤ προτάσεων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μέ ἀγγλικούς χαρακτῆρες σέ καμμίαν τῶν περιπτώσεων δέν ἀποδίδει τεχνικά ἤ μορφικά τά νοήματα πού ἔχουν οἱ ἑλληνικοί χαρακτῆρες. Τό μόνον πού ἀποδεικνύει μία τέτοιου εἴδους συμπεριφορά ἐκ μέρους τοῦ γράφοντος εἶναι μία προσπάθεια ἀπαξιώσεως τῶν ἑλληνικῶν

ἀφοῦ ἐκδηλώνει τήν ἀδυναμίαν τῆς ὀρθῆς ἐκφραστικῆς ἱκανότητος ἐκ μέρους του.

Πρίν προχωρήσωμεν, ἄς κάνωμεν κάποιες παρατηρήσεις.

Σέ προηγουμένη παράγραφο ὑπῆρξε ἡ διατύπωσις «*ταλανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά*». Τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι ἐάν θά μποροῦσε νά ὑπάρξη ἄλλος τρόπος γραφῆς, πού νά ἀποδίδει τό ἴδιο νόημα.

Ἄς δοκιμάσωμεν, λοιπόν.

Ἄλλη διατύπωσις: «*βασανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά*». Στήν προκειμένη περίπτωση ὑπάρχει ἀντικατάστασις τοῦ ρήματος ταλανίζω μέ τό βασανίζω. Εἶναι προφανές πώς, παρά τήν ἐξίσωσιν πού ἔχει ἐπιχειρηθεῖ στήν «καθομιλουμένην», ὑπάρχει σημαντική διαφορά ἀνάμεσα στό **ταλανίζω** καί στό **βασανίζω**.[3]

Ταλανίζω σημαίνει ταλαιπωρῶ κάποιον ψυχικά, ἐνῶ τό βασανίζω ἀποδίδει τήν ἐκτεταμένην διερεύνησιν μέ σωματικήν καταπόνησιν κάποιου, προκειμένου νά ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια.

Εἶναι προφανές πώς ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἑνός ρήματος ἀπό τό ἄλλο ἀλλοιώνει τό περιεχόμενον ἄν καί αὐτό δέν εἶναι διακριτόν μέ τήν πρώτην ἀνάγνωσιν. Θά ἦταν εὔκολο νά παραθέσωμεν μίαν ἀκόμη καταγραφήν

Ἐπ' εὐκαιρία, μποροῦμε νά κάνωμεν ὁρισμένας ἰδιαιτέρως χρησίμους παρατηρήσεις.

Συνήθως λέγεται καί γράφεται συλλήβδην ἡ λέξις κανείς ἀνεξαρτήτως ἐάν κυριολεκτοῦμε ἤ ἐάν θέλωμεν νά εἴπωμεν κάποιος. Ὅμως, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στίς δυό λέξεις. Μέ τό κανείς ἔχομεν τήν ἕνωσιν τριῶν λέξεων κάν(καί+ ἄν)+εἷς πού σημαίνει οὔτε ἕνας=οὐδέ εἷς καί ἔχει σαφῶς ἀρνητική σημασία. Ἀντιθέτως, τό *κάποιος* προέρχεται ἀπό ἕνωσιν τοῦ καν+ποῖος καί ἔχει ἀόριστη σημασία. Ἑπομένως δέν ἀκριβολογοῦμεν ὅταν λέμε: *Πέρασε κανείς;* Ἐνῶ εἴμεθα ἀκριβεῖς ὅταν ποῦμε: *Πέρασε κάποιος;* Ἐπειδή στήν πρώτη διατύπωση ἡ ἐρώτησις ἐμπεριέχει καί τήν ἀπάντησιν.

Θά μποροῦσαν νά παρατεθοῦν πάρα πολλά παραδείγματα, ὅπου ὑπάρχει ἔλλειψις ἀκριβείας σέ φράσεις καί λέξεις τῆς καθομιλουμένης ἀλλά καί τοῦ γραπτοῦ λόγου. Θά μείνωμεν, ὅμως, σέ κάποια ἀπό τά πολλά παρατράγουδα αὐτοῦ τοῦ σαραντάχρονου. Ἔχει ἐπικρατήσει, ἐν προκειμένῳ, ἕνα κλίμα ἀπαξιώσεως τῆς γραφῆς τῶν λέξεων πού ἔχουν κατάληξιν τῆς τρίτης κλίσεως. Θεωρεῖται, ἐπίσης, παράδοξον μετά τό **να** νά ἀκολουθεῖ ρῆμα μέ κα

κάθε δυνατότητα διερευνήσεως τοῦ ζητήματος, ἀλλά καί τά ὅποια ἀντίθετα ἤ διαφορετικά ἐπιχειρήματα, ἀκόμη καί νά ὑπάρχουν, δέν διατυπώνονται. Τό κυρίαρχο, ἐν πολλοῖς, ἐπιχείρημα πού προβάλλεται εἶναι ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι ἕνα κατασκεύασμα τῆς ἐξουσίας καί ὡς ἐκ τούτου ἀφορᾶ τούς ἐξουσιαστές καί ὄχι τούς ἀναρχικούς.

Βρισκόμαστε, ἑπομένως, ὑποχρεωμένοι νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τίς ἀντιρρήσεις καί τούς προβληματισμούς, τά ἐπιχειρήματα καί τά τεχνάσματα, ἀκόμα καί τίς κακόβουλες προθέσεις πού ὑπάρχουν σέ ὅλες αὐτές τίς τοποθετήσεις, καθώς καί τόν κυκεῶνα ἀπόψεων καί θεωριῶν πού προβάλλονται καί νά προσπαθήσωμεν νά προσεγγίσωμεν τό ὅλον ζήτημα προκειμένου νά ὑπάρξη μία ὅσον τό δυνατόν πληρέστερη κατανόησις τοῦ ζητήματος πού εὑρίσκεται ἐνώπιόν μας, ὄχι μόνον αὐτήν τήν χρονικήν στιγμή, ἀλλά ἐδῶ καί πολύ περισσότερον ἀπό ἕναν αἰῶνα.

Εἶναι ἀναγκαῖον, ἐπίσης, νά ἀντιμετωπίσωμεν, μέσα ἀπό τόν προβληματισμό σχετικά μέ τό ζήτημα τῆς γλώσσης, κάποια σημαντικά καί παρεμφερῆ θέματα, τά ὁποῖα ἀφοροῦν τόν ἀναρχικό ἀγῶνα.[1]

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀναρχική θεώρησις καί σκέψις μάς προτρέπει στό νά ἀναζητῶμεν τό παρελθόν καί τά αἴτια, ἀκολούθως νά γνωρίσωμεν τά ἀποτελέσματα πού προέκυψαν καί νά εἴμαστε πρόθυμοι νά ἀναγνωρίζωμεν

νου λόγου. Αὐτό τό κῦμα ἐκδηλώθηκε ἄλλοτε μέ ἔντονον τρόπον καί ἄλλοτε μέ ἤπιες ἐκδηλώσεις, μετά τόν χαμόν πού ἀκολούθησεν αὐτήν τήν ἀλλαγή.

Ἐν συντομία οἱ ἀλλαγές ἔγιναν μέ τήν κάθετη ἐπέμβασιν τοῦ κράτους ἡ ὁποία, ἔξι χρόνια μετά, κατάφερε ἕνα ἀκόμα πλῆγμα μέ τήν κατάργησιν τοῦ πολυτονικοῦ συστήματος γραφῆς τῶν λέξεων.

Βεβαίως, ἡ εὐκολία δέν εἶναι πάντοτε ὅ,τι καλύτερον. Αὐτό τό λέγομε ἐπειδή αὐτές οἱ ἀλλαγές ἐνεφανίσθησαν μέ τό προσωπεῖον τῆς εὐκολίας καί τῆς ἁπλότητος. Ὅμως, ἡ ἁπλότης, ἡ ἁπλοϊκότης καί ἡ ἐμβάθυνσις στήν ἀμάθεια συμβαίνει νά συγγενεύουν. Ἐπί παραδείγματι, ἡ γενική πτώσις τῆς λέξεως φῶς δέν εἶναι τοῦ φῶς ἀλλά **τοῦ φωτός**, ὁμοίως ἡ γενική του ἑνικοῦ ἀριθμοῦ τῆς λέξεως πολυπληθής δέν εἶναι τοῦ πολυπληθής, ἀλλά **τοῦ πολυπληθοῦς**. Αὐτό συμβαίνει ἐπειδή, πολύ ἁπλά, οἱ λέξεις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης κλίνονται, ἐν ἀντιθέσει μέ τίς ξένες light,Winston κ.λπ. οἱ ὁποῖες δέν κλίνονται στά ἑλληνικά.

Ἐπί προσθέτως καλόν εἶναι νά εἰπωθῆ ὅτι ἡ γραφή λέξεων ἤ προτάσεων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μέ ἀγγλικούς χαρακτῆρες σέ καμμίαν τῶν περιπτώσεων δέν ἀποδίδει τεχνικά ἤ μορφικά τά νοήματα πού ἔχουν οἱ ἑλληνικοί χαρακτῆρες. Τό μόνον πού ἀποδεικνύει μία τέτοιου εἴδους συμπεριφορά ἐκ μέρους τοῦ γράφοντος εἶναι μία προσπάθεια ἀπαξιώσεως τῶν ἑλληνικῶν, ἡ ὁποία ὅμως μειώνει κυρίως τόν ἴδιο,

ἀφοῦ ἐκδηλώνει τήν ἀδυναμίαν τῆς ὀρθῆς ἐκφραστικῆς ἱκανότητος ἐκ μέρους του.

Πρίν προχωρήσομεν, ἄς κάνωμεν κάποιες παρατηρήσεις.

Σέ προηγουμένη παράγραφο ὑπῆρξε ἡ διατύπωσις «*ταλανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά*». Τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι ἐάν θά μποροῦσε νά ὑπάρξη ἄλλος τρόπος γραφῆς, πού νά ἀποδίδει τό ἴδιο νόημα.

Ἄς δοκιμάσωμεν, λοιπόν.

Ἄλλη διατύπωσις: «*βασανίζει ὅσους ὁμιλοῦν ἑλληνικά*». Στήν προκειμένη περίπτωση ὑπάρχει ἀντικατάστασις τοῦ ρήματος ταλανίζω μέ τό βασανίζω. Εἶναι προφανές πώς, παρά τήν ἐξίσωσιν πού ἔχει ἐπιχειρηθεῖ στήν «καθομιλουμένην», ὑπάρχει σημαντική διαφορά ἀνάμεσα στό **ταλανίζω** καί στό **βασανίζω**.[3]

Ταλανίζω σημαίνει ταλαιπωρῶ κάποιον ψυχικά, ἐνῶ τό βασανίζω ἀποδίδει τήν ἐκτεταμένην διερεύνησιν μέ σωματικήν καταπόνησιν κάποιου, προκειμένου νά ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια.

Εἶναι προφανές πώς ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἑνός ρήματος ἀπό τό ἄλλο ἀλλοιώνει τό περιεχόμενον ἄν καί αὐτό δέν εἶναι διακριτόν μέ τήν πρώτην ἀνάγνωσιν. Θά ἦταν εὔκολο νά παραθέσωμεν μίαν ἀκόμη καταγραφήν τῆς διατυπώσεως, πού θά εἶχε ὡς ἑξῆς: «*βασανίζει τούς ὁμιλοῦντας ἑλληνικά*», ἀλλά ὑπάρχει κίνδυνος νά κατακριθῶμεν γιά λογιωτατισμό, γι' αὐτό καί τό ἀφήνομε κατά μέρος.

Ἐπ' εὐκαιρία, μποροῦμε νά κάνωμεν ὁρισμένας ἰδιαιτέρως χρησίμους παρατηρήσεις.

Συνήθως λέγεται καί γράφεται συλλήβδην ἡ λέξις κανείς ἀνεξαρτήτως ἐάν κυριολεκτοῦμε ἤ ἐάν θέλωμεν νά εἴπωμεν κάποιος. Ὅμως, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στίς δυό λέξεις. Μέ τό κανείς ἔχομεν τήν ἕνωσιν τριῶν λέξεων κάν(καί+ ἄν)+εἷς πού σημαίνει οὔτε ἕνας=οὐδέ εἷς καί ἔχει σαφῶς ἀρνητική σημασία. Ἀντιθέτως, τό *κάποιος* προέρχεται ἀπό ἕνωσιν τοῦ καν+ποῖος καί ἔχει ἀόριστη σημασία. Ἑπομένως δέν ἀκριβολογοῦμεν ὅταν λέμε: *Πέρασε κανείς;* Ἐνῶ εἴμεθα ἀκριβεῖς ὅταν ποῦμε: *Πέρασε κάποιος;* Ἐπειδή στήν πρώτη διατύπωση ἡ ἐρώτησις ἐμπεριέχει καί τήν ἀπάντησιν.

Θά μποροῦσαν νά παρατεθοῦν πάρα πολλά παραδείγματα, ὅπου ὑπάρχει ἔλλειψις ἀκριβείας σέ φράσεις καί λέξεις τῆς καθομιλουμένης ἀλλά καί τοῦ γραπτοῦ λόγου. Θά μείνωμεν, ὅμως, σέ κάποια ἀπό τά πολλά παρατράγουδα αὐτοῦ τοῦ σαραντάχρονου. Ἔχει ἐπικρατήσει, ἐν προκειμένῳ, ἕνα κλίμα ἀπαξιώσεως τῆς γραφῆς τῶν λέξεων πού ἔχουν κατάληξιν τῆς τρίτης κλίσεως. Θεωρεῖται, ἐπίσης, παράδοξον μετά τό **να** νά ἀκολουθεῖ ρῆμα μέ κατάληξιν **-η**, ἀποφεύγεται, ἐπιτηδευμένα, ἡ χρῆσις λέξεων τῆς καθαρευούσης (παραδείγματος χάριν ἀντί νά εἰπωθεῖ ὁ συλληφθείς ἔχομε τό ἐκκωφαντικόν ὁ συλληφθέντας) παρά τό ὅτι ἡ «δημοτική» ἀποτελεῖται κατά μεγάλο ποσοστό ἀπό λέξεις καί διατυπώσεις που εἶναι αὐτούσιες (ἤ παράγωγα) τῆς καθαρευούσης. Εἶναι φανερόν πώς πολλοί πού διαβάζουν αὐτές τίς γραμμές θά παραξενεύονται ἀπό τόν τρόπο μέ

---

1. Αὐτή ἡ σειρά κειμένων ἔχει ὡς ἀφετηρίαν τήν ἐκδήλωσιν πού πραγματοποιήθηκε στό Πολυτεχνεῖον τῆς Ἀθήνας τήν Πέμπτην 6 Μαρτίου 2014, στό πλαίσιο τοῦ Β΄ Κύκλου συζητήσεων τῆς Ἀναρχικῆς Ἀρχειοθήκης μέ θέμα Γλῶσσα καί Ἀναρχία. Ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νά καταγραφοῦν οἱ ἀπόψεις, πού ἀνεπτύχθησαν σέ αὐτήν τήν συζήτησι, σέ συνδυασμό μέ τίς περαιτέρω διερευνήσεις καί ἐμπειρίες πού συναποκομίσθησαν στό διάστημα αὐτό.

2. Στό κείμενο ἀκολουθοῦμεν τήν σύνταξιν καί γραμματικήν τῆς ἁπλῆς καθαρευούσης καί τό πολυτονικόν σύστημα γραφῆς, θεωροῦντες ὅτι μέ αὐτόν τόν τρόπον θά ὑπάρξη μεγαλύτερη προσοχή κατά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου, ἐξ αἰτίας τῆς συνηθισμένης (μόνον κατά τά τελευταῖα 40 χρόνια) διαρκῶς χρησιμοποιουμένης «δημοτικῆς», ἀλλά καί διότι δέν ὑφίσταται ἀδυναμία κατανοήσεως τῶν ὅσων γράφονται.

3. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ βάσανος, ἡ γνωστή καί ὡς Λυδία Λίθος, εἶναι πέτρωμα μαύρου χρώματος πού ἐχρησίμευε διά τήν ἐξακρίβωσιν -μέσῳ τῆς τριβῆς σέ αὐτό- τῆς περιεκτικότητος τοῦ χρυσοῦ πού ὑπῆρχε σέ ἕνα κρᾶμα.

τόν ὁποῖον γράφεται αὐτό τό κείμενο. Ὅμως τά κείμενα ἐγράφοντο μέ αὐτόν τόν τρόπο πρίν ἀπό τέσσερεις δεκαετίες ἀκριβῶς καί ἦταν κατανοητά. Γιά ὅσους μάλιστα ὑπῆρχαν ἄγνωστες λέξεις ὑπῆρχαν εὔχρηστα λεξικά πού διευκόλυναν ἐνῷ, ταυτοχρόνως, ἐγένετο ἐμπλουτισμός τοῦ λεξιλογίου. Τότε αὐτή ἡ ἀναζήτησις ἦταν σέ ἀρκετό βαθμό κοπιαστική, ἀλλά ἡ ὕπαρξις τοῦ διαδικτύου, πλέον, τήν καθιστά ἁπλουστάτην. Τήν σήμερον, τό «προοδευτικό» κλίμα τῆς ἀγνοίας καί τῆς ἀμαθείας πού καλλιεργεῖται, σέ ἀρκετές περιπτώσεις, προσπαθεῖ νά θέσει ὑπό διωγμόν κάθε προσπάθεια συζητήσεως γιά μίαν ἐπανατοποθέτησιν τοῦ ζητήματος τῆς γλώσσης σέ μίαν στερεάν βάσιν.

Ἐπειδή ἡ διατήρησις τοῦ εὐφωνικοῦ -**ν** στίς λέξεις ἔχει ἀπό πολλές ἀπόψεις ἰδιαίτερη σημασία -μέ τήν ὁποίαν ἐνδεχομένως νά ἀσχοληθοῦμε-, μετά τήν ἄνευ νοήματος(;) κατάργησίν του ὑπάρχουν φωνές πού ὑποστηρίζουν τήν χρησιμότητά του. Μία ἀπό αὐτές τίς φωνές ἀντιμετωπίσθη μέ σαρκασμό ἀπό «ἀντιφρονοῦντα» καί «ὀρθοφρονοῦντα», πού ἐπεκαλέσθη καί τήν χρῆσιν τοῦ εὐφωνικοῦ -**μ** στό τέλος τῶν λέξεων. Βεβαίως, *λαλεῖ ὁ μωρός ὡς ἀλέκτωρ ἐν τῇ νυκτί*, διότι ὡς γνωστόν στήν ἁπλήν καθαρεύουσαν οἱ λέξεις στήν τεράστια πλειοψηφία τους τελειώνουν στά σύμφωνα -**ν** καί -**ς** (**σῖγμα**), ὅταν δέν τελειώνουν σέ φωνῆεν. Ἐπομένως, ἡ ἀναφορά στό -**μ** σχετίζεται μᾶλλον μέ κάποια διάλεκτο (κοινῶς «ντοπιολαλιά») ὅπου ὑπάρχει τό «εὐφωνικόν -**μ**», ὅπως λέγομε μάναμ, πουλίμ, κ.λπ.

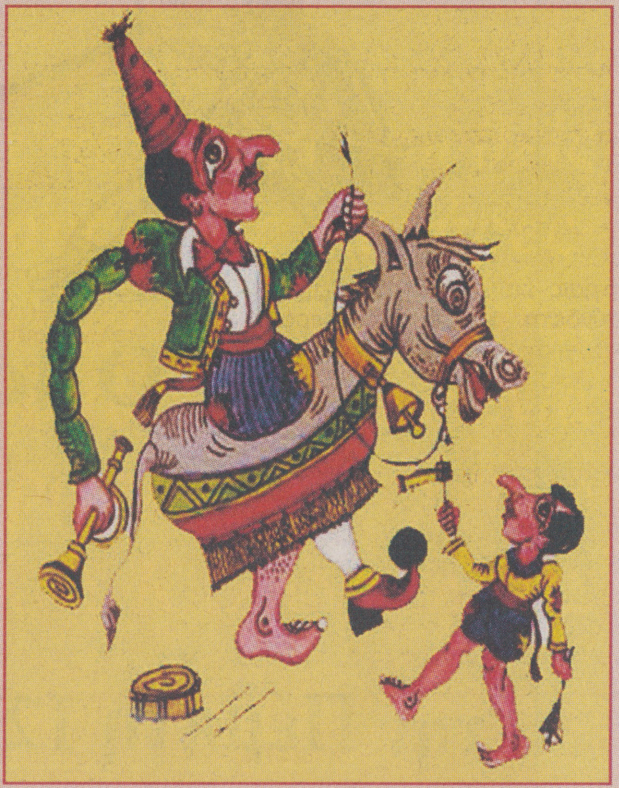
Εὐτυχῶς, βαθμιαία κατανοεῖται ἡ στενωπός -τουλάχιστον- στήν

ὅτι δέν ὑπάρχει οὐσιαστική διαφορά. Ὅμως στήν πραγματικότητα ὑπάρχει καί μάλιστα μεγάλη διαφορά μεταξύ τῆς ἀναρχίας καί τοῦ ἀναρχισμοῦ, (πού δέν εἶναι θέμα αὐτοῦ τοῦ κειμένου). Πέραν αὐτοῦ, ὅμως, τίθεται ζήτημα ἀκριβείας καί -κυρίως- οὐσίας, ἀφοῦ μέ αὐτήν τήν «παράξενη» ἀντικατάστασι χάνεται τόσον ἡ ἀναρχία ὅσον καί ὁ ἀναρχιστής. Σέ αὐτήν τήν κατάστασι, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρει τά μάλιστα ἐμᾶς τούς ἀναρχικούς, γίνεται αὐτή ἡ σύμμιξις, ὅπου τό συνονθύλευμα ἀναρχισμός ἀντικαθιστᾶ τήν ἀναρχία καί ταυτόχρονα ὁ ἀναρχιστής (ὑποστηρικτής τοῦ ἀναρχισμοῦ) γίνεται ἀναρχικός (ἐκφραστής τῆς ἀναρχίας). Βεβαίως, εἶναι ἐνδεχόμενο νά εἰπωθῇ πώς δέν ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἄν αὐτός πού ἐκφράζει μέ τήν στάση ζωῆς καί τήν δρᾶσιν του τό ἀναρχικόν ἰδεῶδες αὐτοαποκαλεῖται ἀναρχικός ἤ ἀναρχιστής. Κι ὅμως, ἔχει μεγάλη σημασία! Διότι ἡ σύγχυσις ἐν προκειμένῳ εἶναι τεράστια, καθώς καί τό μέγεθος τῆς ἀναντιστοιχίας πού ὑπάρχει, μέ ἀποτέλεσμα νά μήν γίνεται δυνατή ἡ κατανόησις, ἀφοῦ αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀντιφάσεις εἶναι δύσκολο νά ἀπορροφηθοῦν ταυτοχρόνως ἀπό τόν νοῦ μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι ἀνύπαρκτη ἡ σύνθεσις ἤ νά γίνεται μία στρεβλή ἀποτύπωσις λέξεων πού εἶναι ἀναντίστοιχες τῶν ἐννοιῶν. Ἔτσι ἡ προσπάθεια δέν βρίσκει τό ἀντίστοιχο ἔδαφος πρός τό πεδίο τῶν λειτουργικῶν ἰδεῶν τῆς ἀναρχίας ἀλλά, συνήθως, ἔρχεται νά συγκρουσθῇ μέ ἕνα δομημένο ἰδεολογικό σύστημα, τόν ἀναρχισμό ἐν προκειμένῳ, ὁ ὁποῖος -στίς περισσότερες αὐτῶν τῶν περιπτώσεων- δείχνεται πρόθυμος νά

Η «αλαζονεία της εξουσίας» και οι επιβλαβείς επιπτώσεις της

Η αλαζονεία είναι εξουσιαστική συμπεριφορά. Αυτό είναι γνωστό και δεν χρειάζεται να το αναλύσουμε περισσότερο. Οπότε, θα πρέπει να θεωρηθεί τουλάχιστον πλεονασμός η διατύπωση: «αλαζονεία της εξουσίας». Εκτός κι αν (κάτι πολύ πιθανό) επιχειρείται να καθιερωθεί πως η εξουσία μπορεί και να μην είναι αλαζονική. Όμως, μέσα απ' αυτή τη λογική, προβάλλει η σκοπιμότητα ωραιοποίησης της εξουσίας, διαχωρίζοντάς την από ένα σημαντικό χαρακτηριστικό της, μέσω του οποίου εκφράζεται.

Αυτή, λοιπόν, η έκφραση μπορεί να έχει πολλές αποχρώσεις και εντάσεις, χωρίς να σημαίνει πως αυτό της αφαιρεί την εξουσιαστική της διάσταση. Παρά τις όποιες αντιρρήσεις, που ενδεχομένως μπορούν να προβληθούν, η έκφραση: «αλαζονεία της εξουσίας» έρχεται περισσότερο να τονίσει την ταυτότητα παρά μια διαχωρισμένη κατάσταση που έρχεται να συμπορευτεί συγκυριακά.

Αλαζόνας είναι ο υπερόπτης, αυτός ο οποίος θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο από τους άλλους με αποτέλεσμα να συμπεριφέρεται ανάλογα. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα αυτού που «καταλαμβάνει» το εξουσιαστικό αξίωμα του βουλευτή και νομίζει πως η δύναμη των ψήφων τον έχει μετατρέψει σε κάτι το ανυπέρβλητο.

Η αλαζονεία αφορά τόσο μεμονωμένα άτομα -όσο και μικρά κοινωνικά κομμάτια-, που έχοντας αποκτήσει με διάφορους τρόπους κάποιες δυνατότητες τις μετατρέπουν, εν μέρει πραγματικά και εν μέρει φαντασιακά, σε δύναμη. Αυτή η κατάσταση κάνει άτομα και κοινωνικές ομάδες να συμπεριφέρονται με έπαρση. Έτσι, φτάνει κάποιος να νομίζει πως τα μηδαμινά είναι μεγάλα και υποτιμά ό,τι στην πραγματικότητα είναι πολύτιμο.

Πολλές φορές ο αδύναμος, που θα αποκτήσει κάποιες δυνατότητες, παραγνωρίζει το γεγονός πως αυτές είναι προϋποθέσεις για να αποτρέψει την αναπαραγωγή και

χρόνως, ἐγένετο ἐμπλουτισμός τοῦ λεξιλογίου. Τότε αὐτή ἡ ἀναζήτησις ἦταν σέ ἀρκετό βαθμό κοπιαστική, ἀλλά ἡ ὕπαρξις τοῦ διαδικτύου, πλέον, τήν καθιστά ἁπλουστάτην. Τήν σήμερον, τό «προοδευτικό» κλίμα τῆς ἀγνοίας καί τῆς ἀμαθείας πού καλλιεργεῖται, σέ ἀρκετές περιπτώσεις, προσπαθεῖ νά θέσει ὑπό διωγμόν κάθε προσπάθεια συζητήσεως γιά μίαν ἐπανατοποθέτησιν τοῦ ζητήματος τῆς γλώσσης σέ μίαν στερεάν βάσιν.

Ἐπειδή ἡ διατήρησις τοῦ εὐφωνικοῦ -**ν** στίς λέξεις ἔχει ἀπό πολλές ἀπόψεις ἰδιαίτερη σημασία -μέ τήν ὁποίαν ἐνδεχομένως νά ἀσχοληθοῦμε-, μετά τήν ἄνευ νοήματος(;) κατάργησίν του ὑπάρχουν φωνές πού ὑποστηρίζουν τήν χρησιμότητά του. Μία ἀπό αὐτές τίς φωνές ἀντιμετωπίσθη μέ σαρκασμό ἀπό «ἀντιφρονοῦντα» καί «ὀρθοφρονοῦντα», πού ἐπεκαλέσθη καί τήν χρῆσιν τοῦ εὐφωνικοῦ -**μ** στό τέλος τῶν λέξεων. Βεβαίως, *λαλεῖ ὁ μωρός ὡς ἀλέκτωρ ἐν τῇ νυκτί*, διότι ὡς γνωστόν στήν ἁπλήν καθαρεύουσαν οἱ λέξεις στήν τεράστια πλειοψηφία τους τελειώνουν στά σύμφωνα -**ν** καί -**ς** (**σῖγμα**), ὅταν δέν τελειώνουν σέ φωνῆεν. Ἑπομένως, ἡ ἀναφορά στό -**μ** σχετίζεται μᾶλλον μέ κάποια διάλεκτο (κοινῶς «ντοπιολαλιά») ὅπου ὑπάρχει τό «εὐφωνικόν -**μ**», ὅπως λέγομε μάναμ, πουλίμ, κ.λπ.

Εὐτυχῶς, βαθμιαία κατανοεῖται ἡ στενωπός -τουλάχιστον- στήν ὁποίαν ἔχει περιέλθει ἡ ἐν χρήσει ἐπίσημος γλῶσσα καί ἡ ἀδυναμία στήν ὁποία ἔχουν περιέλθει (ὅσοι τουλάχιστον τήν κατανοοῦν) νά μποροῦν νά ἐκφρασθοῦν μέ γλωσσικήν καί ἄρα νοηματικήν ἀκρίβειαν.

Γιά ποιό λόγο πρέπει νά εἴμαστε ἀκριβεῖς; Ἄν καί φαίνεται νά μήν χρειάζεται νά ἀπαντήσωμεν, ἐν τούτοις θά πρέπη νά δοῦμε τήν σχέσιν καί τήν ἀναλογίαν τοῦ παράγοντος καί τοῦ παραγομένου.

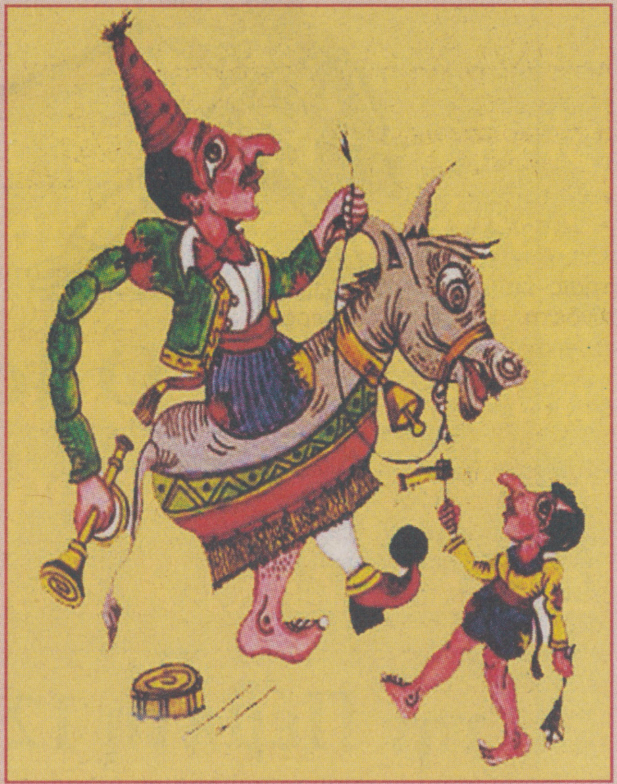
Ἔχομεν, λοιπόν. Ἀπό τό οὐσιαστικό σοσιαλισμός (κοινωνισμός) προέρ-

οὐσίας, ἀφοῦ μέ αὐτήν τήν «παράξενη» ἀντικατάστασι χάνεται τόσον ἡ ἀναρχία ὅσον καί ὁ ἀναρχιστής. Σέ αὐτήν τήν κατάστασι, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρει τά μάλιστα ἐμᾶς τούς ἀναρχικούς, γίνεται αὐτή ἡ σύμμιξις, ὅπου τό συνονθύλευμα ἀναρχισμός ἀντικαθιστᾶ τήν ἀναρχία καί ταυτόχρονα ὁ ἀναρχιστής (ὑποστηρικτής τοῦ ἀναρχισμοῦ) γίνεται ἀναρχικός (ἐκφραστής τῆς ἀναρχίας). Βεβαίως, εἶναι ἐνδεχόμενο νά εἰπωθῆ πώς δέν ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἄν αὐτός πού ἐκφράζει μέ τήν στάση ζωῆς καί τήν δράσιν του τό ἀναρχικόν ἰδεῶδες αὐτοαποκαλεῖται ἀναρχικός ἤ ἀναρχιστής. Κι ὅμως, ἔχει μεγάλη σημασία! Διότι ἡ σύγχυσις ἐν προκειμένῳ εἶναι τεράστια, καθώς καί τό μέγεθος τῆς ἀναντιστοιχίας πού ὑπάρχει, μέ ἀποτέλεσμα νά μήν γίνεται δυνατή ἡ κατανόησις, ἀφοῦ αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀντιφάσεις εἶναι δύσκολο νά ἀπορροφηθοῦν ταυτοχρόνως ἀπό τόν νοῦ μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι ἀνύπαρκτη ἡ σύνθεσις ἤ νά γίνεται μία στρεβλή ἀποτύπωσις λέξεων πού εἶναι ἀναντίστοιχες τῶν ἐννοιῶν. Ἔτσι ἡ προσπάθεια δέν βρίσκει τό ἀντίστοιχο ἔδαφος πρός τό πεδίο τῶν λειτουργικῶν ἰδεῶν τῆς ἀναρχίας ἀλλά, συνήθως, ἔρχεται νά συγκρουσθῆ μέ ἕνα δομημένο ἰδεολογικό σύστημα, τόν ἀναρχισμό ἐν προκειμένῳ, ὁ ὁποῖος -στίς περισσότερες αὐτῶν τῶν περιπτώσεων- δείχνεται πρόθυμος νά τίς ἐκμεταλλευθῆ ἀξιοποιώντας τες πολιτικά.

Ἄς ἀφήσωμεν, ὅμως, τό σημεῖον πού ἀφορᾶ τά καθ' ἡμᾶς. Προκειμένου νά τονίσωμεν τήν σημασίαν τῆς ἀκριβείας ἄς ἀρκεσθοῦμε σέ ἕνα ἁπλούστατον παράδειγμα. Ἀπό μία λεμονιά παράγονται λεμόνια. Ὅταν ἐκφραζόμαστε διά τῆς λέξεως λεμόνι εἴμαστε ἀκριβεῖς στήν διατύπωσι. Δέν μποροῦμε ἑπομένως νά ἐκφράσωμεν τήν λέξιν πορτοκάλι ἔχοντας μπροστά μας ἕνα λεμόνι, ἐπειδή δέν εἴμαστε ἀκριβεῖς. Οὔτε μποροῦμε νά χρησιμοποιήσωμεν

η διατύπωση: «αλαζονεία της εξουσίας». Εκτός κι αν (κάτι πολύ πιθανό) επιχειρείται να καθιερωθεί πως η εξουσία μπορεί και να μην είναι αλαζονική. Όμως, μέσα απ' αυτή τη λογική, προβάλλει η σκοπιμότητα ωραιοποίησης της εξουσίας, διαχωρίζοντάς την από ένα σημαντικό χαρακτηριστικό της, μέσω του οποίου εκφράζεται.

Αυτή, λοιπόν, η έκφραση μπορεί να έχει πολλές αποχρώσεις και εντάσεις, χωρίς να σημαίνει πως αυτό της αφαιρεί την εξουσιαστική της διάσταση. Παρά τις όποιες αντιρρήσεις, που ενδεχομένως μπορούν να προβληθούν, η έκφραση: «αλαζονεία της εξουσίας» έρχεται περισσότερο να τονίσει την ταυτότητα παρά μια διαχωρισμένη κατάσταση που έρχεται να συμπορευτεί συγκυριακά.

Αλαζόνας είναι ο υπερόπτης, αυτός ο οποίος θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο από τους άλλους με αποτέλεσμα να συμπεριφέρεται ανάλογα. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα αυτού που «καταλαμβάνει» το εξουσιαστικό αξίωμα του βουλευτή και νομίζει πως η δύναμη των ψήφων τον έχει μετατρέψει σε κάτι το ανυπέρβλητο.

Η αλαζονεία αφορά τόσο μεμονωμένα άτομα -όσο και μικρά κοινωνικά κομμάτια-, που έχοντας αποκτήσει με διάφορους τρόπους κάποιες δυνατότητες τις μετατρέπουν, εν μέρει πραγματικά και εν μέρει φαντασιακά, σε δύναμη. Αυτή η κατάσταση κάνει άτομα και κοινωνικές ομάδες να συμπεριφέρονται με έπαρση. Έτσι, φτάνει κάποιος να νομίζει πως τα μηδαμινά είναι μεγάλα και υποτιμά ό,τι στην πραγματικότητα είναι πολύτιμο.

Πολλές φορές ο αδύναμος, που θα αποκτήσει κάποιες δυνατότητες, παραγνωρίζει το γεγονός πως αυτές είναι προϋποθέσεις για να αποτρέψει την αναπαραγωγή και το άπλωμα εξουσιαστικών θέσεων, στάσεων, συμπεριφορών και πρακτικών. Αναζητά πολιτικά στηρίγματα, μικρής ή μεγάλης εμβέλειας και «μετασχηματίζει» τις δυνατότητες που έχει σε ένα είδος δύναμης με την οποία επιβάλλεται. Έτσι, στην ουσία μετατρέπεται σε έναν εξουσιαστή ανάλογης ή και μεγαλύτερης έντασης από αυτόν που κάποτε ξεκίνησε να πολεμήσει. Έτσι, η αρχική εξουσιαστική ίωση γίνεται βαθμιαία αρρώστια μη αναστρέψιμη.

Η αλήθεια του αλαζόνα στηρίζεται στη δύναμη κι όχι στην άποψη, την θεώρηση των πραγμάτων και την ανάλυση των συνθηκών. Σ' αυτήν την περίπτωση αρέσκεται, πλέον, να χρησιμοποιεί τη μέθοδο επιβολής δια της ισχύος. Στηρίζεται, ως εκ τούτου, σε λαθεμένη εικόνα (πλάνη) που έχει αποδεχθεί ή έχει καλλιεργήσει ο ίδιος για διάφορα ζητήματα. Μία πλάνη την οποίαν όμως διασπείρει αποσκοπώντας σε ακόμη μεγαλύτερη ισχύ και καταξίωσή του και δείχνοντας αδιανόητη αδιαφορία για τις επιπτώσεις που θα έχει αυτή του η συμπεριφορά.

Ο αλαζόνας είναι συνήθως και λογάς. Προσπαθεί να εντυπωσιάσει με παχιά λό-

τά του. Μία ἀπό αὐτές τίς φωνές ἀντιμετωπίσθη μέ σαρκασμό ἀπό «ἀντιφρονοῦντα» καί «ὀρθοφρονοῦντα», πού ἐπεκαλέσθη καί τήν χρῆσιν τοῦ εὐφωνικοῦ **-μ** στό τέλος τῶν λέξεων. Βεβαίως, *λαλεῖ ὁ μωρός ὡς ἀλέκτωρ ἐν τῇ νυκτί*, διότι ὡς γνωστόν στήν ἁπλήν καθαρεύουσαν οἱ λέξεις στήν τεράστια πλειοψηφία τους τελειώνουν στά σύμφωνα **-ν** καί **-ς** (**σῖγμα**), ὅταν δέν τελειώνουν σέ φωνῆεν. Ἑπομένως, ἡ ἀναφορά στό **-μ** σχετίζεται μᾶλλον μέ κάποια διάλεκτο (κοινῶς «ντοπιολαλιά») ὅπου ὑπάρχει τό «εὐφωνικόν **-μ**», ὅπως λέγομε μάναμ, πουλίμ, κ.λπ.

Εὐτυχῶς, βαθμιαία κατανοεῖται ἡ στενωπός -τουλάχιστον- στήν ὁποίαν ἔχει περιέλθει ἡ ἐν χρήσει ἐπίσημος γλῶσσα καί ἡ ἀδυναμία στήν ὁποία ἔχουν περιέλθει (ὅσοι τουλάχιστον τήν κατανοοῦν) νά μποροῦν νά ἐκφρασθοῦν μέ γλωσσικήν καί ἄρα νοηματικήν ἀκρίβειαν.

Γιά ποιό λόγο πρέπει νά εἴμαστε ἀκριβεῖς; Ἄν καί φαίνεται νά μήν χρειάζεται νά ἀπαντήσωμεν, ἐν τούτοις θά πρέπη νά δοῦμε τήν σχέσιν καί τήν ἀναλογίαν τοῦ παράγοντος καί τοῦ παραγομένου.

Ἔχομεν, λοιπόν. Ἀπό τό οὐσιαστικό σοσιαλισμός (κοινωνισμός) προέρχεται τό ἐπίθετο σοσιαλιστής (κοινωνιστής), ἀπό τό οὐσιαστικό φασισμός προκύπτει τό ἐπίθετον φασιστής (καί ὄχι φασίστας ὅπως συνηθίζεται), ἀπό τό οὐσιαστικόν κομμουνισμός (κοινοτισμός) ἀντιστοιχεῖ τό ἐπίθετον κομμουνιστής (κοινοτιστής) κ.ο.κ.

Παραμένει, πάντως, ἄξιον περιεργείας μέ ποιό τρόπο ἀπό τό οὐσιαστικόν ἀναρχισμός προῆλθε τό ἐπίθετον ἀναρχικός, ἀντικαθιστώντας τό (σωστό) ἐπίθετον ἀναρχιστής. Ἐδῶ, πλέον, εἴτε πρόκειται περί σκοπίμου, εἴτε περί ἀφελοῦς ἀντιλήψεως

ὑπάρχει, μέ ἀποτέλεσμα νά μήν γίνεται δυνατή ἡ κατανόησις, ἀφοῦ αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀντιφάσεις εἶναι δύσκολο νά ἀπορροφηθοῦν ταυτοχρόνως ἀπό τόν νοῦ μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι ἀνύπαρκτη ἡ σύνθεσις ἤ νά γίνεται μία στρεβλή ἀποτύπωσις λέξεων πού εἶναι ἀναντίστοιχες τῶν ἐννοιῶν. Ἔτσι ἡ προσπάθεια δέν βρίσκει τό ἀντίστοιχο ἔδαφος πρός τό πεδίο τῶν λειτουργικῶν ἰδεῶν τῆς ἀναρχίας ἀλλά, συνήθως, ἔρχεται νά συγκρουσθῆ μέ ἕνα δομημένο ἰδεολογικό σύστημα, τόν ἀναρχισμό ἐν προκειμένῳ, ὁ ὁποῖος -στίς περισσότερες αὐτῶν τῶν περιπτώσεων- δείχνεται πρόθυμος νά τίς ἐκμεταλλευθῆ ἀξιοποιώντας τες πολιτικά.

Ἄς ἀφήσωμεν, ὅμως, τό σημεῖον πού ἀφορᾷ τά καθ' ἡμᾶς. Προκειμένου νά τονίσωμεν τήν σημασίαν τῆς ἀκριβείας ἄς ἀρκεσθοῦμε σέ ἕνα ἁπλούστατον παράδειγμα. Ἀπό μία λεμονιά παράγονται λεμόνια. Ὅταν ἐκφραζόμαστε διά τῆς λέξεως λεμόνι εἴμαστε ἀκριβεῖς στήν διατύπωσι. Δέν μποροῦμε ἑπομένως νά ἐκφράσωμεν τήν λέξιν πορτοκάλι ἔχοντας μπροστά μας ἕνα λεμόνι, ἐπειδή δέν εἴμαστε ἀκριβεῖς. Οὔτε μποροῦμε νά χρησιμοποιήσωμεν τήν λέξιν ἑσπεριδοειδές ἐπειδή καί σ' αὐτήν τήν περίπτωσιν δέν εἴμαστε ἀκριβεῖς, μολονότι τό λεμόνι ἀνήκει στά ἑσπεριδοειδῆ στά ὁποῖα, ὅμως, ἀνήκουν καί ἄλλα εἴδη φρούτων (πορτοκάλια, μανταρίνια κ.λπ.). Ἐν προκειμένῳ, θά ἀοριστολογούσαμε.

Ὅπως διαπιστώνουμε, τά ὅσα ἔχουν κατατεθεῖ ἔχουν σχέσιν μέ τήν λογική. Αὐτό εἶναι ἕνα θέμα μέ τό ὁποῖο θά ἀσχοληθῶμεν στήν συνέχεια.

Συσπείρωσις Ἀναρχικῶν

μπεριφέρεται ανάλογα. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα αυτού που «καταλαμβάνει» το εξουσιαστικό αξίωμα του βουλευτή και νομίζει πως η δύναμη των ψήφων τον έχει μετατρέψει σε κάτι το ανυπέρβλητο.

Η αλαζονεία αφορά τόσο μεμονωμένα άτομα -όσο και μικρά κοινωνικά κομμάτια-, που έχοντας αποκτήσει με διάφορους τρόπους κάποιες δυνατότητες τις μετατρέπουν, εν μέρει πραγματικά και εν μέρει φαντασιακά, σε δύναμη. Αυτή η κατάσταση κάνει άτομα και κοινωνικές ομάδες να συμπεριφέρονται με έπαρση. Έτσι, φτάνει κάποιος να νομίζει πως τα μηδαμινά είναι μεγάλα και υποτιμά ό,τι στην πραγματικότητα είναι πολύτιμο.

Πολλές φορές ο αδύναμος, που θα αποκτήσει κάποιες δυνατότητες, παραγνωρίζει το γεγονός πως αυτές είναι προϋποθέσεις για να αποτρέψει την αναπαραγωγή και το άπλωμα εξουσιαστικών θέσεων, στάσεων, συμπεριφορών και πρακτικών. Αναζητά πολιτικά στηρίγματα, μικρής ή μεγάλης εμβέλειας και «μετασχηματίζει» τις δυνατότητες που έχει σε ένα είδος δύναμης με την οποία επιβάλλεται. Έτσι, στην ουσία μετατρέπεται σε έναν εξουσιαστή ανάλογης ή και μεγαλύτερης έντασης από αυτόν που κάποτε ξεκίνησε να πολεμήσει. Έτσι, η αρχική εξουσιαστική ίωση γίνεται βαθμιαία αρρώστια μη αναστρέψιμη.

Η αλήθεια του αλαζόνα στηρίζεται στη δύναμη κι όχι στην άποψη, την θεώρηση των πραγμάτων και την ανάλυση των συνθηκών. Σ' αυτήν την περίπτωση αρέσκεται, πλέον, να χρησιμοποιεί τη μέθοδο επιβολής δια της ισχύος. Στηρίζεται, ως εκ τούτου, σε λαθεμένη εικόνα (πλάνη) που έχει αποδεχθεί ή έχει καλλιεργήσει ο ίδιος για διάφορα ζητήματα. Μία πλάνη την οποίαν όμως διασπείρει αποσκοπώντας σε ακόμη μεγαλύτερη ισχύ και καταξίωσή του και δείχνοντας αδιανόητη αδιαφορία για τις επιπτώσεις που θα έχει αυτή του η συμπεριφορά.

Ο αλαζόνας είναι συνήθως και λογάς. Προσπαθεί να εντυπωσιάσει με παχιά λόγια (αλλά κούφια από περιεχόμενο) όσους μπορούν ακόμα και στέκονται έκθαμβοι μπροστά στην κενότητα. Κλεισμένος στον περίγυρο που τον αποδέχεται, (θες από άγνοια, θες επειδή αποσκοπεί στο να αποκομίσει κάποια οφέλη), ουσιαστικά κόβει τους δεσμούς του από κάθε τί λειτουργικό και δημιουργικό το οποίο τον περιβάλλει και που κάτω από πολλές συνθήκες θα τον στήριζε σε δύσκολες περιστάσεις. Όταν θα ανακαλύψει πως μ' όλη αυτή τη συμπεριφορά του έχτιζε ένα παλάτι στην άμμο θα είναι πολύ αργά.

Με πολύ απλά λόγια, ο αλαζόνας είναι ίδιος με τον Φαέθοντα: ο υπερφίαλος ενθουσιασμός του τον οδηγεί αργά ή γρήγορα στην καταστροφή. Το κακό είναι πως θα συμπαρασύρει στην πορεία του ανθρώπους και καταστάσεις, που κάτω από διαφορετικές συνθήκες θα μπορούσαν να φανούν χρήσιμα για την καλυτέρευση των όρων ζωής και για την προοπτική της αποδέσμευσης από καταπιεστικές κι εκμεταλλευτικές καταστάσεις...

Η. Α.

4ος ΚΥΚΛΟΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο 4ος κύκλος θα πραγματοποιηθεί
στον χώρο τής οδού Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

την Πέμπτη 12 Μαΐου 2016 στις 6.00μ.μ. ***με θέμα:***

Αναρχικός-Αντιεξουσιαστικός "χώρος":
Στον δρόμο της ενσωμάτωσης με την κύρια

Ο 4ος κύκλος θα πραγματοποιηθεί στον χώρο τής οδού Σαριπόλου 8 (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

την Πέμπτη 12 Μαΐου 2016 στις 6.00μ.μ. *με θέμα:*

Αναρχικός-Αντιεξουσιαστικός "χώρος": Στον δρόμο της ενσωμάτωσης με την κύρια εξουσιαστική λογική ή στον δρόμο της σταθερής σύγκρουσης μαζί της;

την Πέμπτη 19 Μαΐου 2016 στις 6.00μ.μ. *με θέμα:*

Προσφυγικό και "Κρίση": Η ανθρωπιστική προβιά του ρατσισμού. Αριστερές και Δεξιές συγκλίσεις...

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

στον χώρο της οδού Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

την Πέμπτη 12 Μαΐου 2016 στις 6.00μ.μ. ***με θέμα:***

Αναρχικός-Αντιεξουσιαστικός "χώρος": Στον δρόμο της ενσωμάτωσης με την κύρια εξουσιαστική λογική ή στον δρόμο της σταθερής σύγκρουσης μαζί της;

την Πέμπτη 19 Μαΐου 2016 στις 6.00μ.μ. ***με θέμα:***

Προσφυγικό και "Κρίση": Η ανθρωπιστική προβιά του ρατσισμού. Αριστερές και Δεξιές συγκλίσεις...

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΝΑΡΧΙΚΗ
ΡΧΕΙΟΘΗΚΗ